S|U|S|P|A|N|S

roman polițist

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a susținut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei, demisionează spre consternarea familiei sale. Se angajează ca reporter pentru *Daily Express* și *Bristol Western Gazette,* însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.
În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absenteismul duc la concedierea lui.
La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot", va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va apărea în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.
În 1954, a murit soția sa, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio).* Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular".

RAYMOND CHANDLER

FEREASTRA DE SUS

Traducere din limba engleză
CORNELIA BUCUR

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Fereastra de sus / Raymond Chandler ; trad.: Cornelia
Bucur. - București : Nemira Publishing House, 2011
ISBN 978-606-579-196-1

I. Bucur, Cornelia (trad.)

821.111(73)-312.4=135.1

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

ISBN 978-606-579-196-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Casa se afla pe Dresden Avenue, în cartierul Oak Noll al orașului Pasadena, o clădire mare și solidă, elegantă, cu ziduri roșcate de cărămidă, acoperiș de țiglă și brâu alb de piatră. Ferestrele de la drum, de la parter, aveau vitralii. Cele de la etaj erau ca de fermă, dar înconjurate de brâie late, de piatră lucrată într-o imitație de rococo.

Începând de la zidul dublat de tufe înflorite, peluza verde și frumos tunsă de aproape un sfert de hectar cobora în pantă lină spre stradă, trecând în drumul său pe lângă un cedru enorm, în jurul căruia se scurgea ca un val răcoros și verde pe lângă o stâncă. Trotuarul și aleea pentru mașini erau, amândouă, foarte late, iar pe alee se înălțau trei salcâmi albi care meritau văzuți. Dimineața de vară era parfumată greu și tot ceea ce creștea stătea complet nemișcat în aerul fără suflare de care au parte cei din zonă într-o zi pe care ei o numesc plăcută și răcoroasă.

Despre oameni, nu știam decât că era o oarecare doamnă Elizabeth Bright Murdock, împreună cu familia, care dorea să angajeze un detectiv particular curățel, care să nu scuture scrum de țigară pe parchet și să nu poarte asupra lui mai mult de o armă. Mai știam și că era văduva unui moșneguț cu favoriți pe nume Jasper Murdock, care făcuse avere ajutând comunitatea și căruia

i se publica fotografia în ziarul din Pasadena în fiecare an de ziua lui, cu anul nașterii și al morții dedesubt, împreună cu legenda: „Slujba a fost viața lui.“

Am lăsat mașina în stradă și am pășit pe cele câteva zeci de dale de piatră așezate pe peluza verde, pentru a suna la soneria montată pe veranda de cărămidă, sub acoperișul țuguiat. Un zid jos de cărămidă roșie se întindea pe distanța scurtă dintre ușa de la intrare și marginea aleii. În capătul aleii, pe un bloc de beton, stătea un negrișor pictat, în pantaloni albi de călărie, jachetă verde și șapcă roșie. În mână ținea o biciușcă, iar în blocul de la picioarele lui era încastrat un inel de care se legau caii. Părea puțin întristat, ca și cum ar fi stat acolo de mult timp și începea să-și piardă nădejdea. M-am apropiat și l-am bătut ușor pe creștet, în timp ce așteptam să deschidă cineva ușa.

După un timp, o acritură între două vârste, în uniformă de menajeră, a întredeschis ușa preț de cincisprezece centimetri, măsurându-mă cu un ochi ca o mărgică.

– Philip Marlowe, am spus. Pentru doamna Murdock. Am o întâlnire programată.

Acritura între două vârste a scrâșnit din dinți, a închis brusc ochii, i-a deschis la fel de brusc și a zis, cu glasul acela tipic pentru pionierii colțuroși și hârșiți:

– Care din ele?

– Ce?

– Care doamnă Murdock? aproape a țipat ea la mine.

– Doamna Elizabeth Bright Murdock, am spus. Nu știam că sunt mai multe.

– Ei, uite că există, mi-a trântit-o ea. Ai o carte de vizită?

Continua să țină ușa deschisă preț de-o șchioapă. Și-a vârât în deschizătură nasul și o mână subțire și musculoasă. Am scos

portofelul și am extras o carte de vizită care avea pe ea doar numele, pe care i-am pus-o în palmă. Mâna și nasul s-au retras și ușa mi s-a trântit în față.

M-am gândit că poate trebuia să fi încercat ușa din dos. M-am dus și l-am mai bătut o dată pe negrișor pe creștet.

– Frate, i-am spus, tu și cu mine suntem de-un leat.

A trecut destul de mult timp. Am băgat o țigară în gură, dar n-am aprins-o. Camionul Veseliei, pictat în albastru cu alb, a trecut intonând *Curcanul în paie* la flașnetă. Un fluture mare, negru cu auriu, a venit plutind în derivă și a aterizat pe o tufă de hortensii aproape lângă cotul meu, a dat încet din aripi în sus și-n jos de câteva ori, apoi și-a luat greoi zborul, îndepărtându-se împleticit prin aerul neclintit, fierbinte și parfumat.

Ușa s-a deschis din nou. Acritura a rostit:

– Pe-aici.

Am intrat. Încăperea din spatele ușii era mare și pătrată, răcoroasă și adâncită, și avea aceeași atmosferă odihnitoare și ceva din mirosul unei capele funerare. Tapiserii pe pereții de stuc nefasonat, grilaje de fier care imitau balcoanele la ferestrele laterale înalte, fotolii grele, sculptate, cu perne de pluș, spătare tapițate și ciucuri ca aurul vechi atârnând pe părți. În fund, o fereastră cu vitralii cam cât un teren de tenis. Dedesubtul ei, uși de sticlă acoperite cu draperii. O încăpere veche, prăfuită, învechită, îngustă la minte, curată și acrită. Nu părea să stea cineva vreodată aici sau să vrea să stea vreodată. Mese cu tăblii de marmură și picioare contorsionate, ceasuri aurite, mici statuete din marmură în două culori. O grămadă de troace pe care ți-ar fi luat o săptămână să le ștergi de praf. O grămadă de bani și toți aruncați pe fereastră. Cu treizeci de ani în urmă, în orașul de provincie bogat și discret care era Pasadena la vremea aceea, trebuie să fi fost o încăpere impresionantă.

Am lăsat-o în urmă, urmând un coridor și, după o vreme, acritura a deschis o ușă și mi-a făcut semn să intru.

– Domnu' Marlowe, a spus ea pe un ton urâcios prin ușa deschisă, apoi s-a îndepărtat scrâșnind din dinți.

2

Era o încăpere micuță, cu vedere spre grădina din spatele casei. Avea un covor urât, roșu cu cafeniu, și era mobilată ca un birou. Conținea ceea ce te-ai fi așteptat să găsești într-un mic birou. O blondină subțire și fragilă cu ochelari cu ramă de baga ședea la o masă de lucru, cu o mașină de scris pe o tăblie rabatabilă, în stânga ei. Stătea cu mâinile pregătite deasupra tastelor, dar în mașină nu avea hârtie. M-a urmărit intrând în cameră cu expresia țeapănă, pe jumătate tâmpă, a celui care e conștient că pozează pentru o fotografie. Vocea ei clară și dulce m-a poftit să iau loc.

– Eu sunt domnișoara Davis, secretara doamnei Murdock. M-a rugat să vă cer câteva recomandări.

– Ce recomandări?

– Simplu, recomandări. Vă miră?

Mi-am așezat pălăria pe biroul ei și țigara neaprinsă pe borul pălăriei.

– Vrei să spui că m-a chemat fără să știe nimic despre mine?

Buza pe care și-o mușca i-a tremurat puțin. Nu-mi dădeam seama dacă e speriată sau iritată ori dacă doar nu reușea să-și păstreze calmul și aerul profesional. Dar încântată nu era.

– A primit numele dumneavoastră de la directorul uneia dintre sucursalele California-Security Bank. Dar nu vă cunoaște personal, mi-a răspuns ea.

– Pregătește creionul, i-am spus.

L-a înălțat, arătându-mi că era proaspăt ascuțit și gata să pornească la lucru. Am început:

– În primul rând, unul dintre vicepreședinții aceleiași bănci, George S. Leake. Lucrează la sediu. Apoi, senatorul Huston Oglethorpe. S-ar putea să fie la Sacramento sau la sediul lui din clădirea oficială din L.A. Apoi Sidney Dreyfus Jr., de la Dreyfus, Turner and Swayne, avocați care lucrează acolo unde e sediul agenției pentru titlurile de asigurare. Ai notat tot?

Scria repede și fără efort. A dat din cap fără să ridice privirea. Lumina i-a jucat în părul blond.

– Oliver Fry de la Fry-Krantz Corporation, Oil Well Tools. Au sediul pe East Ninth, în cartierul industrial. Apoi, dacă vreți și vreo doi polițiști, Bernard Ohls, dintre angajații procuraturii, și locotenentul Carl Randall, de la Omucideri, biroul central. Ce zici, oare sunt de ajuns?

– Nu râdeți de mine, mi-a spus ea. Nu fac decât să urmez niște ordine.

– Cel mai bine e ca pe ultimii doi să nu-i sunați decât atunci când știți exact ce avem de făcut, am zis. Și nu râd de tine. Cald, nu-i așa?

– Pentru Pasadena nu e cald, mi-a replicat ea și, scoțând cu un efort cartea de telefon pe birou, s-a pus pe treabă.

În timp ce ea căuta numerele și telefona când unuia, când altuia, am cântărit-o din priviri. Era palidă, de o paloare naturală care avea un aspect foarte sănătos. Părul blond-arămiu, cu firul gros, n-ar fi fost urât în sine, dar era tras atât de strâns peste capul îngust, încât aproape că nu mai părea a fi păr. Sprâncenele îi erau subțiri și neobișnuit de drepte, mai închise la culoare decât părul, aproape castanii. Nările aveau aspectul albicios al unei persoane

anemice. Avea bărbia prea mică, prea ascuțită și parcă instabilă. Nu era machiată, cu excepția rujului roșu-portocaliu de pe buze, și nici acela în cantitate prea mare. În spatele ochelarilor, ochii îi erau foarte mari, de un albastru-cobalt, cu irisuri mari și o expresie vagă. Pleoapele îi stăteau întinse, astfel încât ochii aveau un aer ușor oriental, sau ca și cum pielea feței i-ar fi stat în mod normal atât de întinsă, încât o trăgea de colțurile ochilor. Întregul chip avea un soi de farmec nevrotic, șters, căruia nu-i trebuia decât un machiaj inteligent ca să devină izbitor.

Purta o rochie din pânză de in cu mâneci scurte, fără niciun fel de podoabe. Brațele goale aveau puf pe ele și câțiva pistrui.

N-am dat prea multă atenție convorbirilor ei telefonice. Orice i se spunea, stenografia cu mișcări abile și lejere de creion. Când a terminat, a pus receptorul în furcă și, ridicându-se și netezindu-și rochia de in peste coapse, a spus:

– Dacă așteptați câteva momente...

Și s-a îndreptat către ușă. Pe la jumătatea drumului, s-a întors și a închis un sertar de pe o latură a biroului. A ieșit. Ușa s-a închis. A urmat tăcerea. În fața geamului bâzâiau albinele. În depărtare, am auzit mugetul unui aspirator. Am luat țigara neaprinsă de pe borul pălăriei și m-am ridicat în picioare. Am dat ocol biroului și am deschis sertarul pe care fata se întorsese special să îl închidă.

Nu mă privea câtuși de puțin. Dar eram curios. Nu mă privea câtuși de puțin că, în sertar, ținea un mic Colt automatic. Am închis sertarul și m-am așezat la loc.

A lipsit vreo patru minute. A deschis o jumătate din ușa dublă și, rămânând în cadrul ei, a spus:

– Doamna Murdock e gata să vă primească.

Am străbătut un alt coridor și fata a deschis o jumătate de ușă dublă și s-a dat deoparte. Am intrat și ușa s-a închis în urma mea.

Abia pe urmă am constatat că încăperea era un fel de verandă, pe care plantele fuseseră lăsate să crească în voia lor afară. Era mobilată cu preșuri din fibre naturale și obiecte de răchită. Un șezlong de răchită era pus lângă geam. Avea spătarul curbat și destule perne ca să împăiezi un elefant și pe el stătea rezemată o femeie, cu un pahar de vin în mână. Am adulmecat izul greu, parfumat și alcoolic, al vinului încă înainte de a o putea vedea bine. În fine, ochii mi s-au obișnuit cu întunericul și am izbutit să o zăresc. Era atât de întuneric înăuntru, încât, la început, n-am văzut nimic în afară de lumina zilei, care trecea prin tufele dese și prin jaluzele.

Nu ducea lipsă de față și de gușă. Avea părul de culoarea cositorului, înțepenit într-un permanent nemilos, un cioc tare și ochi mari și umezi, cu expresia plină de compasiune a unor pietre ude. La gât avea dantelă, dar era un gât care ar fi arătat mai bine într-un tricou de fotbalist. Purta o rochie de mătase cenușie. Brațele groase îi erau dezgolite și pline de pistrui. În urechi avea cercei cu șurub. Lângă ea se afla o măsuță cu tăblie de sticlă și pe ea o sticlă cu vin de Porto. A sorbit din paharul pe care îl ținea în mână și m-a privit pe deasupra lui, fără să spună nimic.

Am rămas locului. M-a lăsat să stau, în timp ce ea își termina vinul de Porto din pahar, apoi a pus paharul pe masă și l-a umplut din nou. Pe urmă și-a tamponat buzele cu o batistă. Apoi a vorbit. Avea un glas aspru, baritonal, care suna hotărât și fără ezitări.

– Luați loc, domnule Marlowe. Vă rog să nu vă aprindeți țigara, sufăr de astm.

M-am așezat pe un balansoar de răchită și am îndesat țigara tot neaprinsă în spatele batistei din buzunarul de la piept.

– N-am mai avut de-a face niciodată cu un detectiv particular, domnule Marlowe. Nu știu nimic despre ei. Recomandările dumneavoastră sunt mulțumitoare. Ce onorariu practicați?

– Ca să fac ce, doamnă Murdock?

– Bineînțeles, e o chestiune foarte confidențială. Fără legături cu poliția. Dacă aș fi putut contacta poliția, aș fi chemat în ajutor poliția.

– Onorariul meu e de douăzeci și cinci de dolari pe zi, doamnă Murdock. Plus cheltuielile, desigur.

– Mi se pare mult. Probabil câștigați enorm.

A mai sorbit puțin vin de Porto. Mie nu-mi place vinul ăsta pe vreme caldă, dar e frumos când ți se dă ocazia să refuzi.

– Nu, am spus, nu e mult. Sigur, munca de detectiv se poate face pentru orice onorariu, la fel ca și cea de avocat. Sau de dentist. Dar eu nu sunt o organizație. Sunt doar un om și lucrez la un singur caz o dată. Îmi asum riscuri, uneori mari, și nu muncesc tot timpul. Nu, nu cred că douăzeci și cinci de dolari sunt prea mult.

– Înțeleg. Și natura cheltuielilor care ar fi?

– Lucrurile mărunte care apar ici și colo. Nu se știe niciodată.

– Eu aș prefera să știu, mi-a replicat ea acid.

– O să știți, i-am spus. O să primiți totul în scris, negru pe alb. O să aveți posibilitatea de a obiecta, dacă nu vă place.

– Și la ce fel de avans vă gândeați?

– O sută de dolari sunt de ajuns, am spus.

– Așa sper și eu, a zis ea și, sfârșind vinul, și-a reumplut paharul fără să aștepte măcar să se șteargă pe buze.

– Din partea celor cu situația dumneavoastră, doamnă Murdock, nu e obligatoriu avansul.

– Domnule Marlowe, mi-a spus ea, sunt o femeie hotărâtă. Dar nu vă lăsați intimidat. Pentru că, dacă eu reușesc să vă intimidez, înseamnă că n-o să-mi fiți de prea mare ajutor.

Am înclinat din cap și am lăsat să treacă de la mine.

Pe neașteptate, a izbucnit în râs, apoi a râgâit. Era un râgâit frumos, ușor, nimic bătător la ochi, emis cu o lipsă de preocupare lejeră.

– Astmul, a explicat ea calmă. Beau vinul ăsta ca medicament. De aceea nu ți-am oferit.

Am pus picior peste picior. Speram să nu-i facă rău la astm.

– Banii, a reluat ea, nu sunt chiar atât de importanți. O femeie cu situația mea plătește totul mai mult decât face și începe să i se pară normal. Trag nădejde că ai să-ți meriți banii. Uite cum stau lucrurile. Mi s-a furat un obiect de o valoare considerabilă. Îl vreau înapoi, dar vreau mai mult de-atât. Nu vreau să fie nimeni arestat. Întâmplător, hoțul îmi e rudă... prin alianță.

A răsucit paharul de vin între degetele groase și a zâmbit șters în penumbra camerei întunecate.

– Nora mea, a continuat ea. O fată fermecătoare... și tare ca o scândură de stejar.

M-a privit cu o lucire neașteptată în ochi.

– Am un tont de băiat, a continuat ea. Dar mi-e foarte drag. Cu vreun an în urmă, s-a însurat fără consimțământul meu. A fost o prostie, pentru că e totalmente incapabil să-și câștige traiul și nu are niciun ban în afară de ce-i dau eu, iar eu nu sunt prea generoasă când vine vorba de bani. Domnișoara pe care și-a ales-o – sau care l-a ales – a fost cântăreață într-un bar, pe numele ei, foarte potrivit, Linda Conquest. Au locuit aici, în casa asta. Nu ne-am certat, pentru că nu îngădui nimănui să se certe cu mine în propria mea casă, dar de înțeles, nu ne-am înțeles. Le-am achitat facturile, le-am cumpărat fiecăruia o mașină, i-am stabilit doamnei o alocație suficientă, chiar dacă nu extravagantă, pentru haine și așa mai departe. Nu mă îndoiesc că viața i se va fi părut cam plicticoasă. Nu mă-ndoiesc că fiul meu i se va fi părut plicticos. Și eu îl găsesc plicticos. Oricum, a plecat de-acasă din senin, cam acum o săptămână, fără să lase vreo adresă sau să-și ia la revedere.

A tușit, s-a scotocit după batistă și și-a suflat nasul.

– Obiectul care a dispărut, a reluat ea, e o monedă. O monedă rară de aur, denumită Dublonul Brasher. Era mândria colecției soțului meu. Pe mine, lucrurile astea nu mă interesează, dar pe el îl interesau. După moartea lui, acum patru ani, am păstrat colecția intactă. E la etaj, într-o cameră încuiată și ignifugată, în mai multe casete ignifugate. E asigurată, dar încă nu am reclamat pierderea. Dacă se poate să n-o fac, n-aș vrea să o reclam. Sunt sigură că Linda a luat-o. Se spune că moneda valorează peste zece mii de dolari. E un specimen necirculat.

– Dar destul de greu de vândut, am spus.

– Poate. Nu știu. Nu i-am remarcat lipsa până ieri. N-aș fi observat-o nici atunci, pentru că nu mă apropii niciodată de colecție, dar a sunat un tip din Los Angeles pe nume Morningstar, care a zis că se ocupă de comerțul cu monede și m-a întrebat dacă moneda Murdock Brasher, cum i-a zis el, e de vânzare. S-a întâmplat că la telefon a răspuns fiul meu, care i-a spus că nu crede că e de vânzare, că nu a fost niciodată, dar că, dacă revine cu un telefon, domnul Morningstar poate vorbi cu mine. Chiar atunci nu se putea, fiindcă mă odihneam. Omul a spus că așa va face. Fiul meu i-a repetat conversația domnișoarei Davis, care mi-a repetat-o mie. Am pus-o să-l sune. Eram oarecum curioasă.

A mai sorbit din vinul de Porto, și-a fluturat batista și a mormăit.

– De ce erați curioasă, doamnă Murdock? am întrebat, doar ca să spun ceva.

– Dacă ar fi fost un negustor cu reputație, ar fi știut că moneda nu e de vânzare. Soțul meu, Jasper Murdock, a lăsat prevăzut în testament că nicio parte a colecției nu poate fi vândută, împrumutată sau ipotecată în timpul vieții mele. Și nu poate fi scoasă din casa asta, decât în cazul în care casa suferă pagube care impun îndepărtarea ei, și atunci numai printr-o acțiune a legatarilor. Soțul

meu – a zâmbit ea cu îndârjire – pare să fi fost de părere că ar fi trebuit să manifest mai mult interes față de bucățelele lui de metal cât era el în viață.

Afară era o zi frumoasă, soarele strălucea, florile înfloreau și păsările cântau. Pe stradă, mașinile treceau cu zgomot îndepărtat, confortabil. În încăperea întunecată, cu femeia cu chip aspru și mirosul de vin, totul părea puțin ireal. Mi-am bălăngănit piciorul în sus și-n jos, sprijinit pe celălalt genunchi, și am așteptat.

– Am vorbit cu domnul Morningstar. Numele lui complet e Elisha Morningstar și își are sediul în clădirea Belfont, pe Ninth Street, în centrul Los Angelesului. I-am comunicat că piesele din colecția Murdock nu sunt de vânzare și nu au fost și, în ce mă privește, nu vor fi niciodată, și că mă mir că nu știe atâta lucru. S-a sucit și s-a-nvârtit și până la urmă m-a întrebat dacă poate să examineze moneda. I-am spus că bineînțeles că nu. Mi-a mulțumit cam acru și a închis. După voce, părea să fie bătrân. Așa că m-am dus la etaj să examinez eu însămi moneda, ceva ce nu mai făcusem de un an. Dispăruse de la locul ei, dintr-una din cutiile încuiate și ignifugate.

Am tăcut. Ea și-a umplut din nou paharul și a bătut darabana cu degetele groase pe brațul șezlongului.

– Probabil ghiciți ce mi-a trecut prin minte în momentele alea.

– Poate partea referitoare la domnul Morningstar. Cineva îi oferise moneda spre vânzare, iar el știuse sau bănuise de unde provine. Moneda trebuie să fie extrem de rară.

– Ceea ce se cheamă specimen necirculat este, într-adevăr, foarte rar. Da, la fel am judecat și eu.

– Cum ar fi putut fi furată? am întrebat.

– De către cineva din casă, foarte ușor. Cheile stau în poșeta mea, iar poșeta stă aruncată când ici, când colo. E foarte simplu

pentru oricine să pună mâna pe chei suficient cât să descuie o ușă și un dulap și apoi să le pună la loc. Pentru cineva din afară ar fi fost greu, dar, dintre cei din casă, ar fi putut-o fura oricine.

– Aha. Și cum ați stabilit că nora dumneavoastră este cea care a furat-o, doamnă Murdock?

– N-am stabilit în sens strict, cu dovezi. Dar sunt absolut convinsă. Servitoare sunt trei femei care sunt aici de mulți, mulți ani, cu mult înainte de a mă mărita eu cu domnul Murdock, ceea ce s-a întâmplat cu numai șapte ani în urmă. Grădinarul nu intră niciodată în casă. Șofer nu am, pentru că mașina o conduce fie băiatul meu, fie secretara. Fiu-meu n-a luat-o, în primul rând pentru că nu e genul care să fure de la maică-sa și, în al doilea rând, pentru că, dacă ar fi luat-o el, m-ar fi putut ușor împiedica să vorbesc cu negustorul de monede, cu Morningstar. Domnișoara Davis – ridicol. Pur și simplu nu e genul. Prea seamănă cu un șoricel. Nu, domnule Marlowe, Linda e genul de femeie în stare s-o facă pur și simplu din răutate, dacă nu de altceva. Și știți cum sunt persoanele astea care lucrează prin cluburile de noapte.

– De toate felurile... la fel ca noi, restul, am spus. Presupun că nu ați găsit urme de spargere. E nevoie de îndemânare și finețe ca să furi o singură monedă, iar un astfel de om nu lasă urme. Poate ar trebui totuși să văd și eu camera.

Și-a împins bărbia către mine și mușchii gâtului i s-au strâns în noduri tari.

– Tocmai v-am spus, domnule Marlowe, că doamna Leslie Murdock, nora mea, a luat Dublonul Brasher.

Am privit-o intens și ea mi-a întors privirea. Ochii îi erau duri precum cărămizile care pavau aleea de la intrare. Am ridicat din umeri ca să-i arăt că nu mă impresionează și am întrebat-o:

– Și, presupunând că e adevărat, doamnă Murdock, ce doriți acum?

– În primul rând, vreau moneda înapoi. În al doilea rând, vreau ca fiul meu să obțină un divorț necontestat. Și nu intenționez să-l cumpăr. Îndrăznesc să afirm că dumneavoastră știți cum se aranjează astfel de lucruri.

Și-a terminat porția de vin și a râs grosolan.

– E posibil să fi auzit câte ceva, i-am replicat. Spuneți că doamna nu a lăsat o adresă. Asta înseamnă că nu aveți nicio idee unde s-ar fi putut duce?

– Exact.

– Așadar, o dispariție. E posibil ca fiul dumneavoastră să aibă idei pe care nu vi le-a împărtășit. Va trebui să discut cu el.

Fața mare și cenușie a încremenit în contururi încă și mai aspre.

– Fiul meu nu știe nimic. Nu știe nici măcar că dublonul a fost furat. Nu vreau să afle nimic. O să mă ocup eu de el, la vremea potrivită. Până atunci, vreau să fie lăsat în pace. O să facă exact așa cum doresc eu.

– Dar n-a făcut-o întotdeauna, am zis.

– Însurătoarea, mi-a replicat ea dușmănos, a fost un impuls de moment. După aia a încercat să se poarte ca un gentleman. Eu nu am astfel de scrupule.

– În California, e nevoie de trei zile pentru un asemenea impuls de moment, doamnă Murdock.

– Tinere, vrei slujba asta sau nu?

– O vreau, dacă mi se dau toate detaliile și sunt lăsat să procedez așa cum consider eu că e mai bine. Dacă intenționați să-mi faceți o mulțime de reguli și norme de care să mă-mpiedic la tot pasul, n-o vreau.

A râs răgușit.

– E o chestiune delicată de familie, domnule Marlowe. Și trebuie abordată cu delicatețe.

– Dacă mă angajați, veți beneficia de toată delicatețea de care sunt în stare. Dacă nu sunt destul de delicat, atunci poate e mai bine să nu mă angajați. De exemplu, bănuiesc că nu vreți ca nora dumneavoastră să fie victima unei înscenări. Pentru asta nu sunt suficient de delicat.

S-a făcut de culoarea unei sfecle fierte și răcite și a căscat gura să zbiere. Apoi s-a răzgândit, a ridicat paharul cu vin de Porto și a luat încă o gură de medicament.

– Bine, corespunzi, mi-a spus ea sec. Îmi pare rău că nu te-am cunoscut acum doi ani, înainte să se însoare cu ea.

Nu înțelegeam exact ce însemna remarca din urmă, așa că am ignorat-o. Gazda mea s-a aplecat și a moșmondit la tastele unui telefon de interior și, când i s-a răspuns, a mormăit ceva în el.

S-au auzit pași și mica secretară cu părul arămiu a intrat împiedicându-se în cameră, cu bărbia în piept, de parcă s-ar fi așteptat ca vreunul să încerce să o lovească.

– Scrie-i omului un cec pentru două sute cincizeci de dolari, a mârâit bătrânul balaur la ea. Și să-ți ții gura.

Fata s-a înroșit până la gât.

– Știți că nu discut cu nimeni despre afacerile dumneavoastră, doamnă Murdock, a behăit ea. Știți că nici nu-mi trece prin cap...

S-a întors cu capul plecat și a ieșit în fugă din cameră. Am privit-o în timp ce închidea ușa. Buza micuță îi tremura, dar în ochi i se citea furia.

– Am nevoie de o fotografie a doamnei și de câteva informații, am spus după ce ușa s-a închis la loc.

– Caută în sertarul biroului.

Inelele i-au sclipit în penumbra încăperii pe când îmi arăta cu degetul cenușiu și gras.

M-am dus și am deschis sertarul unic al biroului de răchită și am luat fotografia care stătea, singuratică, pe fundul lui, cu fața în sus, privindu-mă calm cu ochi negri. M-am așezat din nou pe scaun și am cercetat-o. Păr negru, cu cărare pe mijloc și tras neglijent de pe fruntea înaltă. O gură mare și frumoasă, disprețuitoare, cu buze numai bune de sărutat. Nas frumos, nici prea mare, nici prea mic. Osatură bună a feței în întregime. Din expresia chipului lipsea ceva. Odată, acest ceva ar fi fost, poate, numit creștere aleasă, dar în ziua de azi nu mai știam cum să-i spun. Chipul arăta prea înțelept și prea prudent pentru vârsta lui. I se făcuseră prea multe propuneri și, refuzându-le, devenise un pic prea înțelept. Și, dincolo de această expresie de înțelepciune, era aerul de simplitate al unei fetițe care încă mai credea în Moș Crăciun.

Am înclinat din cap deasupra pozei, pe care am strecurat-o în buzunar, reflectând că deduceam prea mult dintr-o simplă fotografie, care pe deasupra mai era făcută și într-o lumină foarte slabă.

Ușa s-a deschis și fata în rochie de in a intrat, aducând un carnet de cecuri cu file în trei culori și un stilou, și a făcut din braț un suport pe care doamna Murdock să poată semna. S-a îndreptat de mijloc cu un zâmbet chinuit și, la un semn către mine făcut de dna Murdock, a rupt cecul din carnet și mi l-a întins. A mai șovăit puțin în fața ușii, așteptând. Nu i s-a adresat niciun cuvânt, drept care a ieșit iar în tăcere și a închis ușa în urma ei.

Am fluturat cecul ca să se usuce, l-am împăturit și am rămas așezat pe scaun, cu el în mână.

– Ce puteți să-mi spuneți despre Linda?

– Mai nimic. Înainte să se mărite cu fiu-meu, stătea într-un apartament împreună cu o fată pe nume Lois Magic – ce nume fermecătoare își aleg oamenii ăștia – care e un fel de animatoare. Lucrau în Idle Valley Club, pe Ventura Boulevard. Leslie, fiul

meu, îl cunoaște mult prea bine. Nu știu nimic despre familia sau originea Lindei. Mi-a spus o dată că s-a născut în Sioux Falls. Presupun că a avut și niște părinți. Nu m-a interesat suficient ca să aflu.

Pe naiba! O și vedeam săpând cu ambele mâini, săpând îndârjit și alegându-se cu doi pumni de pietriș.

– Și nu știți adresa domnișoarei Magic?

– Nu. N-am știut-o niciodată.

– Oare fiul dumneavoastră ar putea s-o aibă... sau domnișoara Davis?

– O să-l întreb pe băiat când vine acasă. Dar nu cred. Pe domnișoara Davis poți să o întrebi și dumneata. Sunt convinsă că n-o știe.

– Înțeleg. Alți prieteni ai Lindei nu mai cunoașteți?

– Nu.

– E posibil ca fiul dumneavoastră să mai țină legătura cu ea, doamnă Murdock... fără ca dumneavoastră să știți.

A început să se învinețească din nou. Am ridicat o mână și am abordat un zâmbet împăciuitor.

– La urma urmelor, a fost căsătorit cu ea timp de un an, am spus. Trebuie să știe câte ceva despre ea.

– Nu-l băga pe fiu-meu în povestea asta, a mârâit ea.

Am ridicat din umeri, scoțând un sunet de dezamăgire din buze.

– Foarte bine. Spuneați că și-a luat mașina. Cea pe care i-ați dat-o dumneavoastră?

– Un Mercury gri-oțel, model 1940, coupé. Domnișoara Davis poate să-ți dea numărul, dacă-l vrei. Nu știu dacă l-a luat.

– Știți cumva ce bani, haine și bijuterii a luat cu ea?

– Bani nu prea mulți. Poate să fi avut câteva sute de dolari, cel mult (și un rânjet batjocoritor și gras i-a săpat cute adânci în jurul gurii și al nasului). Bineînțeles, asta dacă nu și-a găsit cumva alt prieten.

– Se poate și asta, am spus. Bijuterii?

– Un inel cu smarald și diamante nu prea valoros, un ceas Longines de platină cu rubine în montură, un colier de chihlimbar opac de foarte bună calitate, pe care am fost destul de proastă să i-l dau chiar eu. Are o încheietoare cu douăzeci și șase de diamante mici, în forma unui carou de la cărțile de joc. Mai avea și alte lucruri, bineînțeles, dar nu le-am acordat niciodată prea multă atenție. Se îmbrăca bine, dar nu să sară în ochi. Slavă cerului pentru lucrurile mărunte.

Și-a umplut din nou paharul și a râgâit încă o dată, de semisocializare.

– Asta e tot ce-mi puteți spune, doamnă Murdock?

– Nu-i destul?

– Nici pe departe, dar, deocamdată, va trebui să mă mulțumesc cu atât. Dacă descopăr că nu a furat ea moneda, ancheta se termină în ce mă privește. Corect?

– Mai discutăm, mi-a răspuns ea aspru. Ea a furat-o. Și n-am de gând s-o las să scape nepedepsită. Să-ți intre bine în cap, tinere. Și trag nădejde că ești măcar pe jumătate atât de dur pe cât te dai, pentru că, îndeobște, fetele astea care lucrează prin cluburi au niște prieteni foarte răi.

Rămăsesem cu cecul împăturit, ținut de un colț, între genunchi. Am scos portofelul și l-am pus înăuntru, apoi m-am ridicat, luându-mi pălăria de pe jos.

– Așa-mi plac, răi, am spus. Răii sunt foarte simpli la minte. Am să vă dau un raport când o să am ce raporta, doamnă Murdock. Mai întâi o să mă ocup de negustorul ăsta de monede, pare să fie o pistă bună.

M-a lăsat să ajung la ușă și abia pe urmă a mormăit în urma mea:

– Nu-ți sunt prea simpatică, nu-i așa?

M-am întors să-i zâmbesc, cu mâna pe clanță.

– E cineva căruia îi sunteți?

Și-a dat capul pe spate și, căscând larg gura, a hohotit. În mijlocul hohotului de râs, am deschis ușa, am ieșit și am închis-o la loc, acoperind sunetul aspru, bărbătesc. Am parcurs drumul înapoi pe coridor și am bătut la ușa pe jumătate deschisă a secretarei, apoi am împins-o mai mult și am aruncat o privire înăuntru.

Stătea cu brațele încrucișate pe birou și cu fruntea sprijinită pe brațe. Se zguduia de plâns. Și-a întors capul și m-a privit cu un ochi înlăcrimat. Am închis ușa și, apropiindu-mă, i-am pus un braț pe după umerii slabi.

– Nu te necăji, i-am spus. Ar trebui să-ți fie milă de ea. Se crede mare și tare, dar rolul e prea greu pentru ea.

Chipul îi era roșu tot și ud de lacrimi. Fără ochelari, ochii îi erau foarte frumoși.

Am băgat în gură țigara care aștepta de atât timp și am aprins-o.

– N... n-am vrut să fiu mojică, s-a smiorcăit ea. Dar mă umilește îngrozitor. Și nu vreau decât să mă port cât mai bine.

S-a mai smiorcăit puțin, după care a scos o batistă bărbătească din birou, a scuturat-o ca să o despăturească și și-a șters ochii cu ea. În colțul care atârna, am văzut inițialele L.M., brodate cu violet. Le-am privit atent și am suflat fumul de țigară înspre colțul camerei, ca să nu-i intre în păr.

– Doreați ceva? m-a întrebat ea.

– Vreau numărul de înmatriculare al mașinii doamnei Leslie Murdock.

– E 2X1111, un Mercury gri, decapotabil, model 1940.

– Ea mi-a spus că e un coupé.

– Aia e mașina domnului Leslie. Sunt aceeași marcă, an și culoare. Linda n-a plecat cu mașina.

– Aha. Ce știi despre o anume domnișoară Lois Magic?

– N-am văzut-o decât o dată. Era colega de apartament a Lindei. A venit aici cu un domn... un domn pe nume Vannier.

– El cine e?

Și-a coborât privirea spre genunchi.

– Am... Au venit împreună. Eu nu-l cunosc.

– Bine. Cum arată domnișoara Lois Magic?

– E o blondă înaltă și frumoasă. Foarte... foarte atrăgătoare.

– Adică sexy?

– Da..., a roșit ea violent, genul stilat și cu educație subțire, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

– Înțeleg ce vrei să spui, am zis, dar n-am ajuns niciodată prea departe cu genul ăsta.

– Asta nu-i greu de crezut, mi-a răspuns ea înțepat.

– Știi unde locuiește domnișoara Magic?

A clătinat din cap în semn că nu. A împăturit batista mare cu multă grijă și a băgat-o în sertarul biroului, cel în care era pistolul.

– Când se murdărește asta, poți să subtilizezi alta, i-am spus.

S-a rezemat de spătarul scaunului și, așezându-și mâinile mici și îngrijite pe birou, m-a privit cu calm.

– În locul dumneavoastră, n-aș exagera poza asta de dur, domnule Marlowe. Nu față de mine, în orice caz.

– Nu?

– Nu. Și nu vă mai pot răspunde la alte întrebări fără a primi instrucțiuni specifice. Poziția mea aici e una de mare încredere.

– Nu sunt dur, am spus. Doar viril.

A luat un creion, cu care a tras o linie pe o hârtie. Mi-a surâs șters, cu o stăpânire perfectă.

– Poate mie nu-mi plac bărbații virili, a spus ea.

– Habar n-ai pe ce lume trăiești, am zis. La revedere.

Am ieșit din birou, am închis ușa cu fermitate în urma mea și, după ce am străbătut holurile lungi și pustii, am traversat livingul mare și tăcut, cu podeaua îngropată ca un birou de pompe funebre, și am ieșit.

Soarele dansa pe pajiștea încălzită. Mi-am pus ochelarii negri și m-am dus să-l bat încă o dată pe negrișor pe creștet.

– Fratele meu, e și mai rău decât mi-am închipuit, i-am declarat.

Dalele aleii mă frigeau prin tălpile pantofilor. Am urcat în mașină, am pornit motorul și m-am desprins de la bordură.

În spatele meu, un coupé mic, nisipiu, a făcut același lucru. Nu mi s-a părut ciudat. Tipul de la volan purta o pălărie plată de pai, închisă la culoare, cu o panglică viu colorată, și avea, ca și mine, ochii acoperiți cu ochelari de soare.

M-am întors spre oraș. La vreo zece cvartale mai încolo, coupé-ul nisipiu era tot în spatele meu. Am ridicat din umeri și așa, de-al naibii, am făcut o buclă de câteva cvartale. Coupé-ul a rămas pe poziție. Am cotit brusc pe o stradă străjuită de arbori de piper imenși, am tras tare de volan pentru a întoarce brusc în loc și am oprit la bordură.

Coupé-ul a apărut dând prudent colțul. Capul blond de sub pălăria de pai de culoarea cafelei, cu panglica ei în culori tropicale, nici măcar nu s-a întors în direcția mea. Mașina a trecut mai departe și eu m-am întors spre Arroyo Seco și de-acolo spre Hollywood. M-am uitat atent de mai multe ori, dar nu am mai zărit coupé-ul.

3

Aveam un birou în blocul Cahuenga, la etajul șase, două cămăruțe în spate. Pe una o lăsam deschisă, pentru clienții răbdători,

dacă aveam vreun client răbdător. La ușă era o sonerie pe care o puteam porni sau opri dinăuntrul salonului meu privat de meditație.

Am aruncat o privire în recepție. Era complet goală, cu excepția mirosului de praf. Am mai deschis o fereastră, am descuiat ușa de trecere și am intrat în camera cealaltă. Trei scaune și un fotoliu pivotant, masă de lucru acoperită cu sticlă, cinci fișete gri, dintre care trei pline cu nimic, un calendar și o autorizație înrămată pe perete, un telefon, un lighean de spălat într-un dulap de lemn plin de pete, un cuier, un covor ca să nu zic că n-aveam nimic pe jos și două geamuri deschise, cu perdele care se unduiau când înăuntru, când în afară, ca buzele unui moșneag fără dinți în timp ce doarme.

Aceleași lucruri pe care le avusesem și acum un an, și cu încă unul înainte. Nici frumoase, nici vesele, dar mai bune decât un cort pe plajă.

Mi-am agățat pălăria în cuier, m-am spălat pe față și pe mâini cu apă rece, mi-am aprins o țigară și am pus cartea de telefoane pe birou. Elisha Morningstar figura în blocul Belfont, la nr. 824, pe West Ninth Street 422. Am notat, împreună cu numărul de telefon aferent și tocmai pusesem mâna pe receptor, când mi-am amintit că nu pornisem soneria din încăperea din față. M-am întins peste marginea biroului și am apăsat pe buton, iar ea a început imediat să țârâie. Cineva tocmai deschisese ușa recepției.

Am întors carnetul cu fața în jos pe birou și m-am dus să văd cine e. Era un filfizon înalt și zvelt, cu un aer mulțumit de sine, într-un costum tropical dintr-o stofă cu dungi în relief, albastru ca ardezia, cu pantofi albi cu negru, cămașă de un ivoar stins și cravată cu batistă asortată de culoarea florilor de jacaranda. Ținea în mâna acoperită cu mănușă din piele de porc albă, rulată, un portțigaret lung și negru, și strâmba din nas la revistele moarte

de pe măsuță, la scaune, la mocheta ruginie și la aerul general că aici nu se câștigau prea mulți bani.

Când am deschis ușa, a făcut un sfert de rotație și m-a țintuit cu o pereche de ochi de culoare deschisă, aproape visători, apropiați de un nas subțire. Pielea îi era înroșită de soare, părul roșcat îi stătea periat, lipit de craniul îngust, iar linia subțire a mustății era mai roșcată decât părul.

M-a măsurat din priviri fără grabă și fără prea multă plăcere. A suflat delicat fumul de țigară și mi-a vorbit prin el, cu un zâmbet vag batjocoritor.

– Tu ești Marlowe?

Am dat din cap.

– Sunt puțin dezamăgit, a zis el. Mă așteptam la ceva cu unghiile murdare.

– Intră, i-am răspuns, și n-ai decât să fii spiritual stând jos.

I-am ținut ușa și a trecut pe lângă mine scuturând scrumul cu unghia degetului mijlociu al mâinii libere. S-a așezat pe latura mesei rezervată clienților, și-a scos mănușa de pe mâna dreaptă, a împăturit-o laolaltă cu cealaltă, deja scoasă, și le-a așezat pe birou. A bătut în porttțigaretul lung și negru pentru a extrage mucul de țigară, a strivit jarul până a încetat să mai fumege, a potrivit o nouă țigară și a aprins-o cu un băț de chibrit lat, de culoarea mahonului. S-a lăsat pe spate în scaun, cu zâmbetul unui aristocrat plictisit.

– Te-ai instalat bine? l-am întrebat. Pulsul și respirația normale? Vrei cumva un prosop rece, să ți-l pui pe cap?

Nu și-a mai răsfrânt buza de sus, pentru că intrase cu ea deja răsfrântă.

– Detectiv particular, a spus el. N-am mai cunoscut niciunul până acum. O afacere cam dubioasă, e de presupus. Tras cu ochiul prin gaura cheii, provocat de scandaluri și așa mai departe.

– Ai venit aici cu treabă sau doar ca să faci mișto? l-am întrebat.

Zâmbetul îi era la fel de șters ca o matroană grasă la balul pompierilor.

– Mă numesc Murdock. Cred că numele îți spune ceva.

– Ai ajuns în timp-record, am zis și am început să-mi umplu o pipă.

M-a urmărit umplând-o. A rostit rar:

– Înțeleg că mama te-a angajat să faci o treabă. Pentru care ți-a dat un cec.

Am terminat de umplut pipa, am aprins-o cu un chibrit, am făcut-o să tragă și m-am lăsat pe spate, ca să suflu fumul peste umărul drept, în direcția geamului deschis. N-am spus nimic. S-a aplecat ceva mai mult în față și mi-a spus apăsat:

– Știu că, în meseria ta, trebuie să fii prudent, dar eu nu merg pe ghicite aici. Mi-a spus un viermișor, un viermișor simplu și verde, adesea strivit sub talpă, dar care, într-un fel sau altul, supraviețuiește – la fel ca mine. S-a întâmplat să fiu nu departe, în urma ta. Te-ai mai lămurit?

– Mda, am zis. Asta dacă m-ar fi interesat câtuși de puțin.

– Ai fost angajat să o găsești pe soția mea, dacă înțeleg bine.

Am pufnit, rânjindu-i pe deasupra pipei.

– Marlowe, a continuat el și mai apăsat, o să mă străduiesc cât pot, dar nu cred că o să-mi fii simpatic.

– Uite, m-apucă plânsul. De furie și durere.

– Și, dacă-mi îngădui o expresie mai puțin academică, fițele astea de dur nu te prind.

– Venită din partea ta, remarca-mi frânge inima.

S-a lăsat iar pe spate, privindu-mă meditativ cu ochii lui albastru-deschis. S-a fâțâit pe scaun, încercând să se așeze mai confortabil. Multă lume se străduise să stea mai confortabil pe scaunul

ăla. Ar fi trebuit să-l încerc și eu o dată. Poate din cauza lui pierdeam clienți.

– Ce interes are mama s-o găsească pe Linda? a întrebat el rar. N-o putea suferi. Adică mama n-o putea suferi pe Linda. Linda s-a purtat relativ frumos cu mama. Ce părere ai despre ea?

– Despre mama ta?

– Evident. Pe Linda n-o cunoști, nu-i așa?

– Secretara aia a mamei tale are o slujbă care atârnă de un fir de păr. Cam vorbește gura fără ea.

A clătinat rapid din cap.

– Dar mama nu știe asta. Și oricum, fără Merle nu s-ar descurca. Trebuie să aibă pe cineva de terorizat. Țipă la ea, ba chiar îi mai trage câte o palmă, dar nu s-ar putea descurca fără ea. Ție ce părere ți-a făcut?

– Drăguță... dar cam bătrânicioasă.

S-a încruntat.

– Vorbeam de mama. Merle e o fată simplă, știu.

– Ai un spirit de observație care mă uimește, am comentat.

A părut surprins. Aproape uitase să scuture scrumul țigării cu unghia. Dar nu de tot. A avut însă grijă să nu dea vreun pic din el în scrumieră.

– Despre mama, a repetat el răbdător.

– Un viteaz cal de bătălie, am spus. Inimă de aur, un aur îngropat temeinic și adânc.

– Dar ce interes are să o găsească pe Linda? Nu pricep. Și mai cheltuiește și bani. Mama detestă să cheltuiască bani. Pentru ea, banii sunt ca propria piele. Ce interes are să o găsească pe Linda?

– Habar n-am, i-am răspuns. Dar cine spune că are vreun interes?

– Păi, tu ai lăsat să se înțeleagă. Și Merle...

– Merle e doar romantică. A inventat. Ce naiba, își suflă nasul într-o batistă bărbătească. Probabil una dintre ale tale.

A roșit.

– Ce prostie. Zău, Marlowe, fii rezonabil și dă-mi și mie o idee despre ce se petrece. N-am prea mulți bani, mă tem, dar vreo două sute ar fi...

– Ar trebui să te ușurez de ei, am spus. În plus, n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Am ordin.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

– Nu mă întreba lucruri pe care nu le știu, că nu pot să-ți răspund. Și nu mă întreba lucruri pe care le știu, că nu vreau să-ți răspund. Pe ce lume-ai fost până acum? Crezi că un om care are meseria mea și primește o comandă umblă de colo-colo, răspunzând la întrebările tuturor celor pe care-i roade curiozitatea?

– Cred că aerul e încărcat de electricitate, a spus el răutăcios, dacă un om cu meseria ta refuză două sute de dolari.

Nu aveam ce să-i răspund. Am luat chibritul lat de culoarea mahonului din scrumieră și l-am examinat. Avea margini subțiri, galbene, și pe el scria ceva cu alb. ROSEMONT. H. RICHARDS '3... restul era ars. L-am îndoit în două și, presând cele două părți una peste alta, le-am aruncat în coșul de gunoi.

– Îmi iubesc soția, a rostit el deodată, arătându-mi marginile albe și dure ale dinților. O declarație răsuflată, dar reală.

– Poți oricând s-o scoți la restaurant.

A continuat să-mi vorbească printre buzele răsfrânte.

– Ea nu mă iubește pe mine. Nici nu văd de ce ar face-o. Între noi a fost o relație încordată. Ea era obișnuită cu o viață trepidantă. Cu noi, viața e cam plicticoasă. Nu ne-am certat. Linda e genul stăpânit. Dar nu s-a distrat întotdeauna prea mult fiind măritată cu mine.

– Ești tu excesiv de modest, am zis.

În ochi i s-a ivit o lucire scurtă, dar comportamentul i-a rămas la fel de plăcut.

– Nu e bună, Marlowe. Și nici măcar nouă. Ascultă, ai aer de om cumsecade. Știu că mama nu pune la bătaie două sute cincizeci de dolari de amorul artei. Poate că de vină nu e Linda, poate e altceva. Poate – a așteptat, apoi a spus foarte rar, pândindu-mi ochii – poate e Morny.

– Poate, am zis vesel.

A luat mănușile, a plesnit biroul cu ele și le-a așezat la loc.

– Aici, sunt în găleată, a spus el. Dar n-am crezut că o știe și ea. Probabil a sunat-o Morny, deși a promis că n-o s-o facă.

Asta era o chestiune simplă. L-am întrebat:

- Cât îi datorezi?

Nu era simplu. A devenit iarăși bănuitor.

– Dacă ar fi sunat-o el, i-ar fi spus. Și ea ți-ar fi spus ție, a zis el cu glas subțire.

– Poate n-a fost Morny, am încercat, începând să tânjesc după ceva de băut. Poate bucătăreasa e gravidă cu vânzătorul de înghețată. Dar, dacă a fost Morny, despre cât vorbim?

– Douăsprezece mii, mi-a răspuns el plecând ochii și roșind.

– Amenințări?

A înclinat din cap.

– Trimite-l la plimbare, i-am recomandat. Ce fel de om e? Dur?

A ridicat iar privirea, cu un aer curajos.

– Cred că da. Cred că așa sunt toți. A jucat roluri de dur în filme. Arătos, genul cam țipător, fustangiu. Dar nu te grăbi să tragi concluzii. Linda n-a făcut decât să lucreze acolo, la fel ca ospătarii și muzicienii din orchestră. Și, dacă pe ea o cauți, o să-ți fie greu să o găsești.

I-am râs în nas, politicos.

– Și de ce-o să-mi fie greu să o găsesc? Sper că nu e îngropată în spatele casei.

S-a ridicat cu o fulgerare mânioasă în ochii decolorați. Stând acolo, aplecat puțin deasupra biroului, și-a adus mâna dreaptă în față cu un gest destul de convingător și a scos un pistol automatic mic, de calibrul .25, cu pat din lemn de nuc. Părea să fie fratele geamăn al celui pe care îl zărisem în sertarul biroului lui Merle. Țeava stătea îndreptată spre mine, amenințătoare. Nu m-am clintit.

– Oricine încearcă să-i facă ceva Lindei va trebui să treacă întâi de mine, a spus el încordat.

– Asta n-o să fie prea greu. Ar fi bine să suplimentezi pistolul ăla – asta dacă nu cumva te gândeai să vânezi albine cu el.

A băgat micul pistol la loc în buzunarul interior. Mi-a aruncat o privire directă, scrutătoare, și-a luat mănușile și s-a îndreptat spre ușă.

– Mi-am pierdut timpul vorbind cu tine, mi-a spus el. Nu știi decât să te ții de bancuri.

– Stai puțin, am zis și, ridicându-mă, am dat ocol biroului. Ar fi mai bine să nu-i pomenești maică-tii despre întrevederea asta, dacă nu de altceva, măcar de dragul fetei.

A înclinat din cap.

– La câte informații am obținut, nici nu merită pomenită.

– E adevărat ce mi-ai spus, că-i datorezi lui Morny douăsprezece miare?

A plecat ochii, i-a ridicat, apoi i-a plecat din nou. A spus:

– Cine se îndatorează la Alex Morny cu douăsprezece mii de dolari va trebui să fie mult mai deștept decât mine.

Stăteam destul de aproape de el. Am continuat:

– De fapt, cred că nici nu te îngrijorează soarta soției tale. Cred că știi unde e. N-a fugit de tine, ci de maică-ta.

A ridicat privirea, în timp ce își punea o mănușă. Nu mi-a răspuns.

– Poate o să-și ia o slujbă, am mai spus. Și o să câștige destul ca să te întrețină.

S-a uitat din nou în pământ, și-a răsucit corpul puțin către dreapta și pumnul înmănușat a descris un arc strâmt, încordat, în sus prin aer. Mi-am ferit bărbia din calea lui și i-am prins încheietura, împingându-i-o încet spre piept și apăsându-i-o cu toate greutatea. Un picior i-a alunecat pe podea, în spate, și el a început să respire greu. Încheietura era subțire. Degetele mele o cuprindeau cu totul.

Am rămas așa, privindu-ne în ochi. Răsufla ca un om beat, cu gura deschisă și buzele dezvelindu-i dinții. Mici pete rotunde, de un roșu aprins, îi ardeau în obraji. A încercat să-și smucească mâna, dar mă lăsam cu atâta greutate peste el, că a trebuit să facă încă un pas mic înapoi, ca să se echilibreze. Fețele ne erau acum la doar câțiva centimetri una de alta.

– Cum se face că taică-tău nu ți-a lăsat niciun ban? am ricanat. Sau i-ai prăduit pe toți?

Mi-a răspuns vorbind printre dinți, încercând în continuare să se elibereze.

– În măsura în care asta e treaba ta și dacă te referi la Jasper Murdock, nu a fost tatăl meu. Nu i-a plăcut de mine și nu mi-a lăsat niciun bănuț. Pe tata îl chema Horace Bright și, după ce și-a pierdut toți banii în timpul crizei, s-a aruncat pe fereastra biroului.

– Ești ușor de muls, am spus, dar dai lapte puțin. Îmi pare rău pentru ce-am spus, despre cum o să te întrețină nevasta. N-am vrut decât să te enervez.

I-am dat drumul la încheietură și am făcut un pas în spate. Continua să respire greu și sacadat. Ochii, care priveau într-ai mei, erau extrem de mânioși, dar glasul îi era stăpânit.

– Bine, ai obținut ce-ai vrut. Dacă ești mulțumit, eu mă duc.

– Ți-am făcut un serviciu, i-am spus. Cine poartă armă nu trebuie să se simtă atât de ușor jignit. Mai bine abandonează-o.

– E treaba mea, mi-a răspuns. Scuze că am încercat să te lovesc. Dar, chiar dacă te-aș fi atins, probabil n-ar fi durut cine știe ce.

– Nu face nimic.

A deschis ușa și a ieșit. Pașii i s-au stins pe culoar. Altul care nu știa pe ce lume trăiește. M-am bătut cu încheietura unui deget peste dinți în ritmul pașilor, atât cât i-am mai putut auzi. Pe urmă m-am întors la birou, m-am uitat în carnet și am ridicat receptorul.

4

După ce a sunat de trei ori, la capătul celălalt al firului, un glas subțire, ca de copil, s-a strecurat prin ghemul de gumă de mestecat și a rostit:

– Bună dimineața, biroul domnului Morningstar.

– Bătrânul domn e acolo?

– Cine întreabă, vă rog?

– Marlowe.

– Dânsul vă cunoaște, domnule Marlowe?

– Întreabă-l dacă nu vrea să cumpere monede americane timpurii.

– O clipă, vă rog.

A urmat o pauză, atât cât domnului mai vârstnic din biroul alăturat să i se atragă atenția asupra faptului că la telefon era cineva care dorea să discute cu el. Pe urmă, pe fir s-au auzit un declic și o voce bărbătească, uscată. I-ai fi putut spune chiar seacă.

– Domnul Morningstar la telefon.

– Mi s-a comunicat că ați căutat-o la telefon pe doamna Murdock din Pasadena, domnule Morningstar. În legătură cu o anume monedă.

– În legătură cu o anume monedă? a repetat el. Într-adevăr. Și?

– Am înțeles că ați dori să achiziționați moneda respectivă din colecția Murdock.

– Serios? Și dumneavoastră cine sunteți, domnule?

– Philip Marlowe. Detectiv particular. Lucrez pentru doamna Murdock.

– Serios? a făcut el iar și și-a dres atent vocea. Și despre ce doreați să discutăm, domnule Marlowe?

– Despre moneda asta.

– Dar am fost informat că nu e de vânzare.

– Cu toate acestea, aș vrea să discut cu dumneavoastră despre ea. Personal.

– Adică s-a răzgândit în legătură cu vânzarea?

– Nu.

– Atunci mă tem că nu înțeleg ce doriți, domnule Marlowe. Ce avem de discutat?

Acum, avea o intonație vicleană. Am scos asul din mânecă și l-am jucat cu grație languroasă.

– Chestia e, domnule Morningstar, că, în momentul în care ați sunat, deja știați că nu e de vânzare.

– Interesant, a spus el rar. Cum așa?

– Sunteți în domeniu, nu aveați cum să nu știți. Faptul că nimic din colecția Murdock nu se poate vinde în timpul vieții doamnei Murdock e informație publică.

– Aha, a făcut el. Aha.

A urmat o perioadă de tăcere.

– La ora trei, a reluat el fără asprime, dar repede. Vă primesc cu plăcere aici, la mine la birou. Cred că știți unde este. Vă convine?

– Am să vin, am spus.

Am închis și, reaprinzându-mi pipa, m-am așezat cu privirea în perete. Fața îmi era încordată de gânduri... sau poate din altă cauză. Am scos poza Lindei Murdock din buzunar, am privit-o atent o vreme, am decis că, la urma urmelor, era doar un chip banal și am încuiat fotografia într-un sertar al biroului. Am luat din scrumieră al doilea chibrit folosit de Murdock și l-am cercetat. Pe acesta scria: TOP ROW W. D. WRIGHT '36.

L-am lăsat să cadă la loc în scrumieră, întrebându-mă în ce consta importanța lui. Poate era un indiciu.

Am scos din portofel cecul doamnei Murdock, l-am contrasemnat, am completat un formular de depunere și un cec pentru banii gheață, mi-am scos carnetul de cecuri pe birou, am strâns totul teanc cu o bandă elastică și l-am băgat în buzunar.

Lois Magic nu figura în cartea de telefon.

Am scos pe birou fasciculul cu agenți comerciali și am făcut o listă cu vreo șase agenții teatrale care își publicaseră anunțurile cu caractere mai mari și la care am sunat. Toate aveau glasuri zglobii și ar fi pus o mulțime de întrebări, dar fie nu știau, fie nu doreau să-mi spună nimic despre o domnișoară pe nume Lois Magic, despre care se auzea că este animatoare.

Am azvârlit lista la gunoi și l-am sunat pe Kenny Haste, reporter specializat în investigarea infracțiunilor, de la *Chronicle*.

– Ce știi despre Alex Morny? l-am întrebat după ce am terminat cu bancurile, fiecare la adresa celuilalt.

– Are un club de noapte de lux, care e și sală de jocuri, în Idle Valley, la vreo trei kilometri de autostradă, cum mergi spre munți. A jucat în filme. Mizerabil ca actor. Pare să aibă protecție serioasă. N-am auzit niciodată să împuște pe cineva în piața mare, în miezul zilei. Sau oricând altcândva. Dar n-aș face pariu.

– Periculos?

– Cred că poate fi, la nevoie. Toți băieții ăștia au fost la film și știu cum trebuie să se poarte patronii de cluburi de noapte. Are un bodyguard care e o mare figură. Îl cheamă Eddie Prue, are peste un metru nouăzeci și e slab ca un alibi onest. Are un ochi mort, urmare a unei răni primite în război.

– Prezintă vreun pericol pentru femei?

– Nu fi victorian, drăguțule. Femeile nu-i spun pericol.

– Cunoști o fată pe nume Lois Magic, cică animatoare? O blondă înaltă și cam țipătoare, din câte aud.

– Nu, dar sună bine.

– Nu te obrăznici. Știi pe cineva pe nume Vannier? Niciunul dintre toți ăștia nu e în cartea de telefon.

– Nu, dar pot să-l întreb pe Gertie Arbogast, dacă vrei să mă suni mai târziu. El îi cunoaște pe toți aristocrații de prin cluburile de noapte. Și pe ticăloși.

– Mulțumesc, Kenny, te sun. Într-o jumătate de oră?

Mi-a spus că e bine și am închis. Am încuiat biroul și am plecat.

În capătul coridorului, în unghiul făcut de doi pereți, un tânăr blond într-un costum maro și o pălărie de pai de culoarea cafelei, cu panglică galbenă cu imprimeu tropical, citea ziarul de seară stând cu spatele la perete. Când am trecut pe lângă el, a căscat, a vârât ziarul sub braț și s-a îndreptat de spate.

A urcat cu mine în lift. Abia dacă-și putea ține ochii deschiși, atât era de obosit. Am ieșit în stradă și am parcurs pe jos cvartalul până la bancă, unde am depus cecul și am extras o sumă mică de bani pentru cheltuieli. De acolo, m-am dus la Tigertail Lounge, u nde m-am așezat într-un separeu îngust și am băut un martini și am mâncat un sendviș. Bărbatul în costum maro s-a postat la capătul barului, să bea coca-cola cu un aer plictisit, strângând

fișicuri de monede de un cent, cărora le netezea grijuliu marginile. Își pusese din nou ochelarii de soare. Ei îl făceau invizibil.

Am tras cât am putut de sendviș, apoi m-am îndreptat leneș către cabina telefonică de la capăul dinspre interior al barului. Tipul în costum maro a întors repede capul, mișcare pe care și-a acoperit-o ridicând paharul. Am sunat încă o dată la *Chronicle*.

– OK, a spus Kenny Haste. Gertie Arbogast zice că Morny s-a însurat nu de mult cu blonda ta țipătoare. Lois Magic. Nu-l cunoaște pe Vannier. Zice că Morny a cumpărat o proprietate dincolo de Bel-Air, o casă albă pe Stillwood Crescent Drive, la vreo cinci străzi mai la nord de Sunset. Gertie zice că Morny a luat-o de la un șmecher scăpătat pe nume Arthur Blake Popham, băgat într-o fraudă poștală. Inițialele lui Popham sunt și-acum pe poartă. Și probabil și pe hârtia igienică, zice Gertie. Așa e el. Cam atât știm.

– Și nimeni nu poate cere mai mult. Mulțumesc frumos, Kenny.

Am închis, am ieșit din cabină, am dat peste ochelarii negri, deasupra costumului maro, sub pălăria de culoarea cafelei, și le-am urmărit pe toate întorcându-se iute cu spatele.

M-am răsucit repede în loc și am ieșit pe ușa batantă a bucătăriei și, de-acolo, în alee și, de pe alee, la un sfert de cvartal de parcarea unde-mi lăsasem mașina.

M-am îndreptat spre Bel-Air fără ca vreun coupé de culoarea nisipului să izbutească să mă ajungă din urmă.

5

Stillwood Crescent Drive se curba ușor la nord de Sunset Boulevard, mult dincolo de clubul de golf din Bel-Air. Strada era

mărginită de domenii înconjurate de ziduri și garduri. Unele aveau ziduri înalte, altele aveau ziduri joase, unele aveau garduri ornamentale de fier forjat, altele, mai demodate, aveau garduri vii, înalte. Trotuar nu exista. În cartierul acesta nu mergea nimeni pe jos, nici măcar poștașul.

După-amiaza era caldă, dar nu la fel de caldă ca la Pasadena. Aici mirosea molcom a flori și soare, se auzea fâșâitul blând al aspersoarelor dincolo de tufe și garduri sau zgomotul limpede și sacadat al mașinilor de tuns iarba, care pluteau delicat pe deasupra peluzelor senine și încrezătoare.

Am urcat dealul încet, atent la monogramele de pe porți. Numele era Arthur Blake Popham. Inițialele aveau să fie ABP. Le-am descoperit aproape de capăt, aurite pe un scut negru, pe porțile trase înapoi, compoziție neagră cu alee.

Casa era orbitor de albă, cu aerul că era nou-nouță, dar grădina părea a fi într-un stadiu destul de avansat. Era destul de modestă pentru cartier, cu nu mai mult de paisprezece camere și o singură piscină. Zidul era jos, din cărămizi dintre care se scursese mortarul și peste se dăduse cu var. Pe creasta zidului se întindea o balustradă joasă de fier, vopsită în negru. Numele lui A.P. Morny era gravat pe cutia mare și argintie de scrisori, de lângă intrarea de serviciu.

Mi-am parcat rabla pe stradă și am refăcut drumul pe jos, urmând aleea neagră până la o ușă laterală de un alb sclipitor, pe care marchiza cu vitralii de deasupra arunca pete de culoare. Am bătut, folosind ciocănelul masiv de alamă. Într-o latură a casei, un șofer spăla un Cadillac.

Ușa s-a deschis și un filipinez cu ochi duri și sacou alb a strâmbat din nas la mine. I-am dat o carte de vizită.

– Cu doamna Morny, am spus.

A închis ușa. A trecut ceva timp, așa cum mi se întâmplă întotdeauna când vizitez pe cineva. Șuvoiul de apă scotea un sunet răcoros atingând Cadillacul. Șoferul era un individ pirpiriu cu pantaloni de călărie, cu jambiere, și o cămașă pătată de transpirație. Arăta ca un jocheu care a crescut prea mare și scotea, în timp ce spăla mașina, același fel de șuierat pe care îl scot rândașii când șterg caii de sudoare.

Un colibri cu gâtlejul roșu s-a îngropat într-o tufă stacojie din apropierea ușii, a scuturat puțin florile tubulare, prelungi, apoi s-a îndepărtat atât de iute, încât pur și simplu s-a topit dinaintea ochilor mei.

Ușa s-a deschis și filipinezul mi-a întins cartea de vizită cu un gest brusc. N-am luat-o.

– Ce vrei?

Vocea era încordată și răgușită, ca a cuiva care calcă atent pe coji de ouă.

– Vreau s-o văd pe doamna Morny.

– Nu acasă.

– Și n-ai știut asta când ți-am dat cartea de vizită?

A desfăcut degetele și a lăsat cartonașul să cadă fluturând la pământ. A rânjit, arătându-mi o mulțime de lucrări dentare de proastă calitate.

– Știu când spune ea la mine.

Mi-a închis ușa în nas, fără amabilitate. Am ridicat cartea de vizită și m-am îndreptat, pe lângă casă, spre locul în care șoferul stropea cu apă Cadillacul, ștergându-l de praf cu un burete mare. Avea ochelari cu rame roșii și un ciuf de păr de culoarea grâului. O țigară îi atârna obosită în colțul buzei de jos.

Mi-a aruncat o privire piezișă, a omului care-și vede cu mare greutate de treabă. L-am întrebat:

– Unde-i șeful?

Țigara i-a jucat pe buză. Apa a continuat să fâșâie ușor pe vopsea.

– În casă, nene.

– Am întrebat. Mi-au trântit ușa-n nas.

– M-apucă plânsu', să știi.

– Și doamna Morny?

– Răspunsu-i același, nene. Eu doar lucrez aici. Ai ceva de vânzare?

I-am ținut cartea de vizită în așa fel încât să o poată citi. De data asta, era o carte de vizită profesională. A pus buretele pe aripa mașinii și a lăsat furtunul jos, pe ciment. A ocolit jetul ca să se șteargă pe mâini cu un prosop atârnat lângă ușa garajului. S-a scobit în buzunarul pantalonilor după un chibrit și și-a înclinat capul ca să aprindă mucul de țigară lipit de față.

Ochii mici și vicleni i-au baleiat dintr-o parte în alta; cu o smucitură din cap, a trecut în spatele mașinii. M-am dus lângă el.

– Contul ce-ți face? m-a întrebat el cu glas subțire, prudent.

– S-a îngrășat de-atâta stat degeaba.

– Pentru cinci dolari aș putea să-ncep să gândesc.

– N-aș vrea să-ți fac viața atât de grea.

– Pentru zece, cânt ca patru canari și o chitară metalică.

– Mie nu-mi plac orchestrațiile prea extravagante, am zis.

Și-a lăsat capul pe-o parte.

– Vorbește englezește, nene.

– Nu vreau să-ți pierzi slujba, băiatule. Nu vreau decât să aflu dacă doamna Morny e acasă. Face mai mult de un dolar?

– Nu-ți face griji pentru slujba mea, nene. Sunt beton.

– Cu Morny sau cu... altcineva?

– Și asta vrei să știi pentru același dolar?

– Doi dolari.

M-a cântărit din priviri.

– Nu lucrezi pentru el, sper.

– Cum să nu.

– Ești un mincinos.

– Bineînțeles.

– Dă-mi dolarii, s-a răstit el.

I-am dat doi dolari.

– E în curtea din spatele casei, cu un prieten, mi-a spus el. Un prieten bun. Când ai un prieten care nu muncește și un soț care muncește te-ai aranjat, pricepi?

A rânjit insinuant.

– O să ajungi îngropat într-un șanț într-o zi.

– Ba nu, nene. Eu sunt mintos. Știu cum să-i joc pe degete. Toată viața m-am învârtit pe lângă oameni ca ăștia.

A frecat cele două hârtii de un dolar între palme, a suflat asupra lor, le-a împăturit o dată pe lung și o dată pe lat, apoi le-a îndesat în buzunarul pentru ceas al pantalonilor de călărie.

– Ăsta a fost doar aperitivul, a spus el. Acum, pentru încă cinci...

Un cocker spaniel auriu și destul de mărișor a apărut în goană pe după Cadillac, derapând puțin pe cimentul umed, și-a luat avânt, m-a izbit în burtă și peste coapse cu toate patru labele, m-a lins pe față, a căzut la pământ, mi-a alergat în jurul picioarelor, mi s-a așezat între ele, a scos limba de-un cot și a început să gâfâie.

Am pășit peste el și, rezemându-mă de aripa mașinii pentru mai multă stabilitate, mi-am scos batista. S-a auzit o voce de bărbat strigând:

– Heathcliff, vino-aici! Heathcliff, vino-aici!

Pe o suprafață dură s-au auzit răsunând pași.

– Ăsta-i Heathcliff, a precizat șoferul, acru.

– Heathcliff?

– Așa-i zice câinelui, nene, ce mama naibii?

– Din *La răscruce de vânturi?*

– Acu' vorbești iar în dodii, mi-a aruncat el. Păzea, nu suntem singuri.

A pus mâna pe burete și pe furtun și s-a întors la spălatul mașinii. M-am îndepărtat puțin de el. Cockerul mi s-a băgat iar între picioare, aproape împiedicându-mă.

– Heathcliff, vino-aici! a strigat vocea bărbătească ceva mai tare și posesorul s-a ivit în deschizătura unui umbrar dantelat, acoperit cu trandafiri cățărători.

Înalt și oacheș, cu o piele curată și măslinie, ochi negri, strălucitori, dinți de un alb orbitor. Perciuni. O mustață neagră, subțire. Perciunii prea lungi, mult prea lungi. Cămașă albă, cu monogramă brodată pe buzunar, pantaloni subțiri, albi, pantofi albi. Un ceas care se curba pe jumătate din circumferința unei încheieturi negricioase și zvelte, prins cu un lanț de aur. O eșarfă galbenă, la gâtul subțire, bronzat.

A văzut câinele așezat între picioarele mele și nu i-a plăcut. A pocnit din degetele lungi și glasul limpede i-a plesnit ca un bici:

– Heathcliff, vino-aici! Vino-aici imediat!

Gâfâind din greu, câinele nu s-a clintit, doar că s-a rezemat ceva mai greu de piciorul meu drept.

– Tu cine ești? m-a întrebat omul, țintuindu-mă cu privirea.

I-am întins o carte de vizită. A luat-o cu degete măslinii. Câinele s-a retras încet dintre picioarele mele, s-a strecurat pe lângă botul mașinii și s-a făcut nevăzut pe tăcute.

– Marlowe, a rostit omul. Marlowe, hai? Ce-i asta? Ești detectiv? Și ce vrei?

– Vreau s-o văd pe doamna Morny.

M-a măsurat din cap până-n picioare, baleind cu ochii strălucitori și negri, urmați de franjurile mătăsoase ale genelor lungi.

– Nu ți s-a spus că nu-i acasă?

– Ba da, dar n-am crezut. Ești cumva domnul Morny?

– Nu.

– Dânsul e domnul Vannier, a intervenit șoferul din spatele meu, pe tonul tărăgănat, exagerat de politicos al insolenței intenționate. Domnul Vannier e prieten de familie. Vine foarte des pe-aici.

Vannier a aruncat o privire furioasă peste umărul meu. Șoferul a dat ocol mașinii, scuipând mucul de țigară din gură cu un dispreț neglijent.

– I-am spus copoiului că șefu' nu-i acasă, domnule Vannier.

– Aha.

– I-am spus că dumneavoastră și doamna Morny sunteți. Am făcut rău?

– Ai fi putut să-ți vezi de treburile tale, i-a spus Vannier.

– Mă-ntreb cum dracu' nu mi-a trecut prin cap.

– Pleacă de-aici până nu-ți rup gâtul ăla mic și jegos, i-a zis Vannier.

Șoferul l-a cântărit din priviri în tăcere, apoi s-a întors în penumbra garajului și a început să fluiere. Vannier și-a mutat privirea înfierbântată de furie asupra mea și s-a răstit:

– Ți s-a spus că doamna Morny nu e acasă, dar n-ai priceput. Cu alte cuvinte, informația nu te-a convins.

– Dacă trebuie musai să folosim alte cuvinte, am spus, merg și astea.

– Înțeleg. Și ai putea, mă rog, să-mi spui despre ce anume dorești să discuți cu doamna Morny?

– Aș prefera să-i explic personal.

– Subtextul era că nu dorește să te primească.

Din spatele mașinii, șoferul a spus:

– Ai grijă la mâna dreaptă, nene. S-ar putea să fie un cuțit în ea.

Pielea măslinie a lui Vannier s-a făcut de culoarea algelor uscate. S-a răsucit pe călcâie și mi-a mitraliat înăbușit:

– Vino după mine.

A pornit pe aleea de cărămidă, pe sub umbrarul de trandafiri, și a trecut de o poartă albă, aflată la capăt. Dincolo de ea se afla o grădină împrejmuită de zid, în care erau straturi înghesuite cu flori anuale spectaculoase, un teren de badminton, o peluză frumoasă și un mic bazin îmbrăcat în faianță, sclipind furios în bătaia soarelui. Lângă bazin era o porțiune acoperită cu dale, pe care stăteau așezate piese de mobilier de grădină, alb cu albastru, măsuțe joase cu tăblii împodobite, fotolii înclinate cu suporturi pentru picioare și perne enorme și, deasupra tuturor, o umbrelă albastru cu alb, de dimensiunile unui cort mai mic.

O blondă languroasă, cu membre lungi, stătea întinsă relaxat într-unul dintre fotolii, cu picioarele ridicate pe un suport capitonat, cu un pahar înalt și aburit în apropierea cotului, alături de o frapieră de argint și o sticlă de scotch. Ne-a privit leneș în timp ce traversam peluza. De la zece metri depărtare, părea extrem de stilată. De la trei metri, arăta ca și cum ar fi fost făcută pentru a fi privită de la zece metri. Avea gura prea mare, ochii prea albaștri, machiajul prea viu, arcul subțire al sprâncenelor aproape fantastic prin curbură și amplitudine, iar rimelul de pe gene îi era atât de gros, că semănau cu niște gratii de fier în miniatură.

Purta pantaloni albi din pânză de bumbac, sandale alb cu albastru în picioarele goale, cu unghii stacojii, lăcuite, o bluză albă de mătase și un colier din pietre verzi care nu erau smaralde tăiate. Părul îi era la fel de artificial ca foaierul unui club de noapte.

Pe scaun, lângă ea, stătea o pălărie albă de pai, cu borul cât o roată de rezervă și cu o panglică de satin alb, cu care se lega sub bărbie. Pe borul pălăriei era așezată o pereche de ochelari verzi de soare, cu lentilele cât niște gogoși.

Vannier s-a apropiat de ea cu pași mari și i-a spus răstit:

– Trebuie să-l dai afară pe sfrijitul ăla de șofer, cu ochii lui roșii, și încă repede. Altfel, s-ar putea să-i rup gâtul cât de curând. Nu pot să mă apropii de el fără să mă insulte.

Blonda a tușit ușor, a fluturat o batistă fără să facă nimic cu ea și a spus:

– Stai jos și odihnește-ți sex appeal-ul. Cine e amicul?

Vannier a căutat cartea mea de vizită, a constatat că o ținea în mână și i-a azvârlit-o în poală. Ea a luat-o cu un gest apatic, și-a aruncat ochii peste ea, și-a aruncat ochii peste mine, a oftat și s-a bătut cu unghiile peste dinți.

– Mare, nu-i așa? Presupun că nu i-ai făcut față.

Vannier s-a uitat urât la mine.

– Hai, dă-i drumul și termină odată cu ce ai de spus.

– Pot să vorbesc cu ea? am întrebat. Sau vorbesc cu tine și tu traduci în englezește?

Blonda a râs. O ondulare argintie care avea naturalețea desăvârșită a unui dans erotic. O limbă mică i se plimba rebel pe buze.

Vannier s-a așezat, aprinzându-și o țigară cu capătul auriu, iar eu am rămas în picioare, uitându-mă la ei. Am spus:

– Doamnă Morny, o caut pe o prietenă a dumneavoastră. Înțeleg că ați împărțit un apartament cam acum un an. O cheamă Linda Conquest.

Vannier își muta rapid privirile când sus, când jos, când sus, când jos. A întors capul și s-a uitat pe deasupra piscinei. Pe malul

opus stătea cockerul spaniel pe nume Heathcliff, privindu-ne cu albul unui singur ochi.

Vannier a pocnit din degete.

– Vino-aici, Heathcliff! Vino-aici, Heathcliff! Vino-ncoace, domnule!

– Taci din gură. Câinele nu poate să te sufere. Mai lasă vanitatea aia acasă, pentru numele lui Dumnezeu.

– Tu să nu vorbești așa cu mine! s-a răstit el.

Blonda a chicotit, mângâindu-i chipul cu privirea.

– Caut o fată pe nume Linda Conquest, doamnă Morny.

Blonda s-a uitat la mine și a zis:

– Ai mai spus. Mă gândeam. Nu cred c-am mai văzut-o de vreo șase luni. S-a măritat.

– N-ați văzut-o de șase luni?

– Așa am spus, voinicule. De ce vrei să știi?

– Pentru o anchetă privată pe care o desfășor.

– Despre ce?

– Despre o chestiune confidențială, am zis.

– Auzi la el, a spus blonda vesel. Desfășoară o anchetă privată despre o chestiune confidențială. Ai auzit, Lou? Da' să dea buzna peste niște străini care nu vor să-l primească e perfect în regulă, nu-i așa, Lou? Pe motiv că desfășoară o anchetă privată despre o chestiune confidențială.

– Deci nu știți unde poate fi, doamnă Morny?

– Nu așa am spus?

Ridicase glasul cu câteva trepte.

– Nu. Ați spus că nu credeți s-o fi văzut de vreo șase luni. Nu-i chiar același lucru.

– Și cine ți-a zis că am împărțit apartamentul cu ea? s-a răstit blonda.

– Nu-mi dezvălui niciodată sursele informațiilor, doamnă Morny.

– Iubitule, la cât ești de fandosit, ai putea fi coregraf. Eu ar trebui să-ți spun tot, tu n-ar trebui să-mi spui mie nimic.

– Suntem pe poziții diferite, am zis. Eu sunt un simplu angajat, care are de urmat niște instrucțiuni. Doamna n-are niciun motiv să se ascundă, nu?

– Cine-o caută?

– Familia.

– Mai trage o dată. N-are familie.

– Dacă știți asta, înseamnă că o cunoașteți bine, am spus.

– Poate că am cunoscut-o, pe vremuri. Dar nu dovedește că o mai cunosc și-acum.

– OK, am zis. Răspunsul e că știți, dar nu vreți să-mi spuneți.

– Răspunsul, s-a băgat Vannier pe neașteptate, e că nu ești dorit aici și, cu cât pleci mai repede, cu atât o să fim mai mulțumiți.

Am continuat să mă uit la doamna Morny. Mi-a făcut cu ochiul și i-a spus lui Vannier:

– Nu fi așa de ostil, dragule. Ești fermecător, dar ai oase tare subțiri. Nu ești clădit pentru munci grele. Nu-i așa, voinicule?

– La asta nu mă gândisem, doamnă Morny, am spus. Credeți că domnul Morny m-ar putea ajuta... sau că ar fi dispus să mă ajute?

A clătinat din cap.

– De unde să știu eu? Poți să-ncerci. Dacă nu-i place de tine, are niște băieți care pot să te dea afară pe ușă.

– Eu cred că mi-ați putea spune și dumneavoastră, dacă ați vrea.

– Și cum o să mă faci să vreau?

Privirile îi erau încurajatoare.

– Cu atâta lume în jur, am zis, cum aș putea?

– E o idee, a răspuns ea și a sorbit din pahar, urmărindu-mă peste buza lui.

Vannier s-a ridicat în picioare, foarte încet. Era alb la față. A băgat mâna sub cămașă și a spus rar, printre dinți:

– Ieși afară, șmechere. Cât mai poți să umbli.

M-am uitat la el, surprins:

– Unde-ți e rafinamentul? l-am întrebat. Și nu-mi spune că porți pistol la hainele de stat în grădină.

Blonda a râs, arătându-și dinții puternici și frumoși. Vannier și-a vârât mâna la subsuoara stângă, pe sub cămașă, și a strâns din buze. Ochii negri îi erau pătrunzători și opaci în același timp, ca ai unui șarpe.

– Ai auzit ce ți-am spus, mi-a zis el aproape cu blândețe. Și nu te grăbi să mă scoți prea repede din ecuație. Îți dau gaură cât ai zice pește. N-am decât s-o astup după aia.

M-am uitat la blondă. Ochii îi străluceau și gura îi era senzuală și dornică, în timp ce ne urmărea.

M-am întors și am pornit să traversez peluza. La jumătatea ei, m-am oprit să-i privesc. Vannier stătea exact în aceeași poziție, cu mâna sub cămașă. Blonda avea aceiași ochi mari și buzele întredeschise, dar umbra lăsată de umbrelă îi înmuia expresia care, de la distanța aceea, ar fi putut fi una de teamă sau de anticipare încântată.

Mi-am continuat drumul pe iarbă, am trecut de poarta albă și am parcurs aleea de sub tufele de trandafiri. Am ajuns la capătul ei, m-am întors pe călcâie, am revenit pe nesimțite la poartă și le-am mai aruncat o privire. Nu știam ce-aș fi putut vedea sau ce-o să cred când o să văd.

L-am zărit pe Vannier practic răstignit deasupra ei, sărutând-o.

Clătinând din cap, am parcurs încă o dată aleea.

Șoferul cu ochii înroșiți își continua munca la Cadillac. Terminase cu spălatul și ștergea părțile de sticlă și pe cele nichelate

cu o bucată mare de piele de căprioară. Am ocolit mașina și m-am oprit lângă el.

– Cum ai rezolvat? m-a întrebat el din colțul gurii.

– Prost. M-au călcat în picioare.

A aprobat din cap și i-a dat înainte cu șuieratul, ca un rândaș care șterge un cal de sudoare.

– Ar trebui să ai grijă, i-am spus. Tipul e înarmat. Sau așa susține.

Șoferul a râs scurt.

– Pe sub costumul ăla? Nix.

– Cine-i individul ăsta, Vannier? Cu ce se ocupă?

Șoferul s-a îndreptat de mijloc, a așezat pielea de căprioară pe marginea unui geam și și-a șters mâinile cu prosopul pe care îl avea acum vârât la brâu.

– Cu femeile, aș zice eu.

– Și nu-i periculos... jocul cu femeia asta, anume?

– Ba, după părerea mea, da, m-a aprobat el. Dar oamenii văd pericolul în mod diferit. Mie, unuia, mi-ar fi frică.

– Unde locuiește?

– În Sherman Oaks. Se duce și ea pe-acolo. Într-o zi o să i se-nfunde.

– Ai întâlnit vreodată o fată pe nume Linda Conquest? Înaltă, brunetă, frumoasă, cânta cu o trupă.

– Nene, pentru doi dolari vrei cam multe.

– Pot să merg până la cinci.

A clătinat din cap.

– N-o cunosc. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta. Pe-aici vin o grămadă de dame, de toate felurile, da' mai ales din alea arătoase. Mie nu mi le prezintă nimeni.

A rânjit. Am scos portofelul și i-am așezat trei bancnote de un dolar în laba umedă. Am adăugat și o carte de vizită.

– Îmi plac bărbații mărunței și compacți, am zis. Parcă nu le e teamă de nimic. Treci pe la mine când poți.

– S-ar putea să trec, nene. Mulțam. Linda Conquest, hai? O să casc urechile.

– La revedere, i-am spus. Cum te cheamă?

– Lumea-mi zice Shifty. Habar n-am de ce.

– La revedere, Shifty.

– La revedere. Armă sub braț, cu hainele alea? Nicio șansă.

– Nu știu, am spus. Mișcarea a făcut-o. Și eu nu sunt angajat să mă duelez în pistoale cu străinii.

– Ce naiba, cămașa aia pe care-o poartă are doar doi nasturi la gât. Am remarcat. Îi trebuie o săptămână să scoată o armă de sub ea.

Dar glasul îi suna ușor alarmat.

– Probabil a mers la cacealma, l-am aprobat. Dacă auzi pomenindu-se numele Lindei Conquest, o să-mi facă plăcere să mai facem afaceri împreună.

– Bine, nene.

Am pornit înapoi, pe aleea cu asfalt negru. El a rămas acolo, scărpinându-se în bărbie.

6

Am traversat cvartalul, căutând un loc de parcare, ca să pot să dau o fugă până la birou înainte de a merge mai departe, spre centru.

Un Packard cu șofer s-a dezlipit de bordura din fața unui magazin cu trabucuri, la vreo zece metri de intrarea în blocul meu.

M-am strecurat în spațiul liber, am coborât și am încuiat mașina. Abia atunci am observat că automobilul în fața căruia parcasem era un coupé nisipiu, cu înfățișare familiară. Nu era obligatoriu să fie același. În oraș erau cu miile. În el nu se afla nimeni. În apropierea lui nu era nimeni cu o pălărie de pai de culoarea cafelei, cu panglică maro cu galben.

M-am dus pe partea dinspre stradă și m-am uitat la coloana de direcție. Nu se vedea talonul. Mi-am notat numărul de înmatriculare pe spatele unui plic, pentru orice eventualitate, și am intrat în clădire. Omul nu era nici în hol, nici pe culoarul de la etaj.

Am intrat în birou, m-am uitat pe jos după corespondență, n-am găsit nimic, m-am tratat cu o dușcă mică din sticla de la birou și am plecat. Dacă voiam să ajung în centru înainte de trei, nu aveam timp de pierdut.

Coupé-ul nisipiu era tot parcat, tot gol. Am urcat în mașină și, pornind-o, m-am înscris în trafic.

Până să mă prindă din urmă, ajunsesem pe Vine, înainte de Sunset. Mi-am văzut de drum, zâmbind și întrebându-mă unde stătuse ascuns. Poate în mașina parcată în spatele lui. La asta nu mă gândisem.

Am mers spre sud, până la Third, și apoi pe Third până la capăt. Coupé-ul nisipiu s-a ținut la o jumătate de cvartal în urma mea, tot drumul. Am cotit la intersecția lui Seventh cu Grand, am parcat în apropierea colțului lui Seventh cu Olive, m-am oprit să-mi iau niște țigări de care nu aveam nevoie și apoi am luat-o pe jos spre est, pe Seventh, fără să mă uit în urmă. Pe Spring, am intrat la Hotel Metropole, m-am îndreptat alene spre tejgheaua mare, în potcoavă, unde se vindeau trabucuri, ca să-mi aprind o țigară și pe urmă m-am așezat într-unul din fotoliile vechi, de piele maro, din hol.

Un bărbat blond în costum maro, cu ochelari de soare și de-acum familiara pălărie a intrat în hol, înaintând furișat printre ghivecele cu palmieri și arcadele cu stucaturi către standul cu produse din tutun. A cumpărat un pachet de țigări și l-a deschis stând acolo, în picioare, profitând de timpul acesta pentru a se rezema cu spatele de tejghea și a acorda holului atenția cuvenită, măsurându-l cu ochi de vultur.

Și-a luat restul, apoi s-a dus să se așeze cu spatele la o coloană. Și-a lăsat pălăria peste ochelarii de soare și a părut să adoarmă, cu țigara neaprinsă între buze.

M-am ridicat și, alene, m-am dus și m-am așezat greoi în fotoliul de alături. L-am privit pieziș. Nu s-a clintit. Văzută de-aproape, fața îi era tânără, rozalie și dolofană, iar barba blondă care îi acoperea bărbia era rasă foarte neglijent. În spatele ochelarilor negri, ochii i se mișcau rapid în sus și în jos. Mâna de pe genunchi i s-a strâns, mototolind stofa. Pe obraz, chiar sub pleoapa dreaptă, avea un neg.

Am aprins un chibrit și am apropiat flacăra de țigara lui.

– Un foc?

– Ăă... mulțumesc, a spus el, luat prin surprindere.

A tras până când vârful țigării a început să sclipească. Am fluturat chibritul ca să se stingă, l-am azvârlit în vasul cu nisip de alături și am așteptat. Înainte de a vorbi, m-a privit de mai multe ori dintr-o parte.

– V-am mai văzut undeva?

– Pe Dresden Avenue, în Pasadena. Azi-dimineață.

Am văzut cum obrajii i se fac și mai rozalii decât înainte. A oftat.

– Cred că sunt jalnic, a spus el.

– De toată jena, am fost eu de acord.

– Poate e din cauza pălăriei, a spus el.

– Contribuie și pălăria, am zis. Dar nu e nevoie de ea.

– În orașul ăsta se câștigă greu banul, a continuat el trist. Pe jos nu se poate, dacă folosești taxiuri te ruinează și, dacă folosești mașina personală, ea e întotdeauna parcată într-un loc la care nu poți ajunge destul de repede. Trebuie să te ții prea aproape.

– Dar nu e nevoie să te bagi în sufletul omului, am zis. Voiai ceva de la mine sau doar faci practică?

– Mă-ntrebam dacă ești destul de deștept ca să stau de vorbă cu tine.

– Sunt foarte deștept, i-am spus. Ar fi păcat să nu vorbești cu mine.

A aruncat o privire prudentă peste spătarul fotoliului, spre ambele părți ale locului în care stăteam așezați, apoi a scos din buzunar un portofel mic, din piele de porc. Din el, mi-a întins o carte de vizită nouă și curată. Pe ea scria: George Anson Phillips. Investigații confidențiale. Senger Building 212, North Wilcox Avenue nr. 1924, Hollywood. Un număr de telefon din Glenview. În colțul din stânga, sus, era un ochi deschis, cu sprânceana arcuită a mirare și cu gene foarte lungi.

– Nu se poate să folosești asta, i-am spus, arătând către ochi. E al agenției Pinkerton. Înseamnă să le furi clienții.

– Dă-o naibii, mi-a replicat el, puținii clienți pe care-i am nu le fac lor nicio pagubă.

M-am pocnit cu cartea de vizită peste unghie și, strângând tare din dinți, am băgat-o în buzunar.

– Vrei și de la mine una sau mi-ai completat deja dosarul?

– A, știu tot despre tine. Când ai lucrat la cazul Gregson, eram ajutor de șerif la Ventura.

Gregson era un escroc din Oklahoma City, urmărit timp de doi ani pe tot teritoriul Statelor Unite de una dintre victimele lui, până când ajunsese atât de stresat, încât împușcase un vânzător

la o benzinărie, care îl confundase cu o cunoştinţă. Mi se părea că trecuse foarte mult timp de-atunci. Am zis:

– Continuă de-aici.

– Mi-am amintit de numele tău când l-am văzut pe talonul maşinii, azi-dimineaţă. Aşa că, după ce te-am pierdut la intrarea în oraş, te-am căutat pur şi simplu în cartea de telefon. Voiam să vin la birou, să vorbim, dar ar fi fost o încălcare a confidenţialităţii. În felul ăsta, sunt mai mult sau mai puţin obligat.

Alt scrântit. Asta făcea trei într-o singură zi, dacă n-o puneam la socoteală şi pe doamna Murdock, care putea să fie şi ea dusă cu pluta.

Am aşteptat, în timp ce el îşi scotea ochelarii de soare, îi ştergea, îi punea la loc şi îşi arunca din nou privirile peste tot ce era împrejur. Apoi a spus:

– M-am gândit că poate cădem la o învoială. Să ne unim forţele, cum se zice. L-am văzut pe tip intrând la tine în birou, de-aia m-am gândit că te-a angajat.

– Îl cunoşteai?

– Acum mă ocup de el, mi-a răspuns, cu un glas fără culoare, descurajat. Şi n-ajung nicăieri.

– Ce ţi-a făcut?

– De fapt, lucrez pentru nevastă-sa.

– Divorţ?

S-a uitat atent de jur împrejur şi mi-a spus cu voce subţire.

– Ea aşa zice. Dar mă cam îndoiesc.

– Amândoi vor acelaşi lucru, am spus. Şi fiecare încearcă să găsească ceva împotriva celuilalt. Comic, nu-i aşa?

– În ce mă priveşte, nu-i prea amuzant. De-o vreme-ncoace mă tot urmăreşte un tip. Unul foarte înalt, cu un ochi stricat. Scap de el, dar după un timp îl văd iar. Un tip foarte înalt. Ca un stâlp de felinar.

Un tip înalt, cu un ochi stricat. Fumam gânditor.

– Are vreo legătură cu tine? m-a întrebat blondul, puțin neliniștit.

Am clătinat din cap și am aruncat țigara în vasul cu nisip.

– Nu știu să-l fi văzut vreodată – și m-am uitat la ceasul de mână. Ar trebui să ne vedem și să stăm de vorbă în liniște, dar acum nu pot. Am o întâlnire.

– Mi-ar plăcea, a spus el. Foarte mult.

– Atunci, hai să ne vedem. La mine la birou, la mine acasă, la tine la birou, unde?

Și-a scărpinat bărbia prost rasă cu unghia roasă din carne a degetului mare.

– La mine acasă, a spus el într-un târziu. Nu e în cartea de telefon. Dă-mi puțin cartea aia de vizită.

I-am întins-o, iar el a întors-o în palmă și a scris încet, cu un creion subțire, metalic, trecându-și limba peste buze. Arăta tot mai tânăr cu fiecare clipă care trecea. Acum părea să nu mai aibă mai mult de douăzeci de ani, dar nu putea să nu aibă mai mult, căci cazul Gregson fusese cu șase ani în urmă.

A pus creionul la loc și mi-a înapoiat cartea de vizită. Adresa scrisă pe ea era: Florence Apartments 204, Court Street, nr. 128. L-am privit curios.

– Court Street de pe Bunker Hill?

A înclinat din cap, înroșindu-se pe toată pielea blondă.

– Nu-i prea grozav, a recunoscut el repede. În ultima vreme, n-am prea fost în bani. Te deranjează?

– Nu, de ce să mă deranjeze?

M-am ridicat și i-am întins mâna. Mi-a strâns-o, apoi i-a dat drumul, iar eu am băgat-o adânc în buzunarul pantalonilor și mi-am șters bine palma pe batista aflată acolo. Uitându-mă mai

atent la chipul lui, i-am văzut dâra de umezeală de pe buza de sus și pe cea de pe laturile nasului. Dar nu era chiar atât de cald.

Am început să mă îndepărtez, dar m-am întors și, apropiindu-mă mult de fața lui, i-am spus:

– Pe mine mă duce oricine ușor cu preșul, dar, ca să mă asigur: e o blondă înaltă, cu priviri nonșalante, așa-i?

– Nu le-aș numi nonșalante, mi-a răspuns el.

Controlându-mi expresia, am continuat:

– Și, între noi doi, povestea asta cu divorțul e o gogoașă. Despre cu totul altceva e vorba, de fapt, nu-i așa?

– Da, a zis el încet. Și-mi place mai puțin cu fiecare clipă în care mă gândesc la ea. Uite.

A scos un obiect din buzunar și mi l-a pus în palmă. Era o cheie plată.

– Dacă se-ntâmplă să nu fi ajuns eu acasă, n-ai de ce să stai în hol, să mă aștepți. Am două. Pe la ce oră crezi că poți să vii?

– După cum arată programul meu acum, pe la patru și jumătate. Ești sigur că vrei să-mi dai cheia?

– Păi, suntem colegi de breaslă, a spus el, privindu-mă nevinovat, sau atât cât putea de nevinovat printr-o pereche de ochelari negri.

Ajuns în capul holului, am privit înapoi. Stătea acolo liniștit, cu țigara pe jumătate fumată, moartă între buze, cu panglica de la pălărie stridentă, maro cu galben, arătând la fel de pașnic ca o reclamă de țigări de pe ultima pagină a lui *Saturday Evening Post*.

Eram colegi de breaslă. Asta ca să nu-l trag pe sfoară. Așa, pur și simplu. Puteam să iau cheia de la apartamentul lui și să mă duc să mă instalez. Puteam să mă încalț cu papucii lui, să-i beau băutura și să ridic covorul, ca să număr bancnotele de o mie de dolari ascunse dedesubt. Eram colegi de breaslă.

7

Blocul Belfont avea opt etaje fără nicio personalitate și stătea înghesuit între o clădire mare, de crom și sticlă verde, cu apartamente usturător de scumpe, și o parcare cu trei etaje și subsol, care făcea un zgomot ca o grămadă de lei închiși în cuști, la vremea mesei. Holul mic, îngust și întunecos, era murdar ca o crescătorie de găini. Lista de chiriași avea o mulțime de spații goale. Un singur nume de pe ea avea vreo însemnătate pentru mine, iar pe acela îl știam. Vizavi de avizier, o pancartă mare, sprijinită de peretele din imitație de marmură, anunța: „Spațiu de închiriat, adecvat pentru tutungerie. Detalii la Camera 316."

Erau două ascensoare cu cușcă, dar numai unul părea să funcționeze și nici el nu era prea solicitat. Înăuntru, un bătrân cu falca lăsată și ochii apoși ședea pe o bucată de pânză de sac împăturită, pusă pe un scăunel de lemn. Parcă ar fi stat acolo de pe vremea Războiului Civil, din care nu ieșise învingător.

M-am urcat în lift cu el și am spus opt, iar el a închis cu greutate ușile și a apăsat pe manetă, după care am pornit să urcăm greoi, în pas de melc. Bătrânul gâfâia ca și cum ar fi dus liftul în cârcă.

Am coborât la etajul cerut și am pornit pe culoar; în urma mea, bătrânul s-a aplecat afară din ascensor și și-a suflat nasul cu mâna, într-o cutie de carton plină cu resturi măturate de pe jos.

Biroul lui Elisha Morningstar se afla în partea din spate, față în față cu ieșirea de incendiu. Două încăperi, amândouă anunțate cu litere negre, cojite, pe sticlă givrată. Elisha Morningstar. Numismat. Pe cea mai îndepărtată scria: Intrare.

Am răsucit de clanță și am pătruns într-o cameră mică și strâmtă, cu două ferestre, un birouaș meschin pentru mașina de scris, cu capacul închis, câteva vitrine cu monede coclite puse în

fante înclinate, cu etichete îngălbenite dedesubt, două fișete maronii în fund, lipite de perete, fără perdele la geamuri și o mochetă de un cenușiu prăfos, atât de tocită, încât nici nu vedeai găurile până nu te împiedicai de una dintre ele.

O ușă interioară de lemn stătea deschisă în fund, vizavi de fișete, în spatele birouașului. Prin ea se auzeau zgomotele mărunte pe care le scoate cineva atunci când nu face nimic. Apoi glasul uscat al lui Elisha Morningstar a rostit tare:

– Intrați, vă rog. Intrați.

Am traversat prima încăpere și am intrat. Biroul era la fel de mic, dar și mult mai aglomerat. Un seif verde bloca aproape complet partea din față. Dincolo de el, pe o masă veche și masivă de mahon, lângă ușa de la intrare, stăteau câteva cărți cu coperte întunecate, câteva reviste depășite și o grămadă de praf. Pe peretele din fund, o fereastră era deschisă preț de câțiva centimetri, fără niciun efect asupra mirosului stătut. În cameră mai era un cuier, cu o pălărie slinoasă, de fetru negru. Trei mese cu picioare lungi și tăblii de sticlă, cu alte monede sub tăblii. Un birou negru și masiv, acoperit cu piele, în mijlocul încăperii. Avea pe el obiectele de birou obișnuite și, în plus, un cântar de bijutier acoperit cu o emisferă de sticlă, două lupe mari, în rame nichelate, și una mică, tot de bijutier, pe o cârpă de lustruit, lângă o batistă de mătase galbenă, pătată de cerneală.

În fotoliul pivotant de la birou stătea un domn în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu revere înalte și prea mulți nasturi în față. Avea părul alb, sârmos, care-i creștea destul de lung ca să-l gâdile în urechi. În creștet, drept în mijloc, ca o stâncă dincolo de linia până la care cresc copacii, avea o porțiune cheală, de un cenușiu palid.

Avea ochi negri și vii, cu câte două rânduri de pungi sub fiecare din ei, vineții la culoare și împânzite de cute și vinișoare.

Obrajii îi luceau și nasul scurt și ascuțit părea să fi adulmecat numeroase pahare la vremea lui. Un guler detașabil, pe care nu l-ar fi primit nicio spălătorie decentă, îi împungea mărul lui Adam și o cravată subțire și neagră îi stătea strânsă într-un nod mic și tare la baza gulerului, ca un șoricel pregătindu-se să iasă din vizuină.

– Domnișoara secretară a trebuit să plece la dentist, mi-a zis el. Sunteți domnul Marlowe?

Am aprobat din cap.

– Vă rog să luați loc.

A fluturat o mână subțire în direcția unui scaun aflat în fața biroului. M-am așezat.

– Aveți și un document doveditor, presupun?

I l-am arătat. În timp ce el citea, i-am simțit mirosul pe deasupra biroului. Emana un iz uscat și stătut, ca un chinez curățel.

A așezat cartea de vizită cu fața în jos pe birou și și-a împreunat palmele deasupra ei. Ochilor negri și vii nu le scăpa nimic din ce se vedea pe fața mea.

– Ei, domnule Marlowe, ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Să-mi povestiți despre Dublonul Brasher.

– A, da, a făcut el, Dublonul Brasher. O monedă interesantă (a ridicat palmele de pe birou și și-a unit vârfurile degetelor, ca un avocat de familie de pe vremuri, pregătindu-se pentru o demonstrație de gramatică încâlcită). Într-un fel, cea mai interesantă și mai prețioasă dintre toate monedele americane timpurii. După cum nu mă îndoiesc că știți.

– Ce nu știu eu despre monedele americane timpurii n-ar încăpea nici pe stadionul din Pasadena.

– Adevărat? s-a mirat el. Vorbiți serios? Vreți să vă spun eu?

– De-aceea mă aflu aici, domnule Morningstar.

– Este o monedă de aur, aproximativ echivalentă cu moneda de aur de douăzeci de dolari și cam de dimensiunile celei de o jumătate de dolar. Aproape cu exactitate. A fost creată pentru statul New York, în 1787. Până în 1793, nu au existat monetării; atunci s-a deschis prima monetărie, la Philadelphia. Dublonul Brasher a fost realizat, probabil, printr-un procedeu de ștanțare de către un aurar pe nume Ephraim Brasher, sau Brashear. Acolo unde numele a supraviețuit, el se ortografiază de obicei Brashear, dar nu și în cazul monedei. Nu știu de ce.

Am băgat o țigară în gură și am aprins-o, cu gândul că poate mai schimbă mirosul stătut.

– Ce presupune procedeul de ștanțare?

– Cele două jumătăți ale matriței erau gravate în oțel, în negativ, desigur. Apoi erau turnate din plumb. Monedele brute de aur erau presate între ele, într-o presă specială. După aceea, erau tăiate marginile, pentru a corespunde la greutate, și fasonate. Moneda nu are marginile zimțate. În 1787 nu existau mașini de zimțat.

– Un procedeu destul de lent, am spus.

A înclinat din capul alb, cu piscul gol.

– Întocmai. Și, dat fiind că, la vremea aceea, nu se putea obține întărirea suprafețelor de oțel fără distorsionări, matrițele se toceau și trebuiau refăcute periodic. Cu ușoare variațiuni rezultate în desen, vizibile cu o lupă bună. Ba chiar am putea spune că nu există două monede identice, dacă le comparăm folosind metodele moderne ale examinărilor microscopice. Am fost destul de clar?

– Mda, i-am răspuns. Până la un punct. Câte asemenea monede există și cât valorează?

Și-a dezlipit vârfurile degetelor și, punând palmele la loc pe birou, a bătut ușor cu ele în sus și-n jos.

– Nu știu câte există. Asta nu știe nimeni. Câteva sute, o mie, poate mai multe. Dar, dintre ele, foarte puține sunt specimene necirculate, în ceea ce se numește perfectă stare. Valoarea lor variază, de la două-trei mii în sus. Aș zice că, în momentul de față, după devalorizarea dolarului, un specimen necirculat, gestionat atent de un numismat cu reputație, poate aduce zece mii de dolari sau chiar mai mult. Desigur, ar trebui să aibă și o istorie.

– Aha, am spus și am lăsat fumul să-mi iasă din plămâni, dar l-am îndepărtat cu palma de bătrânul așezat de partea cealaltă a biroului, care părea să fie nefumător. Și, dacă n-are o istorie și nu e gestionat prea atent... cât face?

A ridicat din umeri.

– Atunci ar exista bănuiala că moneda a fost achiziționată pe căi ilegale. Furată sau obținută prin fraudă. Desigur, este posibil să nu fie așa. Monedele rare își fac apariția în cele mai ciudate locuri și momente. În seifuri vechi, în sertarele secrete ale birourilor din casele vechi din New England. Nu prea des, recunosc. Dar se mai întâmplă. Știu o monedă foarte prețioasă, care a căzut din umplutura unei sofale din păr de cal, în timp ce era restaurată de un anticar. Sofaua stătuse în aceeași încăpere, în aceeași casă din Falls River, Massachusetts, timp de douăzeci de ani. Nimeni nu știe cum a ajuns acolo. Dar, în general, se subînțelege că la mijloc e un furt. Mai ales în partea aceasta a țării.

A ațintit o privire absentă în colțul tavanului. Eu mi-am ațintit o privire nu tocmai absentă asupra lui. Arăta a om în care puteai avea încredere că nu va dezvălui un secret – dacă secretul acesta era al lui.

Și-a coborît ochii încet până la nivelul meu și mi-a spus:

– Cinci dolari, vă rog.

– Ha? am făcut.

– Cinci dolari, vă rog.

– Pentru ce?

– Nu fiți absurd, domnule Marlowe. Tot ce v-am spus până acum se găsește la biblioteca publică. Mai concret, în *Registrul Fosdyke*. Dumneavoastră preferați să veniți până aici și să-mi ocupați timpul cu descrierea lui. Pentru asta, onorariul meu este de cinci dolari.

– Și dacă nu vreau să plătesc? am întrebat.

S-a lăsat pe spate, închizând ochii. În colțurile gurii îi pulsa un zâmbet aproape nevăzut.

– O să plătiți, a spus el.

Am plătit. Am scos bancnota de cinci dolari din portofel și m-am ridicat ca să mă aplec peste birou și să o întind cu grijă drept în fața lui. Am mângâiat bancnota cu vârfurile degetelor, ca pe un pisoi.

– Cinci dolari, domnule Morningstar, am spus.

A deschis ochii și s-a uitat la bancnotă. A zâmbit.

– Și acum, am zis, haideți să vorbim despre Dublonul Brasher pe care a încercat să vi-l vândă cineva.

A făcut ochii puțin mai mari.

– A, a încercat cineva să-mi vândă un Dublon Brasher? Și de ce, mă rog, ar fi făcut una ca asta?

– Pentru că avea nevoie de bani, am spus. Și nu voia să i se pună prea multe întrebări. Știa sau a descoperit că lucrați în branșă și că blocul în care vă aveți biroul e o maghernită prăpădită, unde se poate întâmpla orice. Știa că biroul se găsește în capătul unui coridor și că dumneavoastră sunteți un om în vârstă, care probabil n-o să facă vreo mișcare greșită, din grijă pentru propria sănătate.

– Pare să fi știut o mulțime de lucruri, a remarcat Elisha Morningstar sec.

– Știa atât cât trebuia să știe pentru a face tranzacția. La fel ca dumneavoastră și cu mine. Și nimic din toate astea nu era greu de aflat.

Și-a vârât degetul mic în ureche, a scotocit o vreme și l-a scos de-acolo cu un pic de ceară maronie pe vârf. S-a șters liniștit pe sacou.

– Și toate astea le-ați dedus din simplul fapt că i-am dat doamnei Murdock un telefon și am întrebat-o dacă Dublonul Brasher este de vânzare?

– Bineînțeles. Aceeași bănuială o avea și dânsa. E logic. După cum v-am spus și la telefon, nu se putea ca tocmai dumneavoastră să nu știți că moneda nu este de vânzare. Asta dacă știți cât de cât meserie. Și văd că știți.

S-a înclinat preț de vreo doi centimetri. Nu a zâmbit cu adevărat, dar și-a aruncat privirile de jur împrejur, mulțumit, atât cât poate să arate vreodată un bărbat care poartă guler detașabil la cămașă.

– Vi s-a oferit moneda spre cumpărare, am spus, în împrejurări dubioase. Ați fi vrut să o achiziționați, dacă o puteați obține ieftin și dacă ați fi avut banii necesari ca să o gestionați. Dar voiați să știți de unde provine. Și, chiar dacă vă asigurați că e furată, tot ați fi putut-o cumpăra, dacă o puteați obține la un preț destul de mic.

– Aș fi putut, nu-i așa?

Arăta amuzat, dar nu din cale-afară.

– Sigur că da, dacă sunteți un numismat cu reputație. Și am să pornesc de la premisa că sunteți. Dar, cumpărând moneda – ieftin –, l-ați fi salvat pe proprietar sau societatea de asigurări de la pierderea totală. Iar ei v-ar fi returnat bucuroși suma plătită. E un procedeu frecvent.

– Așadar, Dublonul Murdock a fost furat, a spus el brusc.

– Nu mă citați, i-am zis. E secret.

De data asta, a fost cât pe ce să se scobească în nas, dar s-a stăpânit. În schimb, și-a smuls un fir de păr dintr-o nară, cu o smucitură

bruscă și o strâmbătură. L-a ridicat în fața ochilor și s-a uitat la el. Privindu-mă pe lângă el, a spus:

– Și cât este dispusă clienta dumneavoastră să plătească pentru înapoierea monedei?

M-am aplecat peste birou și am abordat rânjetul meu sinistru.

– O mie. Cât ați dat pe ea?

– Cred că sunteți un tânăr foarte isteț, mi-a răspuns.

Pe urmă fața i s-a crâmpoțit, bărbia a început să-i tremure și pieptul să-i salte în sus și-n jos, în timp ce dinăuntrul lui ieșea un zgomot ca de cocoș în convalescență, care învață să cârâie din nou după o boală prelungită.

Râdea.

După un timp, s-a oprit. Fața i s-a netezit la loc și ochii m-au privit, deschiși, negri, pătrunzători și vicleni.

– Opt sute de dolari, a spus el. Opt sute de dolari pentru un specimen necirculat al Dublonului Brasher.

Se îneca de râs.

– Excelent. Îl aveți la dumneavoastră? Vă rămân două sute de dolari. E corect. Un câștig rapid și un profit rezonabil, fără bătaie de cap pentru nimeni.

– Nu-l am la birou, mi-a spus el. Mă luați de prost?

A scos din vestă un străvechi ceas de argint, legat cu o panglică neagră. Și-a mijit ochii ca să se uite la el.

– Să zicem ora unsprezece dimineață, a continuat el. Întoarceți-vă cu banii. Moneda poate să fie sau nu aici, dar, dacă mă convinge comportamentul dumneavoastră, am să fac aranjamentele necesare.

– E bine așa, am spus, ridicându-mă în picioare. Oricum, trebuie să mă duc după bani.

– Să fie în bancnote folosite, a precizat el, pe un ton aproape visător. Bancnote de douăzeci, folosite. Din când în când câte una de cincizeci nu are ce să strice.

Am zâmbit și am pornit spre ușă. Ajuns la jumătatea drumului, m-am întors și m-am aplecat, cu ambele mâini sprijinite de birou, cu fața împinsă peste el.

– Ea cum arăta?

A rămas fără expresie.

– Fata care v-a vândut moneda.

Tot fără expresie.

– Bine, am zis. Nu era fată. A avut ajutoare. Era un bărbat. Cum arăta bărbatul ăsta?

Și-a țuguiat buzele și și-a lipit din nou vârfurile degetelor de la cele două mâini.

– Între două vârste, solid, pe la un metru șaptezeci și optzeci și cinci de kilograme. Mi-a spus că-l cheamă Smith. Purta un costum albastru, pantofi negri, cămașă și cravată verde, fără pălărie. În buzunarul de la piept avea o batistă cu bordură maro. Părul îi era castaniu, stropit cu fire cărunte. În creștet avea o porțiune cheală cam cât o monedă de un dolar și pe o latură a maxilarului i se întindea o cicatrice lungă cam de cinci centimetri. Pe partea stângă, cred. Da, pe stânga.

– Nu-i rău, am zis. Dar cum rămâne cu gaura din șoseta dreaptă?

– Am omis să-l descalț.

– Câtă neglijență, am comentat.

N-a mai spus nimic. Ne-am privit pur și simplu, pe jumătate curioși, pe jumătate ostili, ca niște vecini noi. Apoi, pe neașteptate, a izbucnit din nou în râsul acela al lui.

Bancnota de cinci dolari stătea și acum într-o latură a biroului. Am întins repede o mână spre ea și am apucat-o.

– De asta nu mai aveți nevoie, am zis. Dat fiind că discutăm acum despre mii de dolari.

S-a oprit foarte abrupt din râs. Apoi a ridicat din umeri.

– La ora unsprezece, a spus el. Și fără șmecherii, domnule Marlowe. Să nu credeți că nu știu să mă pun la adăpost.

– Sper că știți, pentru că vă jucați cu dinamita, i-am replicat.

L-am lăsat, am traversat tropăind anticamera, apoi am deschis ușa și am lăsat-o să se închidă, rămânând însă înăuntru. Ar fi trebuit ca pașii să mi se audă afară, pe culoar, dar ușa dintre camere era închisă și, la venire, nu făcusem prea mult zgomot, călcând pe tălpile de crep. Speram că avea să-și amintească amănuntul. M-am întors, pășind hoțește pe mocheta roasă, și m-am ascuns după ușă, între ea și birouașul pentru mașina de scris, acoperit. Un truc de copii, dar care funcționează din când în când, mai ales după o conversație lungă și inteligentă, plină de referințe sofisticate și de vorbe de duh. Ca o pasă printre picioare la fotbal. Și, dacă de data asta nu avea să țină, n-aveam decât să stăm iar față în față, rânjind unul la celălalt.

A ținut. O vreme, nu s-a întâmplat nimic, cu excepția unui nas suflat. Apoi, singur-singurel în birou, s-a lansat din nou în râsul lui de cocoș bolnav. Apoi o voce dreasă. Apoi un scârțâit de fotoliu și zgomot de pași.

Un cap cărunt și ciufulit s-a ițit în încăpere, preț de vreo cinci centimetri dincolo de tăblia ușii. A rămas acolo, suspendat, făcându-mă să înghet. Apoi capul s-a retras și patru unghii murdare și-au făcut apariția pe după marginea ușii și au tras. Ușa s-a închis cu un declic. Am reînceput să respir și mi-am lipit urechea de panourile de lemn.

Fotoliul rotativ a scârțâit încă o dată. Zgomotul sacadat al discului unui telefon. M-am aruncat asupra aparatului de pe birouaș

și am ridicat receptorul. La capătul celălalt al firului, începuse să sune. A sunat de șase ori. Pe urmă, o voce de bărbat a spus:

– Da?

– Florence Apartments?

– Mda.

– Aș vrea să vorbesc cu domnul Anson, de la apartamentul 204.

– Rămâneți pe fir. Să văd dacă e acasă.

Domnul Morningstar și cu mine am rămas pe fir. Se auzea zgomot, urletul transmisiei de la un meci de baseball, la un aparat de radio dat tare. Nu era aproape de telefon, dar zgomotul era destul de puternic.

Apoi am auzit țăcănitul pașilor care se apropiau, troncănitul receptorului ridicat și vocea care spunea:

– Nu e acasă. Lăsați un mesaj?

– Am să revin mai târziu, a spus domnul Morningstar.

Am închis grăbit și, lunecând rapid pe podea în direcția ușii, am deschis-o în tăcere, precum zăpada care cade, și am lăsat-o să se închidă la fel, preluându-i greutatea în ultimul moment, în așa fel încât declicul broaștei nu s-ar fi auzit nici de la un metru depărtare.

Am traversat coridorul respirând scurt și intens, ascultându-mă. Am apăsat pe butonul de la lift. Apoi am scos cartea de vizită pe care mi-o dăduse domnul George Anson Phillips în holul hotelului Metropole. Nu am privit-o cu adevărat. Nu aveam nevoie să mă uit la ea ca să-mi amintesc că făcea referire la apartamentul 204 din Florence Apartments, de pe Court Street nr. 128. Stăteam acolo, dând bobârnace cărții de vizită cu o unghie, în timp ce ascensorul urca gâfâind prin puț, încordându-se ca un camion plin cu pietriș într-o curbă în ac de păr.

Era ora trei și jumătate.

8

Bunker Hill este în orașul vechi, orașul pierdut, orașul sărăcăcios, orașul escrocilor. Odată, foarte demult, a fost zona rezidențială preferată și mai sunt și acum în picioare câteva dintre conacele gotice cu arce ascuțite, verande late, ziduri acoperite cu șindrilă rotunjită la capete și camere pe colț, în foișoare ascuțite. Acum, sunt toate pensiuni cu camere de închiriat, cu parchetul zgâriat și tocit pe sub lacul odată lucios, cu scările interioare largi și maiestuoase întunecate de timp și de vopseaua ieftină, aplicată peste generații întregi de praf. În camerele înalte, proprietărese slăbănoage se ciondănesc cu chiriași dubioși. Pe verandele late și răcoroase, cu pantofii rupți întinși la soare și cu ochii în gol, stau bătrâni cu chipurile ca niște bătălii pierdute.

În casele vechi și pe lângă ele sunt restaurante pline de muște, tonete cu fructe ținute de italieni, clădiri cu apartamente de închiriat și mici magazine de dulciuri, de unde poți cumpăra lucruri încă și mai rele decât dulciurile lor. Și hoteluri păduchioase, unde, în registru, nu semnează niciodată nimeni cu alt nume decât Smith și Jones și unde recepționerul din tura de noapte e pe jumătate paznic, pe jumătate codoș.

Din clădirile cu apartamente de închiriat ies femei care ar trebui să fie tinere, dar ale căror chipuri arată ca berea trezită; bărbați cu pălăriile trase pe ochi și cu priviri care măsoară strada din spatele palmelor făcute căuș pentru a proteja flacăra chibritului; intelectuali tociți, cu tuse tabagică și fără un sfanț în bancă; polițiști corupți, cu fețe de granit și ochi încremeniți; consumatori și comercianți de cocaină; oameni care nu seamănă a nimic și o știu; și, din când în când, chiar și oameni care chiar se duc la lucru. Dar

aceștia ies devreme, când trotuarele late și pline de crăpături sunt pustii și încă acoperite cu rouă.

Am ajuns acolo înainte de patru și jumătate, dar nu cu mult. Am parcat în capătul străzii, acolo unde șina funicularului urcă târâș-grăpiș dealul de argilă galbenă dinspre Hill Street, și am pornit pe Court Street spre Florence Apartments. Clădirea avea fațada de cărămidă închisă la culoare, trei etaje și ferestrele cele mai de jos la nivelul străzii, mascate de paravane ruginite și perdele trențăroase. Ușa de la intrare avea un panou de sticlă și destule litere rămase pe ea pentru ca textul să fie lizibil. Am deschis-o și am coborât trei trepte încadrate în alamă, până într-un coridor ai cărui pereți laterali îi puteai atinge fără să te întinzi. Uși mohorâte, cu numere trasate într-o vopsea mohorâtă. La baza treptelor, o nișă cu un telefon cu fise. Un anunț: Administrator, apt. 106. În capătul coridorului, o ușă de plasă și, în aleea de dincolo de ea, patru pubele de gunoi înalte și coșcovite, aliniate, deasupra cărora, în aerul însorit, dansau muștele.

Am urcat scara. Aparatul de radio pe care îl auzisem la telefon continua să urle, transmițând meciul de baseball. Citind numerele, am mers până în față. Apartamentul 204 era pe partea dreaptă, iar meciul de baseball se auzea din cel de vizavi. Am bătut fără să primesc niciun răspuns, apoi am bătut mai tare. În spatele meu, trei jucători de la Dodgers au ratat o lovitură, pe fondul turbulent al zgomotului făcut de mulțime. Am bătut și a treia oară, privind afară, pe geamul de la hol, în timp ce mă căutam în buzunar după cheia pe care mi-o dăduse George Anson Phillips.

Peste drum era o firmă de servicii funerare italiană, cuminte, liniștită și reținută, cu fațada de cărămidă văruită în alb, în ton cu trotuarul. Pietro Palermo, Servicii Funerare. Literele subțiri și verzi ale firmei de neon împodobeau fațada cu un aer cast. Pe

ușa principală a ieșit un bărbat înalt, în haine negre, care s-a rezemat de zidul alb. Era foarte chipeș. Avea tenul smead și un cap frumos, cu păr grizonant ca oțelul, pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea goală. A scos un obiect care, de la distanța aceea, părea să fie o tabacheră de argint sau platină cu email negru, a deschis-o leneș cu două degete lungi și negricioase și a ales o țigară cu vârful auriu. A băgat tabachera la loc și și-a aprins țigara cu o brichetă care părea să se asorteze cu tabachera. A băgat-o și pe aceasta în buzunar și, încrucișându-și brațele, a rămas cu ochii pe jumătate închiși, privind în gol. Din vârful țigării nemișcate, un firicel subțire de fum se înălța pe lângă fața lui, îngust și drept ca fumul dintr-un foc de tabără ce stă să se stingă, în zorii zilei.

Încă un jucător a ratat sau a tras afară în spatele meu, în jocul de baseball, reluat. Am renunțat să-l mai urmăresc pe italianul cel înalt, m-am întors, am băgat cheia în broasca de la apartamentul 204 și am intrat.

O cameră pătrată cu mochetă maro, foarte puțină mobilă și nici aceea prea îmbietoare. Patul lipit de perete, cu obișnuita oglindă strâmbă, m-a întâmpinat de cum am deschis ușa, dându-mi sentimentul că sunt tocilarul care fuge acasă pe furiș de la o petrecere cu iarbă. Pe post de canapea, era un fotoliu din lemn de mesteacăn, capitonat cu ceva ce părea să fie tare. Pe o masă, lângă geam, se afla o lampă cu abajurul din fâșii de hârtie. De o parte și de alta a patului era câte o ușă.

Ușa din stânga dădea într-o chicinetă cu o chiuvetă de calcedonie maronie, un aragaz cu trei ochiuri și un răcitor electric străvechi, care a păcănit și a început să pulseze chinuit chiar când deschideam ușa. Pe picurătorul chiuvetei stăteau resturile unui mic dejun, zaț pe fundul unei căni de cafea, o coajă de pâine arsă, firimituri pe un fund de lemn, o dâră galbenă și alunecoasă de

unt topit pe peretele unei farfurioare, un cuțit murdar și o cafetieră de granit care mirosea a pânză de sac într-un hambar încins.

Am dat ocol patului lipit de perete și am deschis cealaltă ușă. Dădea într-un holișor scurt, cu un spațiu deschis pentru îmbrăcăminte și un scrin încastrat în perete. Pe scrin erau un pieptene și o perie neagră, cu câteva fire de păr blonde între țepii negri. De asemenea, o cutie cu pudră de talc, o mică lanternă cu sticla crăpată, un carnet de notițe, un pix legat cu lanț, o călimară de cerneală pe o sugativă, țigări și chibrituri într-o scrumieră de sticlă în care erau vreo șase mucuri.

În sertarele scrinului se găsea cam ce ar fi încăput într-o valiză în materie de șosete, lenjerie intimă și batiste. Am mai găsit un costum gri-închis pe un umeraș, deloc nou, dar încă bun, și o pereche de pantofi ușori, negri și cam prăfuiți, pe podea, dedesubt.

Am împins ușa băii. S-a deschis vreo treizeci de centimetri și pe urmă s-a oprit. Nasul mi s-a încrețit, am simțit buzele cum mi se crispează și am adulmecat izul aspru și dur, amărui, care venea de dincolo de ușă. M-am sprijinit de ea. A cedat un pic, dar a venit înapoi, ca și cum ar fi proptit-o cineva. Mi-am ițit capul pe după ea.

Baia era prea îngustă pentru el, de aceea stătea cu genunchii ridicați și aplecați moale în afară, și cu capul lipit de placa de calcedonie de la capătul celălalt, nu săltat pe ea, ci doar înțepenit bine în ea. Costumul maro îi era puțin șifonat și ochelarii de soare îi ieșeau din buzunarul de la piept într-un unghi periculos. Ca și cum ar mai fi avut vreo importanță. Stătea cu mâna dreaptă așezată pe stomac și cu stânga pe podea, cu palma în sus și degetele ușor strânse. Pe partea dreaptă a capului, în părul blond, avea o vânătaie acoperită cu sânge închegat. Gura căscată îi era plină de sânge lucios, stacojiu.

Ușa se împiedica în piciorul lui. Am împins mai tare și m-am strecurat înăuntru. M-am aplecat să-i bag două degete pe lângă gât, lipite de artera principală. Acolo nu zvâcnea, și nici măcar nu susura, nicio arteră. Nimic. Pielea îi era ca de gheață. Nu se putea să fie ca de gheață. Doar mi se părea mie. M-am ridicat și, cu spatele sprijinit de ușă, am strâns mâinile în buzunare, făcându-le pumn, și am adulmecat izul de cordită. Meciul de baseball nu se terminase, dar, prin două uși închise, se auzea ca de foarte departe.

Din picioare, m-am uitat în jos, la el. Nu e nimic aici, Marlowe, absolut nimic. Nimic pentru tine, nimic. Nici măcar nu-l cunoști. Pleacă de-aici, pleacă repede.

M-am desprins de ușă, am tras de ea și m-am întors, prin hol, până în living. Din oglindă m-a privit un chip. Un chip încordat, cu o căutătură urâtă. I-am întors grăbit spatele și, scoțând cheia de la apartament pe care mi-o dăduse George Anson Phillips, am frecat-o între palmele umede și am așezat-o lângă lampă.

Am întins amprentele de pe clanță deschizând ușa și de pe clanța exterioară, închizând-o. Dodgers conduceau cu șapte la trei în prima jumătate a perioadei a opta. O doamnă care părea să fi luat serios la bord cânta *Frankie și Johnny*, în varianta de la Roundhouse, cu un glas pe care whiskey-ul nu reușise să-l îmbunătățească. O voce groasă de bărbat a mârâit la ea să tacă, dar ea a continuat să cânte, apoi s-au auzit pași rapizi și grei pe podea, o plesnitură și un țipăt ascuțit, iar femeia a tăcut și meciul de baseball și-a urmat cursul.

Am băgat țigara în gură, am aprins-o și am coborât scările și m-am oprit în semiîntunericul holului, uitându-mă la micul anunț care spunea: Administrator, apt. 106.

Făceam o prostie că mă uitam măcar la el. L-am privit câteva secunde lungi, mușcând tare din țigara pe care o țineam între dinți.

M-am răsucit pe călcâie și am mers până în capătul holului. Pe o ușă, o plăcuță emailată aunța: Administrator. Am bătut.

9

Un scaun împins, pași târșâiți, o ușă deschisă.

– Ești administratorul?

– Mda.

Era aceeași voce pe care o auzisem la telefon. Vorbind cu Elisha Morningstar.

Ținea în mână un pahar gol și murdar. Arăta ca și cum cineva ar fi crescut peștișori în el. Individul era ciolănos, cu un păr morcoviu, care-i creștea într-un unghi ascuțit pe frunte. Avea un cap prelung și îngust, plesnind de o viclenie dezordonată. Ochii verzui priveau fix de sub sprâncene portocalii. Urechile îi erau mari și, pe vânt puternic, era posibil să fâlfâie. Avea un nas lung, pe care precis și-l băga unde nu-i fierbea oala. Întreaga față era una instruită, o față care știa să păstreze un secret, o față care afișa calmul fără efort al unui cadavru aflat la morgă.

Avea vesta descheiată, fără sacou, un lanț de ceas din păr împletit și jartiere pentru mâneci rotunde și albastre, cu catarame metalice. Am întrebat:

– Domnul Anson?

– Doi zero patru.

– Nu e acasă.

– Și eu ce să fac, să fac un ou?

– Bună, i-am replicat. Le ai mereu la-ndemână sau azi e ziua ta?

– Întinde-o, mi-a zis el. Hai, șterge-o.

A dat să închidă ușa. A deschis-o din nou, ca să-mi spună:

– Du-te la plimbare. Tunde-o. Valea.

Și, după ce s-a asigurat că-mi transmisese mesajul, a dat să închidă ușa la loc. M-am sprijinit de ea. S-a sprijinit și el, de partea cealaltă. În felul ăsta, fețele ne erau foarte apropiate.

– Cinci marafeți, am spus.

Asta l-a făcut să se clatine. A deschis ușa brusc și a trebuit să fac repede un pas înainte, ca să nu-i trag un cap în bărbie.

– Intră, mi-a spus el.

Un living cu un pat lipit de perete, totul conform specificațiilor, până la abajurul din fâșii de pergament al lampadarului și la scrumiera de sticlă. Încăperea asta avea pereții zugrăviți în galben ca gălbenușul de ou. Nu mai avea nevoie decât de câțiva păianjeni mari și grași, negri, pictați pe fondul galben, ca să-i provoace oricui o criză de bilă.

– Stai jos, m-a invitat el, închizând ușa.

M-am așezat. Ne-am privit cu ochii limpezi și nevinovați ai unor vânzători de mașini la mâna a doua.

– O bere? m-a întrebat el.

– Da, mersi.

A desfăcut două cutii, a umplut paharul murdar pe care îl avusese în mână și s-a întins după încă unul, asemănător. I-am spus că prefer să beau din cutie. Mi-a întins cutia.

– Zece cenți, mi-a spus el.

I-am dat zece cenți. I-a băgat în buzunarul vestei și a continuat să se uite la mine. Și-a tras un scaun mai aproape și s-a așezat, apoi, desfăcând genunchii osoși și protuberanți, și-a lăsat mâna neocupată să atârne între ei.

– Nu mă interesează marafeții tăi, mi-a spus el.

– Asta-i bine, i-am replicat, fiindcă nu intenționam de-adevăratelea să ți-i dau.

– Glumețule, mi-a spus el. Ce vrei? Aici e o clădire respectabilă. Nu se-ntâmplă nimic dubios.

– Și foarte liniștită, am completat. La etaj aproape că se-aud vulturii țipând.

Avea un zâmbet larg, de aproape un centimetru jumate.

– Nu-i așa ușor să mă faci să râd, mi-a spus el.

– Tu și regina Victoria, am zis.

– Nu pricep.

– Nu m-aștept la minuni, am spus.

Schimbul de replici fără noimă avea asupra mea un efect înviorător, dându-mi o stare de spirit dură, scrâșnită.

Am scos portofelul și am ales din el o carte de vizită. Nu era a mea. Pe ea scria: James B. Pollock, Reliance Indemnity Company, Agent operativ. Am încercat să-mi amintesc cum arăta James B. Pollock și unde-l cunoscusem. N-am reușit. I-am întins cartea de vizită lui Morcoveață. A citit-o și s-a scărpinat la nas cu un colț al ei.

– N-ai greșit cumva clientul? m-a întrebat el, cu ochii verzi încă lipiți de fața mea.

– Bijuterii, am spus, fluturând din mână.

A meditat asupra răspunsului. În timp ce el medita, am încercat să-mi dau seama dacă era cât de cât speriat. Nu părea.

– Ne mai alegem și cu așa ceva din când în când, a recunoscut el. N-ai ce face. Dar mie nu mi s-a părut genul. E prea moale.

– Poate-am greșit eu adresa, am spus.

I l-am descris pe George Anson Phillips, George Anson Phillips viu, cu costumul lui maro, ochelarii lui de soare și pălăria lui de culoarea cafelei, cu panglica imprimată cu maro și galben. M-am

întrebat ce se întâmplase cu pălăria. Nu o văzusem sus. Probabil o lăsase, ca fiind prea vizibilă. Capul blond era aproape la fel de rău, dar nu tocmai.

– Ce zici, el e?

Morcoveață nu s-a grăbit să se decidă. Într-un târziu a dat din cap, urmărindu-mă atent cu ochii lui verzi, ținând cartea de vizită la gură cu o mână subțire și puternică, trecându-și-o peste dinți așa cum treci cu un băț peste șipcile dintr-un gard de scânduri.

– Nici nu mi-a trecut prin cap că-i vreun pungaș, a zis el. Dar ăștia sunt de toate felurile. E aici abia de-o lună. Dac-ar fi arătat a ce nu trebuie, n-ar fi stat aici deloc.

Am izbutit să nu-i râd în nas.

– Ce zici să-i percheziționăm apartamentul cât e el plecat?

A clătinat din cap.

– Domnu' Palermo n-o să fie de acord.

– Cine-i domnul Palermo?

– Proprietarul. Stă peste drum. Are firmele de servicii funerare. Deține clădirea asta și o mulțime de alte clădiri. Practic, e proprietarul întregului cartier, dacă-nțelegi ce vreau să spun (și strâmbând ușor din buze, mi-a făcut rapid cu ochiul). Mobilizează lumea la vot. Nu-i un tip cu care să te joci.

– Păi, cât scoate el lumea la vot sau se ocupă de vreun hoit sau ce-o fi făcând el în clipa asta, hai să mergem să percheziționăm apartamentul.

– Nu mă face să mă enervez pe tine, mi-a spus Morcoveață, scurt.

– Să știi că asta-i grija mea cea mai mare, l-am anunțat. Hai să mergem sus, să percheziționăm apartamentul.

Am aruncat cutia goală de bere în direcția coșului de gunoi și am urmărit-o ricoșând și rostogolindu-se înapoi până în mijlocul camerei.

Morcoveață s-a ridicat brusc, și-a desfăcut picioarele și, frecându-și palmele, și-a apucat buza de jos între dinți.

– Ziceai ceva de cinci marafeți, a ridicat el din umeri.

– Asta era acum câteva ceasuri, i-am spus. Între timp m-am răzgândit. Hai să mergem sus, să percheziționăm apartamentul.

– Dacă mai spui chestia asta încă o dată...

Mâna dreaptă i s-a strecurat spre șold.

– Dacă te gândești să scoți pistolul, să știi că domnu' Palermo n-o să fie de acord, i-am spus.

– Mai dă-l dracului pe domnu' Palermo, a mârâit el, dintr-odată furios, cu un chip brusc inundat de sânge negru.

– Domnu' Palermo o să se bucure să afle ce sentimente nutrești față de el.

– Uite cum stă treaba, mi-a spus Morcoveață foarte rar, lăsând mâna să-i cadă pe lângă el, aplecându-se în față din șolduri și împingându-și fața spre mine cât putea de mult. Uite cum stă treaba. Stăteam aici și beam liniștit o bere, două. Poate trei. Poate nouă. Ce mama naibii? N-am deranjat pe nimeni. Era o zi frumoasă. Părea că o să fie și-o seară frumoasă. Și pe urmă ai apărut tu.

A scuturat violent dintr-o mână.

– Hai să mergem sus, să percheziționăm apartamentul, am zis.

Și-a azvârlit ambii pumni înainte, ca doi bolovani grei. La finalul mișcării, a deschis larg palmele, întinzând degetele cât putea. Nasul îi zvâcnea nervos.

– Dacă nu era slujba..., a spus el.

Am deschis gura.

– Nu, n-o spune! a zbierat el.

Și-a pus pălăria, dar nu și sacoul, a deschis un sertar și a luat o legătură de chei, a trecut pe lângă mine ca să deschidă ușa și a

rămas în cadrul ei, făcându-mi semn cu bărbia. Pe chip avea aceeași expresie cam furioasă.

Am ieșit în hol, l-am străbătut și am urcat scara. Meciul de baseball se terminase și, în locul lui, se auzea acum muzică de dans. Muzică de dans dată foarte tare. Morcoveață a ales o cheie și a vârât-o în broasca apartamentului 204. Pe fondul zgomotului asurzitor făcut de orchestra de dans din spatele nostru, din apartamentul de pe partea cealaltă a holului, un glas de femeie a izbucnit într-un urlet isteric.

Morcoveață a scos cheia din broască și și-a dezgolit dinții către mine. A traversat holul îngust și a bătut la ușa de vizavi. A fost nevoit să bată prelung și tare ca să i se acorde atenție. Apoi, ușa s-a smucit, deschizându-se, și o blondă cu fața ascuțită, în pantaloni roșii și pulover verde, s-a uitat afară cu ochi posomorâți, dintre care unul era umflat și celălalt o încasase cu câteva zile în urmă. Avea, de asemenea, o vânătaie pe gât și în mână ținea un pahar înalt și rece, cu un lichid chihlimbariu.

– Mai ușor cu gălăgia, și-ncă repede, i-a spus Morcoveață. Prea mult scandal. Nu vă mai rog încă o dată. Data viitoare chem poliția.

Fata a aruncat o privire peste umăr și a zbierat peste zgomotul făcut de radio:

– Hei, Del! Tipu' zice că s-o lăsăm mai ușor cu gălăgia! Vrei să-i trag una?

Un scaun a scârțâit, aparatul de radio a tăcut brusc și un bărbat solid, cu ochi înrăiți, și-a făcut apariția în spatele blondei, a tras-o din drum cu o mână și și-a ițit fața spre noi. I-ar fi folosit un aparat de ras. Purta pantaloni, pantofi de stradă și un maiou.

S-a proptit pe picioare în pragul ușii, a tras un pic de aer, șuierând pe nas, și a spus:

– Plecați de-aici. Abia am venit de la masă. Am mâncat mizerabil. Nu-i doresc nimănui să mă calce pe bătături acum.

Era foarte beat, dar într-o manieră încrâncenată, exersată. Morcoveață i-a replicat:

– M-ați auzit, domnu' Hench. Dați radioul mai încet și potoliți-vă cu scandalul. Și repede.

Cel căruia i se adresase cu numele de Hench a zis:

– Ascultă, măi, puță bleagă...

Și s-a avântat înainte, călcând greu cu piciorul drept. Morcoveață n-a așteptat să fie călcat pe piciorul stâng. Trupul zvelt s-a retras rapid și legătura de chei, aruncată, a izbit podeaua în spatele lui și apoi a zăngănit, lovindu-se de ușa apartamentului 204. După o mișcare amplă, mâna stângă i s-a înălțat, ținând un băț din piele împletită.

– Aha! a făcut Hench.

Și, adunând doi pumni mari de aer în mâinile păroase, a strâns palmele și a lovit puternic în gol. Morcoveață l-a pocnit în creștetul capului și fata a zbierat iar, aruncând un pahar cu băutură în fața prietenului său. N-aș fi putut spune dacă pentru că acum era momentul să o facă în siguranță sau dintr-o simplă greșeală.

Hench s-a răsucit orbește, cu lichidul picurându-i de pe față, și a traversat împiedicat camera, cu pași clătinați, care amenințau să-l pună în nas în orice clipă. Patul era desfăcut și dezordonat. Hench a ajuns în dreptul patului într-un genunchi și a vârât mâna sub pernă. Am spus:

– Ai grijă... armă.

– Mă ocup și de aia, mi-a replicat Morcoveață printre dinți și și-a strecurat mâna dreaptă, acum goală, pe sub vesta desfăcută la nasturi.

Hench stătea căzut în genunchi. S-a ridicat într-unul singur și s-a întors: în mâna dreaptă ținea un pistol negru, cu țeavă scurtă, la care se uita fix, neținându-l de pat, ci culcat, în palmă.

– Dă-i drumul! a rostit sugrumat vocea lui Morcoveață, în timp ce acesta intra în cameră.

Blonda i-a sărit prompt în spinare și și-a înfășurat brațele lungi și verzi pe după gâtul lui, răcnind ca din gură de șarpe. Morcoveață s-a împleticit înjurând și vânturându-și arma.

– Atinge-l, Del! țipa blonda. Atinge-l zdravăn!

Hench, cu o mână pe pat și un picior pe podea, cu ambii genunchi îndoiți, cu pistolul așezat plat în palma mâinii stângi și ochii fixați asupra lui, s-a ridicat încet, împingându-se cu mâna, și a mormăit gros din gâtlej:

– Ăsta nu-i pistolul meu.

L-am ușurat pe Morcoveață de arma care nu-l ajuta nicicum și am trecut pe lângă el, lăsându-l să o scuture pe blondă din spinare cum se pricepea mai bine. Mai încolo, pe culoar, s-a trântit o ușă și s-au auzit pași venind în direcția noastră. Am spus:

– Dă-i drumul, Hench.

A ridicat privirea spre mine, cu ochii negri și mirați dintr-odată treji.

– Nu-i pistolul meu, mi-a spus el, întinzându-mi-l, ținut în podul palmei. Al meu e un Colt .32 – revolver cu țeava scurtă.

I-am luat arma din mână. Nu a făcut niciun efort să mă împiedice. S-a așezat pe pat, s-a scărpinat încet în creștet și s-a strâmbat, străduindu-se să gândească.

– De unde mama dracului...

Glasul i s-a stins, iar el a clătinat din cap, cu o strâmbătură de durere.

Am mirosit arma. Se trăsese cu ea. Am scos încărcătorul și am numărat gloanțele prin micile perforații din lateral. Erau șase. Cu cel de pe țeavă, făceau șapte. Pistolul era un Colt .32 automatic,

cu opt focuri. Se trăsese cu el. Dacă nu fusese reîncărcat, atunci se trăsese un singur foc.

Morcoveață o dăduse pe blondă jos din cârcă. O azvârlise într-un fotoliu și își ștergea o zgârietură de pe obraz. Ochii lui verzi nu prevesteau nimic bun.

– Mai bine cheamă poliția, i-am spus. Cu arma asta s-a tras un foc și a venit timpul să afli că, în apartamentul de vizavi, e un mort.

Hench s-a uitat în sus la mine prostește și a zis încet, pe un ton foarte rezonabil:

– Fratele meu, pistolul ăla pur și simplu nu-i al meu.

Suspinând teatral, blonda își arăta gura căscată, sucită de supărare și nefericire jucată. Morcoveață a ieșit din apartament pe nesimțite.

10

– Împușcat în gât cu un pistol de calibru mediu și un glonț cu vârf moale, a decretat detectivul locotenent Jesse Breeze. Un pistol ca ăsta, cu gloanțe ca astea din el (a săltat în palmă pistolul despre care Hench declarase că nu era al lui). Glonțul a avut o traiectorie ascendentă și probabil i-a lovit partea din spate a craniului. A rămas în cap. Omul e mort de vreo două ore. Mâinile și fața reci, dar corpul e cald încă. Fără *rigor mortis*. Înainte de-a fi împușcat, a fost lovit cu un obiect tare. Cel mai probabil cu țeava unei arme. Toate astea vă spun ceva, domnilor și doamnelor?

Ziarul pe care stătea a foșnit. Și-a scos pălăria și și-a tamponat fața și creștetul capului aproape complet chel. O bordură de păr deschis la culoare dădea înconjor craniului, umedă și întunecată

de transpirație. Și-a pus pălăria la loc, o panama cu calota dreaptă, înnegrită de soare. O pălărie pe care n-o cumpărase anul acesta și, probabil, nici anul trecut.

Era un bărbat masiv, cam burtos, cu pantofi maro cu alb și șosete căzute, cu pantaloni albi cu dungulițe negre, o cămașă descheiată la gât, care lăsa să i se vadă un smoc de păr roșcat de pe partea superioară a pieptului, și un sacou din material aspru, albastru precum cerul și nu mai lat în umeri decât un garaj pentru două mașini. Trebuie să fi avut vreo cincizeci de ani și singurul lucru care lăsa să se vadă că e polițist era privirea calmă, neclintită și neezitantă a ochilor proeminenți, de un albastru-deschis, o privire care nu avea nicio intenție de a fi nepoliticoasă, dar pe care oricine altcineva decât un polițist o percepea ca fiind așa. Sub ochi, pe partea de sus a obrajilor și pe șaua nasului avea o fâșie lată, plină de pistrui, ca un câmp minat pe o hartă militară.

Stăteam în apartamentul lui Hench, cu ușa închisă. Bărbatul își pusese cămașa și își lega absent cravata, cu degete groase și boante, care tremurau. Fata stătea întinsă pe pat. Avea o chestie verde, înfășurată în jurul capului, o poșetă alături și o haină scurtă, din blană de veveriță, peste picioare. Stătea cu gura puțin deschisă, iar chipul îi era golit de expresie, șocat. Hench a spus gros:

– Dacă vrei să zici că tipul a fost împușcat cu pistolul de sub pernă, OK. Așa se pare. Nu e pistolul meu și n-o să mă convingeți în niciun fel să declar că-i al meu.

– Presupunând că așa e, cum se face? l-a întrebat Breeze. Cineva ți-a subtilizat pistolul și ți l-a lăsat pe ăsta în loc. Când, cum, ce fel de pistol aveai?

– Pe la trei jumate sau cam așa, am ieșit să mâncăm ceva la cârciuma de la colț, a spus Hench. Puteți verifica. Probabil am lăsat ușa deschisă. Eram cam piliți. Cred c-am făcut și cam multă

gălăgie. Dăduserăm drumul la radio, să auzim meciul. Cred că l-am oprit când am ieșit, dar nu sunt sigur. Tu mai ții minte? a întrebat el, uitându-se la fata care stătea întinsă, tăcută și albă, pe pat. Tu mai ții minte, iubito?

Fata nici nu l-a privit, nici nu i-a răspuns.

– E frântă de oboseală, a explicat Hench. Eu aveam un pistol, un Colt .32, același calibru ca ăsta, dar cu țeava scurtă. Revolver, nu automatic. Are o bucată lipsă din patul de cauciuc. Mi l-a dat un evreu pe nume Morris acum vreo trei sau patru ani. Am lucrat împreună la același bar. N-am permis, dar nici nu umblu cu arma la mine.

– Când tragi la măsea ca voi, porumbeilor, și ții un pistol sub pernă, mai devreme sau mai târziu nu se poate să nu fie cineva împușcat. Atâta lucru trebuia să știți.

– Dă-o-ncolo de treabă, nici nu-l cunoșteam pe tip! a protestat Hench.

Cravata îi era acum legată, foarte prost. Era complet treaz și tremura din toate încheieturile. S-a ridicat și, luând un sacou de pe pat, s-a îmbrăcat cu el, apoi s-a așezat la loc. I-am urmărit degetele tremurând în timp ce încerca să-și aprindă o țigară.

– Nu știm cum îl cheamă. Nu știm nimic despre el. L-am văzut, poate, de trei sau de patru ori pe hol, dar nici n-a vorbit cu mine. Presupun că e același tip. Da' nici măcar de asta nu sunt sigur.

– E tipul care locuia acolo, a spus Breeze. Acum stai să vedem, meciul era înregistrat, nu-i așa?

– Se transmite începând de la trei, a precizat Hench. De la trei până pe la patru jumate, uneori și mai târziu. Noi am ieșit pe la jumătatea perioadei a treia. Și am lipsit cam o perioadă jumate, poate două. Între douăzeci de minute și o juma' de oră. Nu mai mult.

– Probabil a fost împușcat chiar înainte de plecarea voastră, a spus Breeze. Radioul va fi acoperit aproape complet împușcătura. Și probabil ați lăsat ușa descuiată. Sau poate chiar deschisă.

– Tot ce se poate, a zis Hench epuizat. Tu îți amintești, dragă?

Încă o dată, fata de pe pat a refuzat să-i răspundă sau măcar să se uite la el. Breeze a spus:

– Ați lăsat ușa deschisă sau descuiată. Ucigașul v-a auzit ieșind. A intrat în apartament cu intenția de a scăpa de pistol, a văzut patul desfăcut, s-a dus și a strecurat pistolul sub pernă și închipuiți-vă ce mirat a fost să găsească acolo alt pistol, așteptându-l. Așa că l-a luat cu el. Dar, dacă tot a vrut să scape de armă, de ce n-a făcut-o la locul faptei? Ce rost avea să riște să intre în alt apartament pentru asta? De ce toate figurile astea?

Stăteam în colțul canapelei, lângă fereastră. Am intervenit, la rândul meu:

– Dar dacă a apucat să tragă după el ușa apartamentului lui Phillips până să se gândească să abandoneze pistolul? Dacă, după ce și-a revenit din șocul crimei, s-a trezit în hol, cu arma crimei în mână? Trebuia să scape cât mai repede de ea. Atunci, dacă ușa lui Hench era deschisă și el i-a auzit pe cei doi când ieșeau...

Breeze mi-a aruncat o privire scurtă și a mormăit:

– Nu zic că nu-i așa. Doar mă gândesc (apoi și-a reîndreptat atenția asupra lui Hench). Așadar acum, dacă se dovedește că, într-adevăr, asta e arma cu care a fost omorât Anson, o să trebuiască să încercăm să găsim arma ta. În timpul ăsta, va trebui ca tu și tânăra domnișoară să rămâneți la dispoziția noastră. Înțelegeți de ce, nu mă îndoiesc.

– N-aveți voi băieți care să mă înghesuie suficient ca să mă facă să-mi schimb declarația.

– Dar putem să-ncercăm, i-a întors-o Breeze cu blândețe. Și putem să-ncepem chiar acum.

S-a ridicat în picioare, s-a răsucit și a măturat cu mâna ziarele mototolite de pe scaun, aruncându-le pe jos. S-a dus la ușă, s-a întors și a rămas pe loc, uitându-se la fata de pe pat.

– Ți-e bine, fetițo, sau vrei să chem pe cineva?

Fata de pe pat nu i-a răspuns. Hench a zis:

– Tre' să beau ceva. Trebuie musai să beau ceva.

– Nu și cât stau eu cu ochii pe tine, i-a replicat Breeze, ieșind pe ușă.

Hench a traversat camera și, punând gura pe gâtul unei sticle, a lăsat lichidul să curgă gâlgâind. A coborât sticla, s-a uitat la ce a mai rămas în ea și s-a apropiat de fată, împungând-o în umăr.

– Trezește-te și bea ceva, a mârâit el către ea.

Fata stătea cu ochii ațintiți în tavan. Nu i-a răspuns și nu a dat niciun semn că l-ar fi auzit.

– Las-o-n pace, i-am spus. E șocată.

Hench a terminat ce mai rămăsese în sticlă, a pus recipientul gol cu grijă pe jos și s-a mai uitat o dată, atent, la fată, după care i-a întors spatele și a rămas privind încruntat în podea.

– Fir-ar să fie, ce rău îmi pare că nu-mi amintesc mai bine, a șoptit el.

Breeze a revenit în apartament, împreună cu un detectiv tânăr, cu chipul proaspăt, în civil.

– El e locotenentul Spangler, a spus el. O să meargă cu voi la secție. Hai, dați-i drumul!

Hench s-a apropiat iar de pat și a scuturat-o pe fată de umăr.

– Trezește-te, iubito. Tre' să mergem undeva.

Fata și-a întors privirile fără să întoarcă și capul și s-a uitat la el cu lentoare. Și-a săltat umerii de pe pat, și-a sprijinit o mână

dedesubt și, coborându-și picioarele, s-a ridicat bătând cu cel drept în podea, ca și cum i-ar fi amorțit.

– E nasol, dar știi și tu cum e, i-a spus Hench.

Fata a băgat o mână în gură, mușcându-și încheietura degetului mic și uitându-se la el cu ochi goi. Apoi, pe neașteptate, și-a luat elan și l-a plesnit cu toată puterea peste față. După care a ieșit pe ușă aproape fugind.

Timp de câteva secunde prelungi, Hench nu s-a clintit din loc. Afară s-a auzit zgomot confuz de voci discutând, apoi zgomot confuz de mașini, jos, în stradă. Hench a ridicat din umerii lați, pe care și i-a tras înapoi, rotindu-și privirile prin încăpere, ca și cum nu s-ar fi așteptat să o revadă prea curând sau chiar deloc. Pe urmă a ieșit, trecând pe lângă detectivul tânăr, cu chip proaspăt.

Detectivul a ieșit. Ușa s-a închis. Zgomotele confuze de-afară s-au atenuat puțin, iar eu și Breeze am rămas așezați, schimbând priviri grele.

11

După o vreme, Breeze a obosit să mă țintuiască cu privirea și a scos un trabuc din buzunar. A tăiat banda de celofan cu briceagul și, după ce i-a aranjat capătul, l-a aprins grijuliu, răsucindu-l în flacără și îndepărtând chibritul aprins de el în timp ce privea gânditor în gol, trăgea din trabuc și se asigura că arde exact așa cum voia el să ardă.

Apoi a scuturat foarte lent chibritul și, întinzându-se, l-a pus pe pervazul geamului deschis. Pe urmă m-a țintuit iar cu privirea.

– Tu și cu mine o să ne înțelegem de minune.

– Asta-i bine, i-am replicat.

– Nu crezi, mi-a spus el. Dar o să ne-nțelegem. Asta nu pentru că mi-ai fi prea simpatic. Ci pentru că așa lucrez eu. Totul pe față. Totul logic. Totul în liniște. Nu ca femeia aia. Genul de femeie care-și petrece viața căutând buclucul cu lumânarea și care, când îl găsește, dă vina pe primul bărbat în care-și poate înfige unghiile.

– Ăsta i-a cam umflat ochii, am zis. Nu-i tocmai un gest menit s-o facă să-l iubească prea mult.

– Văd că te pricepi la femei, a comentat Breeze.

– Tocmai faptul că nu mă pricep m-a ajutat în meserie. Mi-am păstrat dorința de a-nvăța.

A dat din cap, cercetând capătul trabucului. A scos o hârtie din buzunar și mi-a citit de pe ea.

– Delmar B. Hench, 45 de ani, șomer. Maybelle Masters, 26 de ani, dansatoare. Asta-i tot ce știm despre ei. Și am o presimțire că nu e mare lucru de știut.

– Nu crezi că el l-a împușcat pe Anson? l-am întrebat.

Breeze m-a privit fără plăcere.

– Frate, abia am ajuns aici, a spus el și, scoțând o carte de vizită din buzunar, a citit-o: „James B. Pollock, Reliance Indemnity Company, Agent operativ." Ce-i cu asta?

– Într-un cartier ca ăsta, dă rău să-ți folosești numele adevărat, am spus. Nici Anson n-o făcea.

– Da' ce-are cartierul?

– Aproape nimic.

– Ce mi-ar plăcea mie să aflu, a spus Breeze, e ce știi despre mort.

– Ți-am zis deja.

– Mai spune-mi o dată. Lumea-mi spune atâtea chestii, că mă-ncurc.

– Știu ce scrie pe cartea de vizită, că îl chema George Anson Phillips și că se prezenta drept detectiv particular. Când am ieșit să mănânc de prânz, stătea în fața ușii biroului. M-a urmărit până în centru, până în holul hotelului Metropole. L-am dus special până acolo. L-am abordat și a recunoscut că mă urmărea, susținând că o făcea ca să afle dacă sunt destul de deștept ca să facă afaceri cu mine. E o mare gogoașă, bineînțeles. Probabil nu se hotărâse cum să procedeze și aștepta să se întâmple ceva care să-l ajute. Lucra la un caz – așa mi-a spus – care începuse să-i dea de bănuit și voia să-și unească forțele cu cineva, poate cu cineva cu mai multă experiență decât el, asta dacă el avea vreun pic de experiență. Din purtarea lui nu reieșea că ar fi avut.

– Și singurul motiv pentru care te-a ales pe tine a fost că, acum șase ani, ai lucrat la un caz în Ventura, pe când el era ajutor de șerif acolo, a zis Breeze.

– Asta e varianta mea, am spus.

– Dar nu ești obligat să rămâi la ea, a spus Breeze calm. Poți oricând să vii cu una mai bună.

– Asta e destul de bună. Vreau să zic că e destul de bună în sensul în care e destul de proastă ca să fie adevărată.

A dat încet din capul mare.

– Ce părere ai despre povestea asta? m-a întrebat el.

– Ați verificat la Phillips la birou?

A clătinat din cap în semn că nu.

– Părerea mea e că o să constatați că a fost angajat pentru că nu era prea inteligent. A fost angajat ca să închirieze apartamentul ăsta de-aici sub un nume fals și să facă un lucru care s-a dovedit a nu-i fi pe plac. S-a speriat. Avea nevoie de un prieten, avea nevoie de ajutor. Faptul că m-a ales pe mine după atât timp și știindu-mă atât de puțin arată că nu cunoștea prea mulți detectivi.

Breeze și-a scos batista și și-a mai tamponat o dată capul și fața.

– Dar nu explică deloc de ce a trebuit să te urmărească pretutindeni ca un cățel rătăcit, în loc să vină la tine la ușă și să intre.

– Nu, am convenit, nu explică.

– Tu poți să explici?

– Nu, nu prea.

– Dar cum ai încerca să explici?

– Tocmai ți-am explicat, în singurul mod în care pot. Nu se hotărâse dacă să discute cu mine sau nu. Aștepta ceva care să-l ajute să se decidă. Am făcut eu asta, abordându-l.

– E o explicație foarte simplă, a spus Breeze. Atât de simplă, că e cam tâmpită.

– Tot ce se poate.

– Și, ca rezultat al acestei mici conversații din holul unui hotel, tipul ăsta, complet străin, te invită la el acasă și-ți dă și cheia. Pentru că vrea să discute cu tine.

– Da, am confirmat.

– Și de ce n-a putut discuta cu tine atunci, pe loc?

– Aveam o întâlnire.

– De afaceri?

Am înclinat din cap.

– Înțeleg. La ce lucrezi acum?

Am clătinat din cap, fără să-i răspund.

– Avem de-a face cu o crimă, mi-a atras atenția Breeze. Până la urmă, tot o să trebuiască să-mi spui.

Am clătinat iar din cap. A început să se înroșească.

– Uite ce e, mi-a spus el, trebuie.

– Îmi pare rău, Breeze, dar, în stadiul actual, nu sunt convins că trebuie.

– Desigur, știi că te putem băga la răcoare, ca martor, a mai spus el, aparent nepăsător.

– Pe ce motiv?

– Pe motiv că tu ai descoperit cadavrul, că i-ai dat un nume fals administratorului blocului și că nu poți explica în mod satisfăcător relația pe care o aveai cu decedatul.

– Asta intenționezi să faci? l-am întrebat.

A zâmbit șters.

– Ai un avocat bun?

– Cunosc mai mulți avocați. Nu am unul permanent.

– Pe câți dintre comisarii-șefi îi cunoști personal?

– Pe niciunul. Adică, am stat de vorbă cu trei dintre ei, dar s-ar putea să nu-și amintească de mine.

– Dar ai relații, la primărie și așa mai departe?

– Povestește-mi tu despre ele, i-am spus. Mi-ar plăcea să aflu și eu.

– Zău așa, a făcut el plin de solicitudine, nu se poate să n-ai niște prieteni pe undeva. Nu se poate.

– Am un prieten bun în serviciul șerifului, dar aș prefera să nu-l amestec.

A ridicat din sprâncene.

– De ce? S-ar putea să ai nevoie de prieteni. O vorbă bună din partea unui polițist recunoscut drept cinstit poate să-ți folosească mult.

– Îmi e prieten personal, i-am răspuns. Nu mă folosesc de numele lui. Dacă dau de belea, n-o să fie bine pentru el.

– Atunci poate la Omucideri?

– Acolo îl știu pe Randall. Asta dacă mai lucrează la Omucideri. Am colaborat cu el la un caz, odată. Dar nu mă simpatizează prea tare.

Breeze a oftat și și-a mișcat picioarele pe podea, făcând să foșnească ziarele pe care le dăduse jos de pe scaun.

– Toate chestiile astea sunt adevărate sau doar faci pe deșteptul? Cu toate personajele importante pe care nu le cunoști.

– Sunt adevărate, am zis. Dar felul în care mă folosesc de ele e deștept.

– Faptul că o spui așa, pe față, nu-i prea deștept.

– Eu cred că e.

Și-a acoperit toată partea de jos a feței cu o mână mare și pistruiată și a strâns. Când a luat mâna, pe obraji i-au rămas urme rotunde, roșii, de la presiunea degetelor. Le-am urmărit cum dispar.

– Mai bine pleacă și lasă omul să lucreze, mi-a spus el, supărat.

M-am ridicat și, înclinând din cap, m-am îndreptat spre ușă. Breeze s-a adresat spatelui meu:

– Lasă-mi adresa ta de-acasă.

I-am dat-o. Și-a notat-o.

– La revedere, mi-a spus el sec. Să nu pleci din oraș. O să avem nevoie de o declarație, poate chiar astă-seară.

Am ieșit. Afară, pe palier, stăteau doi polițiști în uniformă. Ușa de vizavi era deschisă și agentul care ridica amprentele era încă la lucru înăuntru. La parter am găsit alți doi polițiști în hol, unul la fiecare capăt. Pe administratorul cu păr morcoviu nu l-am văzut. Am ieșit prin față. O ambulanță tocmai se dezlipea de la bordură. Pe fiecare parte a străzii stătea câte un grup de oameni, nu la fel de mulți câți s-ar fi strâns prin alte cartiere. Am pornit printre ei, pe trotuar. Un bărbat m-a apucat de braț și m-a întrebat:

– Ce s-a-ntâmplat, frățioare?

Mi-am eliberat brațul fără să-i răspund sau să mă uit la fața lui și mi-am continuat drumul spre locul în care parcasem mașina.

12

Era șapte fără un sfert când am intrat în birou, am aprins lumina și am ridicat foaia de hârtie de pe jos. Era un aviz de la serviciul de mesagerie Green Feather, care mă anunța că mă așteaptă un pachet, care-mi va fi livrat la cerere, la orice oră din zi sau din noapte. Am pus hârtia pe birou, m-am dezbrăcat de haină și am deschis geamurile. Am scos o sticlă de jumătate de Old Taylor din sertarul cel mai adânc al biroului și am luat o dușcă scurtă, plimbând lichidul pe limbă. Apoi m-am așezat, ținând sticla de gâtul răcoros și întrebându-mă cum ar fi să fiu polițist la Omucideri și să dau pretutindeni peste cadavre și să nu mă deranjeze, să nu trebuiască să ies pe furiș ștergând clanțele, să nu fiu nevoit să mă întreb cât de mult pot să declar fără să afectez interesele vreunui client și cât de puțin fără să-mi fac mie însumi rău. Am decis că nu mi-ar plăcea.

Am tras telefonul mai aproape și, citind numărul de pe aviz, l-am format. Mi-au spus că pot să-mi trimită pachetul imediat. Am spus că-l aștept.

Afară începuse să se întunece. Zgomotul grăbit al traficului se mai potolise și aerul care intra pe geamul deschis, încă neafectat de răcoarea nopții, avea mirosul acela obosit, de sfârșit de zi, gaze de eșapament, pereți și trotuare înfierbântate care emană lumină solară, iz îndepărtat de mâncare dintr-o mie de restaurante și, poate, plutind în jos de pe dealurile locuite ale Hollywoodului – dacă aveai un nas de copoi – un pic din mirosul acela special, ca de motan, pe care îl emană eucalipții pe caniculă.

Am stat acolo, fumând o țigară. Zece minute mai târziu, s-a auzit o bătaie la ușă; i-am deschis unui puștan cu șapcă de uniformă, care m-a pus să semnez de primire și mi-a dat un pachețel pătrat, nu mai lat de șase sau șapte centimetri, dacă-i avea și pe

aceia. I-am dat o monedă de zece cenți și l-am ascultat fluierând pe tot drumul înapoi până la lift.

Pe etichetă erau numele și adresa mea scrise cu cerneală, într-o imitație destul de reușită a unor litere de tipar, mai înalte și mai înguste decât cele ale mașinii de scris. Înăuntru era o cutie prelungă și ieftină de carton, învelită în hârtie de ambalaj și pe care era ștampila Made in Japan. Era genul de cutie pe care ai fi cumpărat-o dintr-un magazin japonez ca să pui în ea un mic animal sculptat sau o bucată de jad. Capacul era bine închis, pe toată lungimea. Am tras de el și am văzut foiță și vată.

Între ele, m-am trezit uitându-mă la o monedă de aur cam cât cea de o jumătate de dolar, strălucitoare și lucioasă, parcă acum scoasă de la monetărie.

Pe fața dinspre mine era un vultur cu aripile desfăcute și un scut pe post de piept, cu inițialele E.B. ștanțate pe aripa stângă. Acestea erau încercuite de un lanț, iar între lanț și marginea netedă, nezimțată, a monedei era legenda E PLURIBUS UNUM. În partea de jos era data: 1787.

Am întors moneda în palmă. Era rece și grea, iar palma simțea umezeală dedesubt. Pe revers se vedea un soare răsărind sau apunând dincolo de vârful ascuțit al unui munte, apoi un cerc dublu din ceva ce părea a fi frunze de stejar, apoi altă expresie latinească, NOVA EBOBACA COLUMBIA EXCELSIOR. În partea de jos, pe revers, cu majuscule mai mărunte, numele BRASHER.

Aveam în fața ochilor Dublonul Brasher.

Nici în cutie, nici în foiță nu era nimic altceva, iar pe hârtie nu scria nimic. Scrisul cu litere de tipar nu-mi spunea nimic. Nu cunoșteam pe nimeni care să scrie așa.

Am umplut o pungă de tutun pe jumătate, am înfășurat moneda în foiță, am prins-o cu o bandă elastică și am vârât-o în tutunul din

pungă, după care am mai pus niște tutun deasupra. Am închis fermoarul și am băgat punga în buzunar. Am încuiat hârtia, sfoara, cutia și eticheta într-un fișet, m-am așezat la loc și am format numărul de telefon al lui Elisha Morningstar. La capătul celălalt al firului, telefonul a sunat de opt ori. Nu a răspuns nimeni. Nu mă așteptasem la așa ceva. Am închis, l-am căutat pe Elisha Morningstar în cartea de telefon și am constatat că nu avea niciun număr personal înregistrat în Los Angeles sau în vreunul dintre orașele învecinate, incluse în cartea de telefon.

Am scos din birou un ham, pe care mi l-am pus și în care am strecurat un Colt .38 automatic, mi-am luat pălăria și haina, am închis la loc ferestrele, am băgat sticla de whiskey la locul ei, am stins lumina și tocmai descuiasem ușa, când a sunat telefonul.

Soneria lui a sunat sinistru, nu pentru că așa suna ea, ci din cauza urechilor care percepuseră zgomotul. Am rămas locului, încordat și tensionat, cu buzele ușor depărtate într-o jumătate de zâmbet. Dincolo de geamul închis, se vedea strălucirea neoanelor. Aerul mort nu se clintea. Afară, culoarul era tăcut. Soneria răsuna în întuneric, puternic și egal.

M-am întors și, aplecându-mă peste birou, am răspuns. S-a auzit un declic, apoi un zumzet pe fir și nimic altceva. Am apăsat pe furcă, întrerupând legătura, și am rămas pe întuneric, aplecat, ținând receptorul cu o mână și furca apăsată cu cealaltă. Nu știu ce așteptam.

Telefonul a sunat din nou. Am scos un sunet din gâtlej și am dus iar receptorul la ureche, fără să spun nimic.

Și am stat așa amândoi, poate la mulți kilometri depărtare unul de altul, fiecare ținând în mână un telefon, răsuflând, ascultând și neauzind nimic, nici măcar respirația.

Apoi, după un timp care a părut foarte lung, s-a auzit șoapta îndepărtată, pierdută, a unei voci care a spus încet, fără intonație:

– Păcat de tine, Marlowe.

Au urmat din nou declicul și zumzetul de pe fir. Am închis, am traversat din nou biroul și am ieșit.

13

Am pornit cu mașina spre vest pe Sunset și m-am învârtit preț de câteva cvartale, incapabil să mă decid dacă mă urmărea cineva, apoi am parcat în apropierea unui magazin cu autoservire și am intrat în cabina telefonică. Am băgat fisa și i-am cerut centralistei un număr din Pasadena. Ea mi-a spus câți bani trebuie să bag.

Vocea care a răspuns la telefon era ascuțită și rece.

– Reședința doamnei Murdock.

– Sunt Philip Marlowe. Cu doamna Murdock, vă rog.

Mi s-a zis să aștept. O voce blândă, dar foarte clară, a spus:

– Domnule Marlowe, doamna Murdock se odihnește deocamdată. Îmi puteți spune mie despre ce este vorba?

– N-ar fi trebuit să-i zici.

– Eu... cui?

– Țicnitului în batistele căruia bocești.

– Cum îndrăzniți?

– Lasă, nu-i nimic, am spus. Acum dă-mi-o pe doamna Murdock. Trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

– Foarte bine. Am să încerc.

Vocea cea clară s-a îndepărtat și eu am rămas să aștept vreme îndelungată. Cineva trebuia să o ridice pe perne, să-i smulgă sticla de porto din laba cenușie și să-i dea telefonul. Pe fir s-a auzit deodată cum cineva își drege glasul. A sunat ca un marfar într-un tunel.

– La telefon doamna Murdock.

– Doamnă Murdock, puteți identifica obiectul despre care vorbeam azi-dimineață? Îl puteți recunoaște dintre altele identice?

– Păi... mai există altele, identice?

– Trebuie să mai existe. Cu zecile, poate chiar cu sutele. În orice caz cu zecile. Desigur, nu știu unde.

A tușit.

– Eu nu știu prea multe despre el. Înseamnă, presupun, că nu-l pot identifica, în cazul ăsta. Dar, date fiind împrejurările...

– Aici vreau și eu să ajung, doamnă Murdock. Identificarea pare să depindă de posibilitatea de a dovedi că articolul respectiv vă aparține. Sau măcar de a face un efort convingător.

– Da. Presupun că asta pot. De ce? Știi unde e?

– Morningstar susține că l-a văzut. Zice că i-a fost oferit spre vânzare – exact cum ați bănuit. N-a vrut să-l cumpere. Vânzătorul nu era o femeie, zice el. Asta nu înseamnă nimic, pentru că mi-a făcut o descriere detaliată a persoanei, care era fie inventată, fie descrierea cuiva pe care îl cunoștea îndeaproape. Așadar, este posibil ca vânzătorul să fi fost o femeie.

– Înțeleg. În momentul ăsta, nu are importanță.

– Nu are importanță?

– Nu. Mai ai și altceva de raportat?

– Mai am de pus o întrebare. Cunoașteți un tânăr blond, pe nume George Anson Phillips? Mai corpolent, poartă un costum maro și o pălărie plată de pai, închisă la culoare, cu panglică viu colorată. O purta azi. Se prezintă drept detectiv particular.

– Nu. De ce l-aș cunoaște?

– Nu știu. Undeva, intră și el în filmul ăsta. Cred că el a încercat să vândă articolul. Morningstar a încercat să-l sune după plecarea mea. M-am furișat înapoi în biroul lui și am tras cu urechea.

– Ce-ai făcut?

– M-am furișat.

– Domnule Marlowe, te rog să nu faci pe spiritualul. Altceva?

– Da, am acceptat să-i achit lui Morningstar o mie de dolari pentru înapoierea... articolului. Mi-a spus că-l poate obține cu opt sute...

– Și de unde intenționezi să iei banii, dacă-mi dai voie să te întreb?

– Spuneam și eu așa. Morningstar e un tip lacom și ăsta e limbajul pe care-l înțelege cel mai bine. Și-apoi, dacă erați dispusă să plătiți? Eu nu încerc să vă conving. Puteți merge oricând la poliție. Dar dacă, dintr-un motiv sau altul, nu doriți să aveți de-a face cu poliția, s-ar putea ca aceasta să fie singura cale de a-l căpăta: să-l răscumpărați.

Aș fi ținut-o așa multă vreme, neștiind nici eu ce vreau să spun, dacă nu m-ar fi întrerupt cu un zgomot ca un lătrat de focă.

– Toate astea sunt acum inutile, domnule Marlowe. Am decis să abandonez problema. Moneda mi-a fost înapoiată.

– Rămâneți puțin pe fir, i-am spus.

Am așezat receptorul pe poliță și, deschizând ușa cabinei, am scos capul și mi-am umplut plămânii cu ceea ce ținea loc de aer în magazinul acela. În față, proprietarul, într-un halat bleu, stătea la taclale în dreptul vitrinei cu țigări. Băiatul de prăvălie lustruia pahare, lângă vitrina frigorifică. Două fete în pantaloni se distrau la jocurile mecanice. Un tip înalt și îngust în umeri, cu cămașă neagră și eșarfă gălbuie, pipăia revistele de pe suport. Nu arăta a ucigaș plătit.

Am tras ușa, am luat receptorul și am spus:

– Un șobolan, îmi rodea un picior. Acum e bine. Ziceați că v-a fost înapoiat. Așa, din senin. Cum?

– Sper că n-ai să fii prea dezamăgit, mi-a zis, pe tonul ei baritonal, fără compromisuri. Situația e mai complicată. Poate o să

mă hotărăsc să-ți explic, poate că nu. Poți să treci pe-aici mâine-dimineață. Dat fiind că nu intenționez să merg mai departe cu investigația, poți să păstrezi avansul ca plată integrală.

– Stați, că nu înțeleg, am zis. Ați primit chiar moneda înapoi, nu doar o promisiune?

– Bineînțeles că nu. Și am început să obosesc. Așa că, dacă nu...

– O clipă, doamnă Murdock. Lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Au avut loc câteva evenimente.

– Poți să mi le relatezi mâine-dimineață, mi-a retezat-o ea și a închis.

M-am extras din cabină și mi-am aprins o țigară, cu degete groase și neîndemânatice. Am pornit înapoi, spre ieșirea din magazin. Proprietarul era acum singur. Ascuțea un creion cu un cuțitaș, foarte concentrat, încruntându-se.

– Ce creion ascuțit ai acolo, i-am zis.

A ridicat ochii, surprins. Fetele de la jocul mecanic m-au privit, surprinse. M-am dus și m-am privit în oglinda din spatele tejghelei. Păream surprins. M-am așezat pe un taburet și am spus:

– Un scotch dublu, sec.

Cel de la tejghea a părut surprins:

– Mă scuzați, dar ăsta nu e bar, domnule. Puteți cumpăra o sticlă de la raionul de băuturi.

– Așa e, am zis. Adică, nu e. Tocmai am avut un șoc. Sunt un pic derutat. Dă-mi o cafea slabă și un sendviș subțire cu șuncă, pe pâine veche. Nu, mai bine nu mănânc acum. La revedere.

Am coborât de pe taburet și m-am îndreptat spre ușă, într-o tăcere la fel de zgomotoasă ca o tonă de cărbune care se prăvale pe un tobogan. Tipul cu cămașă neagră și eșarfă galbenă mă privea disprețuitor pe deasupra revistei *New Republic*.

– Ar trebui să te lași de chestii ușurele ca aia și să te apuci de ceva mai palpabil, ca de pildă o revistă porno, i-am sugerat, doar ca să mă arăt amabil.

Am ieșit. În urma mea, cineva a comentat:

– Hollywoodul e plin de ei.

14

Se stârnise vântul, cu ceva uscat, plin de încordare, clătinând vârfurile copacilor și făcând lampadarele de pe străduță să se legene într-un arc, aruncând umbre ca o lavă târâtoare. Am întors mașina și am pornit din nou spre est.

Magazinul de amanet era pe Santa Monica, în apropiere de Wilcox, un locșor demodat, spălat blând de valurile neliniștite ale vremii. În vitrină avea tot ce ți-ar fi putut trece prin minte, de la un set de muște pentru pescuitul de păstrăv, într-o cutie îngustă de lemn, la o flașnetă, de la un cărucior pliant pentru copii la un aparat de fotografiat cu obiectiv de patru țoli, de la o lornietă de sidef, în cutia ei de pluș decolorat, la un Colt Frontier Single Action, de calibrul .44, modelul care se mai fabrică încă pentru polițiștii pe care bunicii i-au învățat cum să pilească trăgaciul și să împuște apăsând cu degetul pe cocoș.

Am intrat în magazin, unde un clopoțel mi-a răsunat deasupra capului și cineva și-a târșâit picioarele pe podea și și-a suflat nasul undeva, în fundul prăvăliei, apoi am auzit pași apropiindu-se. Un evreu bătrân, cu tichie înaltă și neagră, a apărut în spatele tejghelei, zâmbindu-mi pe deasupra ochelarilor cu lentile tăiate.

Am scos punga de tutun, am extras Dublonul Brasher din ea și l-am așezat pe tejghea. Fereastra de la stradă, de sticlă clară, mă făcea să mă simt ca dezbrăcat. Aici nu existau separeuri lambrisate, cu scuipători gravate de mână, și nici uși care să se încuie singure când le închideai.

Evreul a luat moneda și a ridicat-o în palmă.

– Aur, nu-i așa? Oți fi vreun colecționar de aur, mi-a spus el, cu o lucire în ochi.

– Douăzeci și cinci de dolari, am zis. Nevasta și copiii suferă de foame.

– Oi, ce îngrozitor. Pare să fie aur, după greutate. Nu poate fi decât aur sau platină.

A cântărit moneda pe un cântar mic.

– E aur, a confirmat el. Cât ziceați că vreți, zece dolari?

– Douăzeci și cinci.

– Ce să fac cu ea pentru douăzeci și cinci de dolari? S-o vând, poate? Căci e în ea aur de cincisprezece dolari, poate. Bine. Cincisprezece dolari.

– Aveți un seif cum se cade?

– Domnule, în meseria asta, avem cele mai bune seifuri din lume. N-aveți de ce vă teme. Cincisprezece dolari ați spus, nu?

– Faceți-mi un bon.

L-a scris, în parte cu pixul, în parte cu limba. I-am dat numele și adresa reale. Bristol Apartments, North Bristol Avenue nr. 1634, Hollywood.

– Locuiți în cartierul ăla și aveți nevoie de cincisprezece dolari împrumut, a remarcat trist evreul și, după ce mi-a rupt jumătatea de bon, mi-a numărat banii.

M-am dus pe jos până la magazinul din colț, de unde am cumpărat un plic, am împrumutat un pix și am expediat bonul de la amanet pe propria mea adresă.

Eram flămând și gol pe dinăuntru. Am mers la Vine să mănânc, apoi am luat mașina și m-am dus iar în centru. Vântul continua să se întețească, mai uscat ca niciodată. Simțeam volanul nisipos sub degete și nările îmi erau lipite și trase.

Ici și colo, în blocurile înalte, erau lumini aprinse. Croitoria decorată în verde și crom de la colțul dintre Ninth și Hill era scăldată din plin. În blocul Belfont luceau câteva ferestre, dar nu multe. Același bătrân cal de povară ședea în lift pe bucata lui de pânză de sac împăturită, privind drept în față cu ochi goi, aproape pierdut în istorie.

– Presupun că nu știi unde-l găsesc pe administrator?

A întors lent capul, privind peste umărul meu.

– Am auzit că la Noo York are lifturi care merge uite-așa, vâj. Câte treij' de etaje o dată. De mare viteză. Da' asta-i la Noo York.

– Dă-l naibii de New York, i-am replicat. Mie-mi place aici.

– E nevoie de un meseriaș ca să le conducă.

– Nu te amăgi, tataie. Frumușeii ăia nu fac altceva decât să apese pe butoane, să spună: „Bună dimineața, domnu' Cutare" și să-și examineze coșurile în oglinda de la mașină. În vreme ce un Model T ca ăsta... e nevoie de un bărbat adevărat ca să-l pună-n mișcare. Ești mulțumit?

– Muncesc douăj'pe ore pe zi, mi-a spus el. Și mă bucur că am unde.

– Să nu te-audă sindicatul.

– Știi ce-ar trebui să facă sindicatul?

Am clătinat din cap. Mi-a zis el. Apoi și-a coborât privirea până a ajuns aproape asupra mea.

– Nu te-am mai văzut pe undeva?

– Administratorul, am spus blând.

– Acu’ un an și-a rupt ochelarii, m-a informat bătrânul. Aș fi putut să râd. Era să râd, aproape.

– Da. Unde-l găsesc seara, la ora asta?

M-a privit ceva mai direct.

– A, administratorul. Păi, e acasă, nu?

– Sigur. Probabil. Sau s-a dus la film. Dar unde locuiește? Și cum îl cheamă?

– Voiai ceva?

– Da, am spus, strângând din pumn în buzunar și încercând să mă abțin să nu urlu. Vreau adresa unuia dintre locatari. Locatarul a cărui adresă o vreau nu e în cartea de telefon... la el acasă. Adică acolo unde locuiește el când nu e la serviciu. Știi matale, acasă.

Am scos mâinile din buzunare și am desenat prin aer, trasând încet literele: a c a s ă. Bătrânul m-a întrebat:

– Care dintre ei?

Întrebarea era atât de directă, că m-a făcut să mă clatin.

– Domnul Morningstar.

– Nu-i acasă. E încă la birou.

– Ești sigur?

– Sigur că sunt sigur. Nu prea mă uit după oameni. Da’ el e bătrân ca mine și mă uit. Încă n-a coborât.

Am urcat în lift și am spus:

– Opt.

S-a luptat cu ușile, să le închidă, și am început să urcăm scrâșnit. Nu se mai uita la mine. Când ascensorul s-a oprit și am coborât din el, nu mi-a mai adresat nicio privire, nicio vorbă. Stătea acolo cu ochii goi, cocoșat, pe pânza de sac și scăunelul de lemn. Când am dat colțul coridorului, era tot acolo. Și expresia confuză îi revenise pe chip.

La capătul coridorului, două uși stăteau întredeschise. Erau singurele două întredeschise, din câte vedeam. M-am oprit în fața lor, să-mi aprind o țigară și să trag cu urechea, dar nu am auzit niciun sunet care să indice o activitate. Am deschis ușa pe care scria Intrare și am pășit în încăperea îngustă, cu birouașul închis pentru mașina de scris. Ușa de lemn era în continuare puțin crăpată. M-am apropiat de ea, am bătut și am spus:

– Domnule Morningstar.

Niciun răspuns. Tăcere. Nici măcar zgomotul respirației. Firele de păr de pe ceafă mi s-au mișcat. M-am strecurat pe lângă ușă. Lampa din tavan își arunca lumina asupra capacului de sticlă al cântarului de bijutier, a lemnului vechi, lustruit, de jur împrejurul bucății de piele care acoperea tăblia mesei, coborând pe latura acesteia până pe pantoful cu vârf pătrat și elastic pe-o parte, cu o șosetă albă de bumbac deasupra.

Pantoful stătea într-un unghi anormal, cu vârful îndreptat spre tavan. Restul piciorului se afla după colț, pe seiful mare. Intrând în încăpere, mi se părea că înaintez prin mâl.

Stătea ghemotocit, pe spate. Foarte singur și foarte mort.

Ușa seifului era larg deschisă, cu cheile atârnând în broasca de la compartimentul interior. Un sertar metalic stătea scos în afară. Acum era gol. Era posibil să fi conținut bani.

Niciun alt obiect din cameră nu părea mutat de la locul lui.

Buzunarele bătrânului fuseseră întoarse pe dos, dar nu l-am atins; doar m-am aplecat asupra lui și mi-am lipit dosul mâinii de fața lui lividă, colorată în violet. Parcă aș fi atins burta unei broaște. Sângele i se scursese pe la tâmplă, acolo unde fusese lovit. Dar, de data aceasta, în aer nu era miros de pulbere, iar culoarea violet a feței arăta că murise în urma unui atac de inimă, probabil din cauza șocului sau a fricii. Ceea ce nu elimina câtuși de puțin crima.

Am lăsat luminile aprinse, am șters clanțele și am coborât pe scara de incendiu până la etajul șase. Am citit din mers numele de pe uși, așa, ca să mă aflu-n treabă. H.R. Teager, Laborator de tehnică dentară, L. Pridview, Contabil, Dalton and Rees, Copiere acte, Dr. E.J. Blaskowitz și, dedesubtul numelui, cu litere mici: Medic chiropractician.

Liftul a urcat mormăind, iar bătrânul nici nu s-a uitat la mine. Chipul îi era la fel de gol ca mintea mea.

De la colț, am sunat la Spitalul Receiving, fără să-mi dau numele.

15

Piesele de șah din os, roșii și albe, erau aliniate, gata de atac, cu expresia aceea atentă, competentă și complicată pe care o au întotdeauna la începutul unei partide. Era ora zece seara, eram acasă, aveam pipa în gură, un pahar la îndemână și nimic la care să mă gândesc, în afară de două crime și de misterul felului în care doamna Elizabeth Bright Murdock își recăpătase Dublonul Brasher în timp ce acesta se afla încă în buzunarul meu.

Am deschis o cărticică de buzunar, cu partide jucate în diferite turnee, publicată la Leipzig, am ales un gambit al reginei care părea îndrăzneț, am mutat pionul alb la E4 și am auzit soneria.

Am dat ocol mesei și am luat Coltul .38 de pe tăblia pliantă a biroului de stejar, apoi m-am apropiat de ușă, ținându-l coborât, pe lângă picior.

– Cine e?

– Breeze.

M-am întors la birou, să las pistolul, înainte de a deschide ușa. În cadrul ei stătea Breeze, mare și dezordonat ca de obicei, dar ceva mai obosit. Cu el era polițaiul tânăr, cu chip proaspăt, pe nume Spangler.

M-au împins înapoi în cameră fără să dea impresia că o fac, iar Spangler a închis ușa. Ochii tineri și strălucitori i se roteau prin încăpere, în timp ce Breeze îi lăsa pe ai lui, mai bătrâni și mai duri, să întârzie o clipă pe chipul meu și pe urmă îmi dădea ocol, îndreptându-se spre sofa.

– Uită-te peste tot, a spus el din colțul gurii.

Spangler a părăsit cadrul ușii și a traversat camera în direcția nișei unde se lua masa, a aruncat o privire acolo, a revenit și a trecut în hol. Ușa de la baie a scârțâit, iar pașii lui au mers mai departe.

Breeze și-a scos pălăria și și-a tamponat craniul pe jumătate chel. În depărtare, ușile se închideau și se deschideau. Dulapuri. Spangler a revenit.

– Nu-i nimeni aici, a spus el.

Breeze a dat din cap, așezându-se și punându-și pălăria de pai alături. Spangler a observat pistolul de pe birou.

– Pot să mă uit puțin? a întrebat el.

– Mai scutiți-mă, amândoi, am spus.

Spangler s-a îndreptat către pistol și a dus țeava la nas, adulmecând-o. A desfăcut încărcătorul și a scos glonțul de pe țeavă, l-a luat de jos și l-a băgat în încărcător. L-a pus pe acesta pe birou și a ridicat pistolul în așa fel încât lumina să bată în culata deschisă, până în fund. Ținându-l așa, s-a uitat cu ochii mijiți în interiorul țevii.

– Un pic de praf, a zis el. Nu prea mult.

– Și ce te așteptai să găsești, rubine? l-am întrebat.

Ignorându-mă, s-a uitat la Breeze și a spus:

– Aș zice că nu s-a tras cu arma asta în ultimele douăzeci și patru de ore. Sunt sigur.

Breeze a dat din cap mușcându-și buza și mi-a cercetat chipul cu privirea. Spangler a reasamblat îndemânatic pistolul, l-a pus deoparte și s-a așezat. Și-a vârât o țigară între buze, a aprins-o și a suflat fumul mulțumit.

– Oricum, știm foarte bine că n-a fost un .38 cu țeavă lungă, a spus el. Unul din ăsta găurește și-un perete. Nicio șansă ca glonțul să rămână într-un cap de om.

– Despre ce tot vorbiți voi acolo? l-am întrebat.

– Despre treburile noastre obișnuite. Despre crimă. Ia un loc. Relaxează-te. Mi s-a părut că aud mai multe voci aici. Poate-or fi fost în apartamentul vecin.

– Poate, am spus.

– Ții mereu pistolul la îndemână, pe birou?

– Mai puțin atunci când îl pun sub pernă, i-am răspuns. Sau la subsuoară. Sau în sertarul biroului. Sau undeva și nu-mi mai amintesc unde Dumnezeu l-am pus. Te-ajută cu ceva?

– N-am venit aici ca să ne dăm duri, Marlowe.

– Asta-i bine. Carevasăzică îmi scotociți prin apartament și-mi umblați prin lucruri fără să-mi cereți permisiunea. Ce-o să faceți când o să vă dați duri, o să mă puneți la pământ și-o să-mi trageți picioare-n față?

– Hai, dă-o naibii, a spus el și a zâmbit.

I-am zâmbit și eu. Am zâmbit cu toții. Pe urmă, Breeze a spus:

– Pot să folosesc telefonul?

I-am indicat aparatul. A format un număr și a vorbit cu cineva pe nume Morrison:

– Breeze la... (s-a uitat în jos, la baza telefonului, și a citit numărul). Când sunteți gata. E pe numele de Marlowe. Sigur. Cinci sau zece minute e bine.

A închis și s-a întors pe canapea.

– Pun pariu că nu ghicești ce căutăm aici.

– Eu mă aștept permanent să mă călcați, i-am replicat.

– Crima nu e distractivă, Marlowe.

– Cine-a zis că e?

– Nu ți se pare că așa te porți?

– Nu mi-am dat seama.

S-a uitat la Spangler și a săltat din umeri. Apoi a privit în pământ. Pe urmă a ridicat privirea încet, ca și cum ar fi fost foarte grea, și s-a uitat iar la mine. Acum stăteam lângă masa cu tabla de șah.

– Joci mult șah? m-a întrebat el, cu ochii la piese.

– Nu prea mult. Din când în când mă mai prostesc cu câte o partidă, încercând s-o analizez.

– Dar nu e nevoie de doi jucători pentru o partidă de șah?

– Eu rejoc partide din diverse turnee, înregistrate și publicate. Există o literatură întreagă despre șah. Din când în când, rezolv probleme. Nu-nseamnă că joc șah, propriu-zis. Dar de ce discutăm despre șah? Beți ceva?

– Nu acum. Am vorbit cu Randall despre tine. Te ține minte perfect, dintr-un caz petrecut pe plajă.

Și-a frecat tălpile de covor, parcă dintr-o mare oboseală. Chipul masiv și îmbătrânit îi era plin de cute și cenușiu de oboseală.

– Zice că nu ești în stare să omori pe nimeni. Zice că ești un tip simpatic, de treabă.

– Frumos din partea lui, am spus.

– Zice că faci cafea bună, că te scoli târziu dimineața, că dai mult din gură și că să credem tot ce spui, cu condiția să putem confirma cu cinci martori independenți.

– Să-l ia naiba.

Breeze a dat din cap, ca și cum aș fi reacționat exact așa cum se așteptase să o fac. Nu zâmbea și nu era dur, ci doar un bărbat solid, aflat la datorie. Spangler stătea cu capul sprijinit de spătarul fotoliului, cu ochii pe jumătate închiși, urmărind fumul care se ridica din țigară.

– Randall zice să stăm cu ochii pe tine. Cică nu ești atât de deștept pe cât te crezi, dar ești un om căruia i se întâmplă tot felul de lucruri, iar un asemenea om poate să-ți dea mai mult de furcă decât unul foarte inteligent. Asta zice el, mă-nțelegi. Mie-mi pari OK. Și mie-mi par lucrurile limpezi. De-aia-ți spun.

I-am zis că e frumos din partea lui.

A sunat telefonul. M-am uitat la Breeze, care însă nu s-a clintit, așa că m-am întins după receptor și am răspuns. O voce de femeie tânără. Mi s-a părut vag cunoscută, dar n-aș fi putut-o identifica.

– Sunteți domnul Philip Marlowe?

– Da.

– Domnule Marlowe, am probleme, niște probleme foarte mari. Vreau neapărat să vă văd. Când ne putem întâlni?

– Adică în seara asta? am întrebat-o. Cu cine vorbesc?

– Mă numesc Gladys Crane. Locuiesc la hotelul Normandy, pe strada Rampart. Când puteți...

– Adică vreți să vin până acolo astă-seară? am întrebat, gândindu-mă la voce și încercând să o identific.

– Am...

S-a auzit un declic și legătura s-a întrerupt. Am rămas cu receptorul în mână, încruntându-mă la el, privindu-l pe Breeze pe deasupra lui. Fața polițistului era calmă și lipsită de interes.

– O fată care afirmă că are probleme, am spus. Legătura s-a întrerupt.

Stăteam cu degetul apăsat pe furcă, așteptând ca telefonul să sune încă o dată. Cei doi erau absolut tăcuți și nemișcați. Prea tăcuți, prea nemișcați.

Soneria s-a auzit din nou și, dând drumul furcii, am răspuns:

– Vrei să vorbești cu Breeze, așa-i?

– Mda.

Era o voce de bărbat, care suna puțin surprinsă.

– Hai, păcălește-mă, am spus și, ridicându-mă din fotoliu, m-am dus la bucătărie.

L-am auzit pe Breeze vorbind foarte scurt, apoi sunetul receptorului pus la loc, în furcă.

Am scos din dulapul din bucătărie o sticlă de whiskey Four Roses și trei pahare. Am luat din frigider gheață și niște suc de ghimbir, apoi am amestecat băuturile, le-am pus pe o tavă pe care am dus-o și am așezat-o pe măsuță, în fața canapelei pe care stătea Breeze. Am luat două pahare, i-am dat unul lui Spangler și cu celălalt m-am îndreptat spre fotoliul meu.

Spangler ținea paharul nesigur, ciupindu-și buza de jos între degetul mare și arătător, uitându-se la Breeze ca să vadă dacă acesta acceptă băutura.

Breeze m-a privit fără să se miște. Apoi a oftat. Pe urmă a ridicat paharul și a gustat din el, a oftat din nou și a clătinat din cap într-o parte, zâmbind pe jumătate, așa cum face un om când îi oferi un pahar de care are mare nevoie, care e numai bun și din

care prima înghițitură e ca o privire aruncată spre o lume mai curată, mai însorită, mai luminoasă.

– Am impresia că te prinzi repede, domnule Marlowe, mi-a spus el și s-a rezemat de spătarul canapelei, complet relaxat. Cred că, acum, putem colabora.

– Nu așa, i-am retezat-o.

– Poftim?

Și-a împreunat sprâncenele. Spangler s-a aplecat în fotoliu, cu o expresie concentrată și atentă.

– Să pui muieri adunate de pe stradă să-mi dea telefon și să-mi înșire povești, ca să poți să spui că mi-au mai auzit vocea undeva, cândva.

– Pe fată o cheamă Gladys Crane, a spus Breeze.

– Așa mi-a zis și mie. N-am auzit în viața mea de ea.

– Bine, a făcut Breeze, ridicând palma deschisă și pistruiată spre mine. Bine. Nu încercăm să facem nimic ilegal. Și sperăm că nici tu nu faci.

– Ce să fac?

– Nimic ilegal. Ca de pildă să ne ascunzi ceva.

– Și de ce, mă rog, nu v-aș ascunde ceva, dacă așa am chef? am întrebat. Doar nu-mi plătiți voi leafa.

– Uite ce e, Marlowe, nu te da dur.

– Nu sunt dur. Nici prin cap nu-mi trece să mă dau dur. Îi cunosc destul de bine pe polițiști ca să nu mă dau dur de față cu ei. Dar dă-i drumul și spune ce ai de spus și lasă-te de figuri ca asta, cu telefonul.

– Anchetăm o crimă, mi-a replicat Breeze. Trebuie să ne organizăm cum putem mai bine. Tu ai descoperit cadavrul. Tu ai stat de vorbă cu omul. Pe tine te-a invitat la el acasă. Ți-a dat și

cheile. Ai declarat că nu știi de ce voia să te vadă. Ne-am gândit că, acum, după ce-ai mai meditat, poate ți-ai adus aminte.

– Cu alte cuvinte, prima dată am mințit.

Breeze a zâmbit ostenit.

– Ești de destul timp în meseria asta ca să știi că oamenii mint mereu când e vorba de o crimă.

– Întrebarea e: cum ai să știi când o să încetez să mai mint?

– Când ceea ce spui o să înceapă să se lege, o să ne declarăm mulțumiți.

M-am uitat la Spangler. Stătea aplecat atât de mult, încât aproape căzuse de pe scaun. Parcă se pregătea să sară. Dat fiind că nu știam de ce ar fi sărit, m-am gândit că trebuie să fie agitat. M-am uitat din nou la Breeze. El era agitat cam ca o gaură-n perete. Ținea între degetele groase unul dintre trabucurile sale învelite în celofan pe care tocmai îl tăia cu un briceag. L-am urmărit desfăcând învelișul, tăind capătul trabucului cu briceagul și băgând briceagul în buzunar, după ce i-a șters atent lama pe pantaloni. L-am urmărit aprinzând un băț de chibrit și dând foc cu grijă trabucului, răsucindu-l în jurul flăcării, apoi îndepărtând chibritul de trabuc, încă aprins, și trăgând din trabuc până când a decis că era bine aprins. Abia după aceea a stins chibritul, scuturându-l, și l-a pus jos, lângă celofanul mototolit, pe tăblia de sticlă a măsuței. Pe urmă, s-a lăsat pe spate, trăgându-și un crac de la pantaloni și fumând liniștit. Fiecare mișcare fusese exact la fel ca atunci când își aprinsese trabucul în apartamentul lui Hench și exact la fel cum avea să fie întotdeauna când avea să-și mai aprindă vreun trabuc. Era felul lui de-a fi și tocmai asta îl făcea primejdios. Nu la fel de primejdios ca un om de o inteligență neobișnuită, dar mult mai primejdios decât unul care-și pierdea ușor calmul, precum Spangler.

– Nu l-am mai văzut pe Phillips până astăzi, am spus. Nu pun la socoteală faptul că el a afirmat că m-a văzut o dată în Ventura, pentru că eu nu-mi amintesc. L-am întâlnit exact așa cum v-am relatat. Se ținea de coada mea și l-am abordat. Voia să discute cu mine, mi-a dat cheia, m-am dus la el acasă, am folosit cheia ca să intru pentru că n-a deschis când am sunat – așa cum îmi indicase el însuși. Era mort. A fost chemată poliția și, printr-o serie de evenimente sau incidente fără nicio legătură cu mine, sub perna lui Hench s-a găsit un pistol. Un pistol cu care se trăsese. Asta ți-am mai spus și e adevărul adevărat.

– După ce l-ai găsit, te-ai dus la administratorul blocului, un tip pe nume Passmore, și l-ai convins să meargă cu tine, fără să-i zici că era vorba de un mort. I-ai dat lui Passmore o carte de vizită falsă și i-ai spus ceva despre niște bijuterii.

Am înclinat din cap.

– Cu oameni ca Passmore și într-un bloc ca ăla, e mai bine să fii prudent. Phillips mă interesa. M-am gândit că Passmore mi-ar putea da ceva informații dacă nu știa că e mort, dar că era puțin probabil să stea de vorbă cu mine dacă afla că în scurt timp avea să-i bată poliția la ușă. Și asta-i tot.

Breeze a sorbit puțin din pahar, a tras puțin din trabuc și a spus:

– Ce vreau eu să clarific e următorul lucru. Tot ce ne-ai zis acum s-ar putea să fie adevărul adevărat și, cu toate astea, e posibil să nu ne spui adevărul. Dacă-nțelegi ce vreau să spun.

– Cum adică? am întrebat, pricepând exact ce voia să zică.

Bătând darabana pe genunchi, mă urmărea cu o privire liniștită, pe sub gene. Fără ostilitate, chiar și fără suspiciune. Doar un bărbat tăcut, care-și făcea datoria.

– Adică așa. Lucrezi la ceva. Noi nu știm la ce. Phillips se juca de-a detectivul. Lucra la ceva. Se ținea de coada ta. De unde să știm

noi, dacă nu ne spui tu, că ce faci tu și ce făcea el nu se întâlnesc undeva? Și, dacă se întâlnesc, atunci aia e treaba noastră. Am dreptate?

– E un fel de a vedea lucrurile, i-am răspuns. Dar nu e singurul și nu e felul meu.

– Nu uita că avem de-a face cu o crimă, Marlowe.

– Nu uit. Dar nu uitați nici voi că locuiesc de mult în orașul ăsta, de peste cincisprezece ani. Am văzut multe cazuri de crimă. Unele au fost rezolvate, altele n-au putut fi elucidate și unele, care ar fi putut fi rezolvate, nu au fost. Și unul sau două, sau trei, au fost rezolvate greșit. Cineva a primit bani ca să-și asume vina și sunt șanse foarte mari ca acest lucru să se fi știut sau să se fi bănuit. Și să fi fost trecut cu vederea. Dar să lăsăm asta. Se mai întâmplă, dar nu prea des. Ia un caz precum cazul Cassidy. Presupun că ți-l amintești, nu-i așa?

Breeze s-a uitat la ceas.

– Sunt obosit, mi-a spus el. Hai să lăsăm cazul Cassidy și să rămânem la cazul Phillips.

Am clătinat din cap.

– Vreau să fac o demonstrație și e importantă. Ia cazul Cassidy. Cassidy era foarte bogat, multimilionar. Avea un fiu, om în toată firea. Într-o seară, poliția, chemată la reședința lui, l-a găsit pe tânărul Cassidy întins pe jos, pe spate, cu fața plină de sânge și o gaură în tâmplă. Secretarul era întins pe spate în baia de-alături, cu capul lipit de a doua ușă a băii, care dădea într-un hol, și cu o țigară arsă între degetele mâinii stângi, doar un muc scurt, care-i pârlise pielea dintre degete. Lângă mâna lui dreaptă era un pistol. Omul fusese împușcat în cap, dar rana nu era una de contact. Se băuse mult. Patru ore trecuseră de la cele două morți și medicul familiei se aflase acolo pe parcursul a trei dintre ele. Acum, ce-ați făcut voi cu cazul Cassidy?

– Crimă și sinucidere pe fondul consumului de alcool, a oftat Breeze. Secretarul și-a pierdut mințile și l-a împușcat pe tânărul Cassidy. Așa am citit în ziare, undeva. Asta voiai să auzi de la mine?

– Așa ai citit în ziare, am repetat eu, dar nu a fost așa. Mai mult, voi ați știut că nu e așa și procurorul districtual a știut că nu e așa și și-a retras anchetatorii după doar câteva ore. Nu s-a ținut nicio audiere. Dar toți reporterii din oraș și toți polițiștii de la Omucideri știau că tânărul Cassidy fusese cel care apăsase pe trăgaci, că el fusese cel mort de beat, că secretarul fusese acela care încercase să-l potolească și nu reușise și că, în final, încercase să se ferească din calea lui, dar nu fusese destul de iute. Rana suferită de Cassidy era una de contact, a secretarului, nu. Secretarul era stângaci și, când fusese împușcat, ținea o țigară în mâna stângă. Chiar când ești dreptaci, nu schimbi țigara dintr-o mână într-alta ca să împuști un om în timp ce ții țigara neglijent în mână. Poate așa se procedează în filme, dar secretarii oamenilor cu bani nu fac așa ceva. Și ce-au făcut familia și medicul familiei în cele patru ore cât n-au chemat poliția? Au aranjat lucrurile în așa fel încât ancheta să fie doar superficială. Și de ce nu s-au făcut testele pentru nitrații de pe mâini? Pentru că n-ați vrut să se știe adevărul. Cassidy era prea important. Dar și asta era tot o crimă, nu?

– Erau amândoi morți, a precizat Breeze. Ce importanță mai avea cine-a împușcat pe cine?

– V-ați gândit vreo secundă că secretarul lui Cassidy ar fi putut avea o mamă, o soră, o iubită – sau pe toate trei? l-am întrebat. Că poate nutreau mândrie, credință și iubire față de un tânăr care a fost prezentat drept un bețiv paranoic pentru că tatăl angajatorului lui dispunea de o sută de milioane de dolari?

Breeze a ridicat încet paharul, și-a terminat încet băutura, a pus încet paharul jos și a început să-l răsucească încet pe tăblia

de sticlă a măsuței. Spangler stătea rigid, tot numai ochi strălucitori și buze desfăcute într-o jumătate de zâmbet rigid.

– Spune ce vrei să spui, m-a îndemnat Breeze.

– Până n-o să fiți stăpâni pe propriile voastre suflete, n-o să-l puteți stăpâni pe al meu. Până când lumea n-o să poată avea încredere, de fiecare dată și întotdeauna, în fiecare clipă și în orice condiții, că sunteți în căutarea adevărului și că vreți să-l găsiți indiferent cum arată el – până atunci am dreptul să-mi ascult propria conștiință și să-mi protejez clientul cum mă pricep mai bine. Până nu mă asigur că n-o să-i faceți mai mult rău decât binele pe care-l faceți adevărului. Sau până mă târâți în fața cuiva care are puterea de a mă face să vorbesc.

– Mie mi se pare că vorbești puțin ca un om care încearcă să-și împace conștiința, mi-a spus Breeze.

– Fir-ar să fie, am zis, hai să mai bem un pahar. Și pe urmă poți să-mi povestești despre fata cu care m-ați pus să vorbesc la telefon.

A zâmbit.

– E tipa care stă în apartamentul de lângă Phillips. A auzit pe cineva vorbind cu el la ușă, într-o seară. De-aia ne-am întrebat dacă n-ar fi bine să-ți audă vocea. Nu te mai gândi.

– Ce fel de voce era?

– Răutăcioasă. Femeia zice că nu i-a plăcut cum suna.

– Probabil de-aia v-ați amintit de mine, am spus.

Am luat cele trei pahare și m-am dus cu ele la bucătărie.

16

Când am ajuns acolo, am constatat că uitasem care al cui era, drept care le-am clătit pe toate, le-am șters și tocmai eram pe

punctul de a mai pregăti un rând de băuturi, când a apărut cu pași leneși Spangler, care s-a oprit exact lângă umărul meu.

– Stai liniștit, i-am spus, astă-seară nu folosesc cianură.

– Nu face prea mult pe deșteptul cu bătrânul, mi-a spus el în ceafă. Știe mai multe decât crezi.

– Frumos din partea ta, am zis.

– Auzi, mi-ar plăcea să citesc despre cazul ăla, Cassidy, a schimbat el vorba. Pare interesant. Trebuie să fi fost înainte de a intra eu în poliție.

– A fost demult. Și nici n-a fost adevărat. Am glumit.

Am pus paharele pe tavă și, ducându-le înapoi, în sufragerie, le-am împărțit. Cu al meu în mână, m-am așezat din nou pe scaunul din fața mesei de șah.

– Altă păcăleală, am zis. Aghiotantul tău vine pe furiș în bucătărie și mă sfătuiește, pe la spatele tău, să fiu atent, pe motiv că știi mai multe chestii decât cred eu că știi. Și are și mutra potrivită pentru așa ceva, prietenoasă și deschisă, care roșește ușor.

Spangler s-a așezat pe marginea scaunului și a roșit. Breeze l-a privit în treacăt, absent.

– Ce-ai aflat despre Phillips? am întrebat.

– Da, a făcut Breeze. Phillips. Ei bine, George Anson Phillips e un caz demn de milă. El se credea detectiv particular, dar se pare că n-a găsit pe nimeni care să fie de acord cu el. Am vorbit cu șeriful din Ventura. Zice că George era un băiat cumsecade, poate prea cumsecade ca să fie un polițist bun, chiar dacă ar fi avut și puțină minte. George îndeplinea ordinele și le îndeplinea destul de bine, cu condiția să i se spună cu ce picior să pornească și câți pași să facă și în ce direcție, și tot felul de mărunțișuri din astea. Dar nu a evoluat prea mult, dacă-nțelegi ce vreau să spun. Era genul de polițist care putea să aresteze un hoț de găini, cu

condiția să-l vadă furând găina și ca hoțul să se împiedice în timp ce încerca să fugă și să dea cu capul de un stâlp, sau ceva de genul ăsta, și să-și piardă cunoștința. Altminteri, era foarte posibil ca lucrurile să se îngroașe și atunci George trebuia să dea fuga înapoi la birou, pentru instrucțiuni. După o vreme, șerifului i s-a cam luat și l-a dat pe George afară.

Breeze a sorbit din băutură și și-a scărpinat bărbia cu unghia degetului mare, ca o lamă de lopată.

– După aia, George a lucrat într-un magazin universal, la Simi, pentru un tip pe nume Sutcliff. Era o firmă care dădea pe datorie, cu mici fișe pentru fiecare client, fișe cu care George avea tot felul de probleme. Uita să le completeze sau scria pe altă fișă, iar unii clienți îl corectau, dar alții îl lăsau să uite. Și așa, Sutcliff s-a gândit că poate George s-o pricepe mai bine la altceva, iar George a venit la L.A. Dăduse de ceva bani, nu prea mulți, dar destui ca să obțină o autorizație, să depună garanția și să-și închirieze o bucată dintr-un birou. Am fost acolo. Deținea atâta loc cât să-și pună o masă, împreună cu un tip pe nume Marsh, care susține că vinde felicitări de Crăciun. Dacă George avea un client, aranjase cu Marsh ca acesta să plece la plimbare. Marsh zice că nu știe unde locuia George și că George nu avea niciun client. Adică la birou nu i-a venit niciun caz despre care să știe el. Dar George a dat un anunț la ziar și e posibil ca, în urma lui, să se fi ales cu un client. Probabil așa a fost, pentru că, acum vreo săptămână, Marsh a găsit pe birou un bilet cum că George o să fie plecat din oraș câteva zile. E ultima oară când a mai primit vești de la el. Iar George s-a dus pe Court Street, unde a închiriat un apartament sub numele de Anson și s-a trezit mort. Și asta-i tot ce știm despre el până acum. Un caz demn de milă.

S-a uitat la mine calm, fără curiozitate, și a ridicat paharul la buze.

– Și anunțul din ziar?

Breeze a pus paharul jos și, scoțând o bucată îngustă de hârtie din portofel, a așezat-o pe măsuță. M-am apropiat, am luat-o și am citit-o. Pe ea scria:

„Ce rost are să-ți faci griji? Ce rost au îndoielile sau deruta? Ce rost are să te lași chinuit de bănuieli? Consultă un detectiv *cool*, atent, confidențial, discret. George Anson Phillips. Glenview 9521."

Am pus-o la loc, pe tăblia de sticlă.

– Nu-i mai rău decât multe alte anunțuri profesionale, a comentat Breeze. Și nu pare să țintească spre marii interlopi.

Iar Spangler a adăugat:

– I l-a scris fata de la ziar. Mi-a povestit că abia se abținea să nu râdă, dar lui George i s-a părut grozav. La sediul lui *Chronicle*, din Hollywood Boulevard.

– Ce repede-ați verificat, am constatat.

– Nu ne e greu să obținem informații, mi-a răspuns Breeze. Poate doar de la tine.

– Și Hench?

– Nimic de spus despre Hench. El și fata petreceau. Mai beau câte ceva, mai cântau câte ceva, se mai băteau, ascultau radioul și mai ieșeau din când în când să mănânce, când își aminteau. Presupun că asta s-a întins pe mai multe zile. Bine că i-am pus capăt. Fata are ambii ochi umflați. Data viitoare, Hench ar putea să-i rupă gâtul. Lumea-i plină de neisprăviți ca el... și ca prietena lui.

– Și pistolul despre care Hench susține că nu-i al lui?

– Ăla e pistolul. N-am găsit încă glonțul, dar avem cartușul. Era sub cadavrul lui George și corespunde. Am mai tras câteva gloanțe și am comparat semnele lăsate de ejector și de percutor.

– Crezi că l-a pus cineva intenționat sub perna lui Hench?

– Sigur. Ce motiv avea Hench să-l împuște pe Phillips? Nici nu-l cunoștea.

– De unde știi?

– Știu, a zis Breeze, desfăcând palmele. Uite, sunt lucruri pe care le știi pentru că le vezi scrise pe hârtie. Și sunt altele pe care le știi pentru că au sens și așa trebuie să fie. Nu împuști pe cineva pentru ca, pe urmă, să faci scandal, atrăgând atenția asupra ta, când tu stai cu pistolul sub pernă. Fata a fost toată ziua cu Hench. Dacă Hench ar fi împușcat pe cineva, ea ar fi trebuit să știe ceva. Și nu știe. Dacă ar fi știut, ar fi vorbit. Ce treabă are ea cu Hench? E doar un tip cu care se distrează, atâta tot. Hai să-l lăsăm pe Hench. Cine a comis crima a auzit radioul dat tare și a știut că poate acoperi zgomotul armei. Cu toate astea, îi dă la cap lui Phillips, îl târăște până-n baie și închide ușa înainte de a-l împușca. Nu e beat. Își vede de treaba lui și încă foarte atent. Pe urmă iese, închide ușa de la baie, radioul se oprește, Hench și cu fata ies în oraș, să mănânce. Întâmplător.

– De unde știi că s-a oprit radioul?

– Mi s-a spus, mi-a răspuns Breeze calm. Mai locuiesc și alții în maghernița aia. Crede-mă, radioul s-a oprit și cei doi au plecat. Și nu în liniște. Ucigașul iese din apartament și vede ușa lui Hench deschisă. Așa trebuie să fi fost, pentru că, altfel, nu s-ar fi gândit tocmai la ea.

– Lumea nu-și lasă ușile de la casă deschise. Mai ales în cartiere ca ăla.

– Bețivii le lasă. Bețivii neglijenți. A căror minte nu se concentrează cum trebuie. Și care nu se pot gândi la mai multe lucruri o dată. Ușa era deschisă – poate doar crăpată, dar în orice caz deschisă. Ucigașul a intrat și a ascuns pistolul sub pernă, unde a găsit alt pistol. Pe care l-a luat, doar ca să arunce bănuiala asupra lui Hench.

– Puteți verifica pistolul, am sugerat.

– Al lui Hench? O să încercăm, dar Hench zice că nu-i știe seria. Dacă-l găsim, poate reușim să facem ceva. Dar mă-ndoiesc. Va trebui să-l verificăm pe cel pe care îl avem deja, dar știi cum sunt chestiile astea. Mergi ce mergi pe fir și ți se pare că duce undeva, și pe urmă pista se răcește complet. Un drum închis. Mai e ceva ce-am putea ști noi și care te-ar putea ajuta în meserie?

– Am început să obosesc, i-am răspuns. Imaginația nu prea mă ajută.

– Nu-i atât de mult de când te descurcai foarte bine, mi-a întors-o Breeze. Cu cazul Cassidy.

Am tăcut. Mi-am reumplut pipa, dar era prea fierbinte ca s-o aprind. Am lăsat-o pe marginea mesei, să se mai răcească.

– Mă jur pe Dumnezeu că nu te înțeleg, a reluat Breeze. Nu te văd acoperind o crimă în mod conștient. Dar nu te văd nici știind atât de puțin pe cât pretinzi că știi despre povestea asta.

Am tăcut din nou. Breeze s-a plecat să-nvârtă trabucul în scrumieră, până i-a stins jarul. Și-a terminat paharul, și-a pus pălăria și s-a ridicat.

– Cât crezi c-ai să mai poți să faci pe prostul?

– Habar n-am.

– Hai să te-ajut eu. Îți dau timp până mâine la prânz, un pic mai mult de douăș'pe ore. Oricum, mai devreme nu primesc raportul autopsiei. Te las până atunci ca să discuți cu clientul și să te hotărăști să-mi spui ce știi.

– Și după aia?

– După aia mă duc la căpitan și-i spun că un detectiv particular pe nume Philip Marlowe refuză să-mi comunice informații necesare în anchetarea unei crime, sau că așa mi se pare mie. Și ce dacă? Eu cred că o să te-aducă la ordine destul de repede ca să-ți pârlească turul pantalonilor.

– M-hm, am făcut. Ați căutat prin sertarele biroului lui Phillips?

– Bineînțeles. Un tânăr foarte ordonat. Nu era nimic în ele, decât un fel de jurnal mic. Și nici în el nu era nimic, decât cum a fost la plajă sau cum s-a dus cu o fată la film și ea nu s-a ambalat prea tare. Sau cum a stat la birou și n-a venit niciun client. O dată, s-a cam enervat din cauza rufelor date la spălătorie și a scris o pagină întreagă. În general, nu sunt decât câte trei sau patru rânduri. O singură chestie interesantă aici: totul e scris cu litere de tipar.

– Cum adică, de tipar?

– Da, ca de tipar, dar cu stiloul cu cerneală. Nu cu litere mari, cum scriu oamenii când încearcă să mascheze ceva, ci un scris de tipar, mic și ordonat, ca și cum tipul ar fi putut scrie așa în mod normal.

– Pe cartea de vizită pe care mi-a dat-o mie n-a scris așa, am spus.

Breeze a reflectat un moment. Apoi a dat din cap.

– Adevărat. Poate că așa a fost. Jurnalul nu avea niciun nume pe el, la început. Poate scrisul de tipar era un mic joc al lui, cu el însuși.

– Ca adnotările stenografiate ale lui Pepys, am spus.

– Ce-i aia?

– Un jurnal scris de cineva într-un sistem personal de adnotare, cu mult timp în urmă.

Breeze s-a uitat la Spangler, care stătea în picioare dinaintea fotoliului, golind și ultimele picături de băutură din pahar.

– Ar trebui s-o-ntindem, a spus Breeze. Tipul se-ncălzește pentru încă un caz Cassidy.

Spangler a lăsat paharul jos și împreună s-au îndreptat către ușă. Breeze și-a târșâit timid o talpă de covor și m-a privit pieziș, cu mâna pe clanță.

– Cunoști vreo blondă înaltă?

– Stai să mă gândesc, i-am răspuns. Așa sper. Cât de înaltă?

– Înaltă și-atât. Nu știu exact ce înseamnă asta, decât că ar părea înaltă chiar și unui bărbat care e, el însuși, înalt. Un broscar pe nume Palermo, proprietarul blocului de pe Court Street. Ne-am dus să vorbim cu el la firma de servicii funerare. Și acolo, tot el e proprietar. Zice că a văzut o blondă înaltă ieșind din bloc, pe la trei și jumătate. Passmore, administratorul, nu-și amintește să stea acolo vreo persoană despre care să se poată spune că e o blondă înaltă. Broscarul zice că era foarte arătoasă. Și tind să-l cred, pentru că pe tine te-a descris foarte bine. Pe blonda înaltă n-a văzut-o intrând, ci doar ieșind. Purta pantaloni subțiri, o jachetă sport și o eșarfă mare. Dar, pe sub eșarfă, avea părul blond-deschis și lung.

– Nu-mi vine nimic în minte, i-am spus. Dar tocmai mi-am amintit altceva. Am notat numărul mașinii lui Phillips pe spatele unui plic. S-ar putea ca, după el, să-i aflați fosta adresă. Stai să ți-l aduc.

Au rămas pe loc, cât timp m-am dus să-l iau din sacoul aflat în dormitor. I-am dat bucata de plic lui Breeze, care a citit-o și a băgat-o în portofel.

– Carevasăzică, abia acum ți-ai adus aminte de asta, hai?

– Exact.

– Măi, măi, a făcut el. Măi, măi.

Au pornit amândoi pe coridor, în direcția ascensorului, clătinând din capete.

Am închis ușa și m-am întors la al doilea pahar, de care abia mă atinsesem. Băutura se trezise. Am dus-o la bucătărie și i-am mai dat ceva tărie din sticlă și am rămas acolo, în picioare, cu paharul în mână, privind pe fereastră la eucalipții care își întindeau vârfurile zvelte pe fondul cerului albăstrui-închis. Vântul părea să se fi pornit din nou. Izbea în fereastra dinspre nord, iar din zidul clădirii se auzeau bufnituri grele și rare, ca și cum stucatura dintre izolatori ar fi fost lovită de un cablu gros.

Am gustat din cockteil și mi-a părut rău că stricasem whiskey-ul proaspăt pe el. L-am aruncat în chiuvetă, mi-am luat un pahar curat și am băut niște apă de la gheață.

Douăsprezece ore ca să lămuresc o situație pe care n-o înțelegeam nici pe departe. Fie asta, fie dezvăluiam identitatea unei cliente și lăsam poliția să se ocupe de ea și de întreaga ei familie. Angajați-l pe Marlowe, ca să vi se umple casa de oamenii legii. De ce să vă lăsați chinuiți de bănuieli? Consultați un tântălău de detectiv neglijent, neîndemânatic și împrăștiat. Philip Marlowe, Glenview 7537. Dacă mă căutați pe mine, îi veți cunoaște pe cei mai buni polițiști din oraș. De ce să disperați? De ce să înfruntați singurătatea? Sunați la Marlowe și veți vedea duba sosind.

Dar nici așa nu ajungeam nicăieri. M-am întors în living, unde mi-am reaprins pipa care se răcise de-acum, stând pe marginea mesei de șah. Am tras încet din ea, dar încă mai avea gust de cauciuc încins. Am lăsat-o deoparte și, în picioare în mijlocul camerei, am început să mă trag de buza de jos, lăsând-o apoi să mi se lovească de dinți.

A sunat telefonul. Am ridicat și am mârâit ceva în receptor.

– Marlowe?

Glasul șoptea gros, aspru. Era o șoaptă groasă și aspră pe care o mai auzisem.

– Foarte bine, am spus. Dă-i drumul și vorbește, oricine ai fi. În oala cui mi-am mai băgat nasul acum?

– Poate ești un tip mintos, a spus glasul răgușit. Poate vrei să-ți faci ție însuți o favoare.

– Cât de mare?

– Preț de vreo cinci sutare, să zicem.

– Câtă generozitate, am zis. Ca să fac ce?

– Să-ți ții nasul departe de oalele altora, mi-a răspuns glasul. Ești dispus să discutăm?

– Unde, când și cu cine?

– La Idle Valley Club. Cu Morny. Când poți s-ajungi aici.

– Cine ești?

Pe fir s-a auzit un chicotit slab.

– Tu întreabă de Eddie Prue la intrare.

Telefonul a scos un declic și a murit. Am închis și eu. Când am scos mașina din garaj și am pornit înapoi, spre Cahuenga Pass, era aproape unsprezece și jumătate.

17

La vreo treizeci și cinci de kilometri nord de trecătoare, bulevardul larg cu mușchi înflorit în spațiul central cotea spre poalele dealurilor. Mai mergea încă cinci cvartale și se termina brusc, fără nicio casă pe toată lungimea. Din capătul său, se curba un drum de asfalt, avântându-se printre înălțimi. Era Idle Valley.

Ascunsă după culmea primului deal, se afla, la marginea drumului, o clădire albă și joasă, cu acoperiș de țiglă. Avea o verandă acoperită și o firmă luminată de un reflector, pe care scria Idle Valley Patrol. Porțile deschise erau răsfrânte pe acostamentul drumului în mijlocul căruia stătea într-un vârf un indicator alb, în formă de romb, pe care scria STOP cu litere presărate cu ochi de pisică. Un al doilea reflector pârjolea porțiunea de drum din fața indicatorului.

Am oprit. Un bărbat în uniformă, cu stea și pistol într-un toc din fâșii de piele împletite, s-a uitat la mașină, apoi pe o listă prinsă pe un stâlp.

– Bună seara. Nu am mașina dumneavoastră aici. Ăsta e un drum privat. Sunteți în vizită?

– Mă duc la club.

– Care dintre ele?

– Idle Valley Club.

– Optzeș’ șapte Șapteș’ șapte. Așa i se zice pe-aici. Vreți să spuneți clubul domnului Morny?

– Exact.

– Bănuiesc că nu sunteți membru.

– Nu.

– Trebuie să vă înregistrez ca oaspete. Al cuiva care e membru sau al cuiva care locuiește în vale. Aici, totul e proprietate privată, mă-nțelegeți.

– Și n-aveți musafiri nepoftiți.

– N-avem musafiri nepoftiți, a zâmbit el.

– Mă numesc Philip Marlowe, i-am spus. Și am venit să-l văd pe Eddie Prue.

– Prue?

– E secretarul domnului Morny. Sau așa ceva.

– O clipă, vă rog.

S-a apropiat de intrarea clădirii și a vorbit. Un alt bărbat în uniformă, dinăuntru, a conectat o stație radio. În spatele meu a sosit o mașină, care a claxonat. Prin ușa deschisă a sediului patrulei se auzea țăcănitul unei mașini de scris. Cel care stătuse de vorbă cu mine s-a uitat la autoturismul care claxona și i-a făcut semn să treacă. Acesta s-a prelins pe lângă mine și s-a pierdut în întuneric, o berlină decapotabilă, lungă și verde, cu trei dame care păreau cam amețite pe bancheta din față, toate cu țigări în gură, cu sprâncenele arcuite și o expresie de nepăsare supremă pe față. Autoturismul a luat rapid o curbă și a dispărut.

Bărbatul în uniformă a revenit la mine și și-a așezat o mână pe portieră.

– E în regulă, domnule Marlowe. Vă rog să vă prezentați ofițerului de la club. Doi kilometri drept înainte, pe dreapta. Aveți o parcare luminată și numărul pe zid. Doar numărul. Optzeci și șapte, șaptezeci și șapte. Să vă prezentați ofițerului de acolo, vă rog.

– Și de ce, mă rog? am întrebat.

Era foarte calm, foarte politicos și foarte ferm.

– Trebuie să știm exact unde mergeți. În Idle Valley sunt multe de protejat.

– Și dacă nu mă prezint la el?

– Glumiți.

Vocea i se înăsprise.

– Nu. Am vrut doar să știu.

– Două mașini de patrulă or să plece în căutarea dumneavoastră.

– Câți sunteți într-o patrulă?

– Regret, mi-a spus el. Doi kilometri drept înainte, pe dreapta, domnule Marlowe.

M-am uitat la pistolul de la șoldul lui, la insigna specială, prinsă de cămașă.

– Și cică asta-i democrație, am zis.

S-a uitat peste umăr, a scuipat pe jos și și-a sprijinit o mână pe rama geamului de la mașină.

– S-ar putea să aveți companie. Am cunoscut odată un tip, membru al clubului John Reed. Cel din Boyle Heights.

– Tovarăș, am spus.

– Partea proastă cu revoluțiile, a comentat el, e că încap pe mâna cui nu trebuie.

– Așa-i, l-am aprobat.

– Pe de altă parte, nu cred că greșesc mai mult decât gașca de paiațe bogate care locuiesc aici.

– Poate o să locuiești și dumneata aici, într-o zi, i-am replicat.

A scuipat din nou.

– N-aș sta aici nici dacă mi-ar da cincizeci de mii pe an și m-ar lăsa să dorm în pijama de mătase, cu un șirag de perle roz, asortate, la gât.

– N-aș vrea să fiu eu cel care-ți face oferta.

– Faceți-mi oferta asta oricând, a spus el. La orice oră din zi sau din noapte. Faceți-mi oferta asta și-o să vedeți cu ce vă alegeți.

– Bine. Acum, eu mă duc să mă prezint ofițerului de la club.

– Să-i spuneți să scuipe în sus, pe cracul stâng al pantalonilor, m-a îndemnat agentul. Spuneți-i c-așa am zis eu.

– Îi spun, l-am asigurat.

Din spate s-a apropiat o mașină, care a claxonat. Am pornit mai departe. La o jumătate de cvartal mai încolo, o limuzină neagră m-a împins de pe carosabil cu claxonul și m-a depășit, cu un zgomot ca de frunze uscate care cad.

Vântul era liniștit aici, iar lumina lunii peste vale era atât de clară, încât umbrele negre arătau ca și când ar fi fost tăiate cu o unealtă de gravat.

Am luat curba și întreaga vale mi s-a întins în față. O mie de case albe, construite în sus și-n jos pe dealuri, zece mii de ferestre luminate și stelele atârnând politicos deasupra lor, fără să se apropie prea mult, de teama patrulei.

Zidul dinspre drum al clădirii clubului era alb și gol, fără ușă de intrare, fără geamuri la parter. Numărul era mic, dar strălucitor, din neon colorat în violet. 8777. Nimic altceva. Într-o latură, sub câteva șiruri de becuri acoperite cu pălării, care băteau în jos, stăteau rânduri drepte de mașini parcate în spațiile trasate cu alb pe asfaltul neted și negru. În lumina becurilor se mișcau de colo-colo trepăduși în uniforme curate și apretate.

Drumul ocolea, ducând în spate, către o verandă adâncă, de beton, cu acoperiș de sticlă și crom, dar foarte slab luminată. Am coborât din mașină și am primit un tichet cu numărul de înmatriculare, cu care m-am dus la un birou mic, unde stătea un tip în uniformă, și unde l-am lăsat să-mi cadă din mână.

– Philip Marlowe, am spus. Vizitator.

– Vă mulțumesc, domnule Marlowe.

Și-a notat numele și numărul, mi-a înapoiat tichetul și a ridicat un receptor.

Mi-a deschis ușa un negru într-o uniformă ca de soldat din gardă, de pânză albă, la două rânduri, cu epoleți auriți și o dungă lată, aurie, pe șapcă.

Holul arăta ca dintr-un musical cu buget mare. Multe lumini și sclipici, mult decor, multe haine, mult zgomot, o distribuție de zile mari și o poveste cu originalitatea și antrenul unei unghii rupte. Sub luminile frumoase, indirecte și blânde, pereții păreau să se înalțe la nesfârșit, pierzându-se printre stelele moi și lascive, care sclipeau cu adevărat. Pe covor, abia dacă puteai merge fără să te îneci. În fund, era o scară în spirală, cu balustrada de crom și email alb, care urca în trepte largi și joase, acoperite cu mochetă. La intrarea în sufragerie, căpitanul rotofei al chelnerilor stătea neglijent, cu o dungă de satin lată de cinci centimetri pe pantaloni și un teanc de meniuri cu litere aurite sub braț. Avea genul acela de față care poate trece de la miorlăiala politicoasă la furia pătimașă aproape fără să-și clintească vreun mușchi.

Intrarea la bar era pe stânga. Înăuntru era întuneric și liniște, iar barmanul se mișca precum o molie pe fondul sclipind stins al paharelor stivuite. O blondă înaltă și frumoasă, într-o rochie care părea făcută din apă de mare cernută cu praf de aur, a ieșit de la toaletă rujându-și buzele și a cotit spre arcadă, fredonând.

Prin arcadă se auzeau sonorități de rumba, iar fata dădea din capul auriu în ritm cu muzica, zâmbind. Un bărbat scund și gras, cu fața roșie și ochi strălucitori, o aștepta cu o capă albă înfășurată pe braț. Și-a înfipt degetele groase în brațul ei gol și i-a surâs dizgrațios.

Fata de la garderobă, într-o pijama chinezească de culoarea piersicii, a venit să-mi ia pălăria și să-și exprime nemulțumirea față de felul în care eram îmbrăcat. Avea ochii ca niște păcate stranii.

Pe culoar a apărut fata cu țigările. Purta o pană de egretă în păr, straie suficiente cât să le ascunzi în spatele unei scobitori, unul dintre picioarele superbe, lungi și dezgolite, îi era argintiu, celălalt auriu. Avea expresia aceea de dispreț total a femeii care își stabilește întâlnirile prin telefon interurban.

Am intrat în bar și m-am cufundat într-un fotoliu de piele umplut cu puf. Paharele clincheteau discret, luminile luceau stins, vocile șopteau încet despre dragoste, zece la sută sau despre ce-or șopti de regulă într-un loc ca acela.

Un bărbat înalt și chipeș, într-un costum gri, croit de un înger, s-a ridicat brusc de la o măsuță de lângă perete și, îndreptându-se spre bar, a început să-l înjure pe unul dintre barmani. L-a înjurat cu voce tare și limpede timp de un minut bun, făcându-l în vreo nouă feluri, care, de obicei, nu intră în vocabularul bărbaților înalți și chipeși, în costume gri, bine croite. Toată lumea s-a întrerupt din conversații și l-a privit în tăcere. Vocea lui străbătea prin tonurile de rumba ca o lopată prin zăpadă.

Barmanul stătea complet nemișcat, cu ochii la el. Avea părul creț, un ten curat și luminos, ochi depărtați, prudenți. Nu s-a clintit și nu a scos o vorbă. Bărbatul cel înalt s-a oprit din imprecații și a ieșit în mare grabă din bar. Toată lumea l-a urmărit din priviri ieșind, cu excepția barmanului.

Acesta s-a îndreptat încet către capătul barului unde stăteam eu și a rămas acolo, cu spatele la mine, neavând altceva pe chip decât paloare. Apoi s-a întors către mine:

– Da, domnule?

– Vreau să vorbesc cu un ins pe nume Eddie Prue.

– Și?

– Lucrează aici, am spus.

– Lucrează aici ca ce?

Vocea îi era perfect plată și uscată ca nisipul uscat.

– Înțeleg că e tipul care merge la un pas în urma șefului. Dacă-nțelegi ce vreau să spun.

– A, Eddie Prue.

Și-a trecut, lent, o buză peste cealaltă, desenând cercuri cu cârpa pe bar.

– Cum vă numiți?

– Marlowe.

– Marlowe. Beți ceva în timp ce așteptați?

– Un martini sec ar fi bun.

– Un martini. Sec. Foalte, foalte sec.

– OK.

– Și-l mâncați cu cuțitul și furculița?

– Taie-mi-l felii, i-am replicat. O să ciugulesc din el.

– Pe drumul spre școală. Să vă pun măslina la pachet?

– Mai bine dă-mi una peste nas cu ea, am zis. Dacă asta te mai consolează.

– Vă mulțumesc, domnule, a spus el. Un martini sec.

S-a îndepărtat trei pași, după care s-a întors și, aplecându-se peste bar, mi-a spus:

– Am făcut o greșeală la băutură. Asta-mi comunica domnul.

– L-am auzit.

– Îmi comunica, așa cum comunică un domn lucrurile astea. Așa cum le place marilor regizori să-ți arate micile greșeli pe care le faci. Iar dumneavoastră l-ați auzit.

– Da, am spus, întrebându-mă cât putea să mai dureze.

– S-a făcut auzit, așa a făcut domnul. Și uite-așa, vin eu aici și, practic, vă insult pe dumneavoastră.

– Am priceput care e ideea, am zis.

A ridicat un deget și l-a privit gânditor.

– Uite-așa, din senin. Complet străin mie.

– Trebuie să fie din cauza ochilor mei căprui și mari, am spus. Au privirea asta blândă.

– Mulțam, meștere, mi-a mai spus el și s-a îndepărtat în tăcere.

L-am văzut vorbind la telefon, în capătul barului. Pe urmă, l-am văzut făcând ceva cu un shaker. Când s-a întors cu băutura, își revenise.

18

Mi-am luat paharul și, așezându-mă la o măsuță de lângă perete, mi-am aprins o țigară. Au trecut cinci minute. Muzica pe care o auzeam pe deasupra murmurelor își schimbase ritmul fără să observ. Acum cânta o fată cu un glas de contralto bogat și jos, ca din glezne, o plăcere să-l asculți. Interpreta *Dark Eyes*, iar orchestra din spatele ei părea gata să adoarmă.

La final, s-au auzit aplauze apăsate și ceva fluierături. La masa alăturată, un bărbat i-a spus însoțitoarei sale:

– Au adus-o înapoi pe Linda Conquest, cu trupa. Am auzit că s-a măritat cu un barosan din Pasadena, dar n-a ținut.

– Frumoasă voce... dacă-ți plac leșinăturile, a comentat fata.

Am dat să mă ridic, dar peste masa mea s-a așternut o umbră și am văzut un bărbat care stătea în picioare, lângă ea. Un lungan deșirat ca o spânzurătoare, cu fața crâmpoțită și un ochi drept înghețat și răzleț, cu irisul închegat și privirea fixă a orbului. Era atât de înalt, că a trebuit să se aplece ca să își lase mâna pe spătarul scaunului de vizavi de mine. A rămas acolo, în picioare, măsurându-mă fără să spună un cuvânt, iar eu am rămas așezat, sorbind ultimele picături din pahar și ascultând glasul de contralto interpretând un alt cântec. Clienților de pe-aici păreau să le placă piesele comice. Poate efortul de a fi tot timpul pe fază la locul de muncă îi epuiza.

– Eu sunt Prue, mi-a spus insul, într-o șoaptă răgușită.

– M-am prins. Vrei să vorbești cu mine, eu vreau să vorbesc cu tine, dar vreau să vorbesc și cu fata care tocmai a cântat.

– Hai să mergem.

În fundul barului era o ușă încuiată. Prue a descuiat-o și mi-a deschis-o; am trecut de ea și am urcat niște trepte acoperite cu mochetă, spre stânga. Un hol lung și drept, cu mai multe uși închise. În capăt, o stea lucitoare, întretăiată de rețeaua unei plase. Prue a ciocănit la o ușă din apropierea plasei, a deschis-o și s-a dat în lături, făcându-mi loc să trec.

Era un fel de birou intim, nu prea mare. O canapea de colț tapițată, încastrată în perete, stătea lângă ușile mari, de sticlă, și un bărbat în smoching alb stătea în picioare, cu spatele spre cameră, privind afară. Avea părul cărunt. În încăpere mai erau un seif mare, negru cu crom, câteva fișete, un glob pământesc mare, pe suport, un băruleț în perete și obișnuitul birou mare și greu, directorial, cu obișnuitul fotoliu de piele, cu spătar înalt, în spatele lui.

M-am uitat la ornamentele de pe birou. Totul standard și totul din aramă. O lampă de aramă, set de creioane și tăviță pentru ele, o scrumieră de sticlă și aramă cu un elefant de aramă pe margine, un coupe-papier de aramă, un termos de aramă pe o tavă de aramă, colțare de aramă la suportul pentru sugativă. Într-o vază de aramă stătea un buchet de flori de sângele-voinicului aproape arămii. Cam multă aramă.

Bărbatul de lângă ușa de sticlă s-a întors, arătându-mi că se apropie de cincizeci de ani, că are părul moale și cărunt, dar foarte des, și un chip cioplit și frumos, fără nimic neobișnuit, în afara unei cicatrice scurte și încrețite pe obrazul stâng, care avea aproape efectul unei gropițe mai adânci. De gropiță îmi aminteam. Pe el l-aș fi uitat. Mi-am amintit că îl văzusem pe marele ecran cu ceva timp în urmă. Nu-mi aminteam în ce filme sau despre ce era vorba sau ce făcea el în ele, dar mi-am amintit chipul smead, cioplit și frumos, ca și cicatricea încrețită. Pe vremea aceea avea părul negru.

S-a apropiat de birou și s-a așezat jucându-se cu coupe-papierul, împungându-se în buricul degetului mare. M-a privit fără expresie și a zis:

– Tu ești Marlowe?

Am dat din cap.

– Ia loc.

Am luat loc. Eddie Prue s-a așezat pe un scaun de lângă perete, înclinându-l, cu picioarele din față săltate de la podea.

– Nu-mi plac oamenii care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, mi-a spus Morny.

Am ridicat din umeri.

– Nu-mi plac din mai multe motive, a continuat el. Nu-mi plac de niciun fel și nicicând. Nu-mi plac când îmi sâcâie prietenii. Nu-mi plac când dau buzna peste nevastă-mea.

Am păstrat tăcerea.

– Nu-mi plac când îmi interoghează șoferul sau când se-nfoaie în pene în fața musafirilor.

Am păstrat tăcerea.

– Pe scurt, a conchis el, pur și simplu nu-mi plac.

– Încep să-nțeleg, am spus.

S-a înroșit și ochii i-au aruncat fulgere.

– Pe de altă parte, a spus el, în clipa asta s-ar putea să am o treabă pentru tine. Poate să-ți fie de folos dacă te pui bine cu mine. Poate nu e o idee rea. Poate e mai bine să-ți ții nasul la distanță de oalele altora.

– Cât îmi iese din chestia asta? l-am întrebat.

– S-ar putea ca plata să fie în timp și sănătate.

– Parcă am mai auzit placa asta undeva, doar că nu-mi aduc aminte cum se cheamă.

A lăsat coupe-papierul jos și, deschizând o ușă de la birou, a scos o carafă de cristal. A turnat un lichid din ea într-un pahar, l-a băut, a pus dopul și a băgat carafa înapoi în birou.

– În domeniul meu, a reluat el, durii sunt pe toate drumurile. Iar pe aspiranți calci la tot pasul. Dacă-ți vezi de treaba ta, eu o să-mi văd de a mea și n-o să avem probleme.

Și-a aprins o țigară. Mâinile îi tremurau puțin. M-am uitat spre capătul celălalt al încăperii, la bărbatul înalt care stătea și acum înclinat, rezemat de perete, ca un pierde-vară într-un magazin de provincie. Stătea acolo fără să se miște, cu mâinile atârnându-i, cu chipul cenușiu și ridat dominat de nimic.

– Cineva zicea ceva despre niște bani, i-am spus lui Morny. Pentru ce? Că răcnetele știu la ce servesc. Te-ajută să te convingi pe tine însuți că poți să mă sperii.

– Mai vorbește-mi tu așa și s-ar putea să-ți pun nasturi de plumb la vestă, mi-a atras el atenția.

– Ca să vezi, am zis. Bietul Marlowe cu nasturi de plumb la vestă.

Eddie Prue a scos un sunet din gâtlej, care ar fi putut fi un chicotit.

– Cât despre cum ar trebui să-mi văd de oalele mele și să nu-mi mai bag nasul într-ale tale, am continuat, e posibil ca oalele mele și ale tale să se fi încurcat puțin. Și asta nu din vina mea.

– Sper că nu. În ce fel? a spus Morny, ridicând ochii și plecându-i repede la loc.

– Păi, de exemplu, faptul că ți-ai pus bătăușul să-mi telefoneze și să încerce să bage spaima-n mine. Și mai târziu, în aceeași seară, să mă sune ca să-mi spună ceva despre cinci sutare și cum ar fi bine pentru mine să vin încoace și să discut cu tine. Și, de pildă, faptul că același bătăuș, sau unul care seamănă perfect cu el – ceea ce e puțin probabil –, s-a ținut de coada unui coleg al meu de breaslă, care, întâmplător, a fost împușcat azi după-amiază pe Court Street, din Bunker Hill.

Morny și-a luat țigara de la buze, ridicând-o în aer, și și-a mijit ochii ca să se uite la vârful ei. Fiecare mișcare, fiecare gest erau scoase direct dintr-un catalog.

– Cine-a fost împușcat?

– Un tip pe nume Phillips, un puștan blond. Nu ți-ar fi plăcut de el. Era din cei care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala.

I l-am descris pe Phillips.

– N-am auzit în viața mea de el, mi-a spus Morny.

– Și tot așa, de pildă, o blondă înaltă care nu locuiește acolo a fost văzută ieșind din blocul lui imediat după ce a fost ucis, am spus.

– Ce blondă înaltă?

Vocea i se schimbase puțin. În ea se citea nerăbdarea.

– Asta nu știu. A fost văzută și cel care a văzut-o ar putea-o identifica, dacă ar revedea-o. Desigur, e foarte posibil să nu aibă nimic de-a face cu Phillips.

– Tipul ăsta, Phillips, era detectiv?

Am aprobat din cap.

– Ți-am spus deja de două ori.

– De ce a fost omorât și cum?

– Cineva l-a amețit cu o lovitură și apoi l-a împușcat în propriul apartament. Nu știm de ce a fost ucis. Dacă am ști asta, am ști probabil și cine l-a ucis. Pare să fie genul ăla de situație.

– Cine „am" ști?

– Poliția și cu mine. Eu l-am găsit mort, de aceea am fost nevoit să stau prin preajmă.

Prue a lăsat picioarele din față ale scaunului să se așeze foarte încet la loc pe covor și m-a privit. Ochiul bun avea o expresie adormită care nu mi-a plăcut. Morny a zis:

– Și ce-ai declarat la poliție?

– Foarte puțin. Deduc din frazele tale din deschidere că știi că o caut pe Linda Conquest. Doamna Leslie Murdock. Am găsit-o. Cântă aici. Nu înțeleg de ce-a trebuit să faceți din asta un secret. Sunt de părere că soția ta sau domnul Vannier mi-ar fi putut spune. Dar n-au făcut-o.

– Ce e dispusă nevastă-mea să-i spună unuia care-și bagă nasul prin oalele altora încape într-un degetar.

– Nu mă îndoiesc că are motivele ei, i-am replicat. Dar acum nu mai are importanță. De fapt, nu e important să o văd pe domnișoara Conquest. Cu toate astea, aș vrea să stau puțin de vorbă cu ea. Dacă nu te deranjează.

– Să zicem că mă deranjează, mi-a întors-o Morny.

– Cred că tot aș vrea să stau de vorbă cu ea.

Am scos o țigară din buzunar și am învârtit-o între degete, admirându-i lui Morny sprâncenele dese și încă negre. Aveau o formă frumoasă, o curbă elegantă.

Prue a chicotit. Morny s-a încruntat la ea, apoi și-a întors iar privirea spre mine, păstrându-și încruntătura.

– Te-am întrebat ce le-ai spus polițiștilor, a repetat el.

– Le-am zis cât am putut mai puțin. Tipul ăsta, Phillips, m-a rugat să vin să-l văd. A lăsat să se înțeleagă că e băgat până-n gât într-o afacere care nu-i place și că are nevoie de ajutor. Când am ajuns acolo, era mort. Asta am declarat poliției. N-au crezut că ăsta e tot adevărul. Și probabil nu e. Am timp până mâine să umplu spațiile goale. Asta și încerc să fac.

– Ți-ai pierdut timpul venind până aici, mi-a spus Morny.

– Aveam impresia că am fost invitat.

– Poți să te duci dracului înapoi, de unde-ai venit, când vrei. Sau poți să faci o treabă pentru mine – pe cinci sute de dolari. Indiferent ce alegi, nu pomenești numele meu sau al lui Eddie în conversațiile pe care le ai cu poliția.

– Ce fel de treabă?

– Azi-dimineață ai fost la mine acasă. Cred că poți să ghicești.

– Nu mă ocup de divorțuri, am spus.

S-a albit la față.

– Eu îmi iubesc nevasta, a spus el. Suntem căsătoriți doar de opt luni. Nu vreau să divorțez. E o fată minunată și, de regulă, știe pe ce lume trăiește. Dar cred că, în momentul ăsta, mizează pe cine nu trebuie.

– Cum adică pe cine nu trebuie?

– Nu știu. Asta vreau să aflu.

– Stai să mă lămuresc, am spus. Mă angajezi pentru o slujbă, sau să îndeplinesc o slujbă pe care deja o am?

Lipit de perete, Eddie a chicotit iar. Morny și-a mai turnat niște coniac, pe care l-a dat rapid pe gât. Culoarea i-a revenit în obraji. Nu mi-a răspuns.

– Și vreau să mai lămuresc ceva, am continuat. Nu te deranjează că soția ta își face de cap, dar nu vrei ca ea să-și facă de cap cu un tip pe nume Vannier. Asta e?

– Am încredere în inima ei, a spus el rar. Dar n-am încredere în judecata ei. Să zicem.

– Și vrei să găsesc ceva împotriva insului ăstuia, Vannier?

– Vreau să aflu ce urmărește.

– A, deci urmărește ceva?

– Așa cred. Dar nu știu ce.

– Crezi că urmărește sau vrei să crezi că urmărește ceva?

M-a privit fix și egal timp de câteva clipe, apoi a tras sertarul din mijloc al biroului, a băgat mâna în el și mi-a aruncat de-acolo o hârtie împăturită. Am luat-o și am despăturit-o. Era copia la indigo a unei facturi. Cal-Western Dental Supply Company și o adresă. Factura era pentru 15 kg de Kerr's Crystobolite, la 15,75 dolari, și 12 kg de White's Albastone, la 7,75 dolari, plus taxe. Fusese emisă către H.R. Teager, Will Call, și ștampilată cu ștampila de ACHITAT. În colț era și semnătura: L.G. Vannier.

Am pus-o pe birou.

– I-a căzut din buzunar într-o seară, când a fost aici, a precizat Morny. Acum vreo zece zile. Eddie și-a pus una din labele lui mari pe ea și Vannier n-a observat că-i căzuse.

M-am uitat la Prue, apoi la Morny, apoi mi-am privit degetele.

– Ar trebui să-mi spună ceva chestia asta?

– Credeam că ești un mare detectiv. M-am gândit că ai putea afla.

M-am uitat iar la bucata de hârtie, am împăturit-o și am băgat-o în buzunar.

– Presupun că nu mi-ai da-o dacă n-ar avea o însemnătate oarecare, am spus.

Morny s-a îndreptat către fișetul negru cu crom de la perete și l-a deschis. S-a întors cu cinci bancnote noi de câte o sută, răsfirate între degete ca o mână de pocher. Le-a netezit una peste alta, le-a fluturat puțin și le-a azvârlit pe birou, dinaintea mea.

– Uite cele cinci sutare, mi-a spus el. Elimină-l pe Vannier din viața nevesti-mii și mai primești încă o dată pe-atât. Nu-mi pasă cum o faci și nu vreau să aflu. Doar fă-o.

Am împuns bancnotele foșnitoare cu un deget pofticios. Apoi le-am dat deoparte.

– Poți să mă plătești când – și dacă – oi reuși. În seara asta, plata o să fie o scurtă întrevedere cu domnișoara Conquest.

Morny nu s-a atins de bani. A înălțat sticla pătrată și și-a turnat încă un pahar. De data aceasta, mi-a pus și mie unul, pe care mi l-a împins peste masă.

– Cât despre uciderea lui Phillips, am continuat, Eddie, aici de față, îl urmărea puțin. Vrei să-mi spui de ce?

– Nu.

– Beleaua într-un caz ca ăsta e că informațiile pot să vină de la altcineva. Când o crimă ajunge în presă, nu știi niciodată ce poate să iasă la iveală. Și, dacă iese, o să dai vina pe mine.

M-a privit neclintit și mi-a zis:

– Nu cred. Mi-am arătat eu colții când ai venit, dar te comporți bine. Îmi asum riscul.

– Mersi frumos. Acum poți să-mi spui și mie de ce l-ai pus pe Eddie să mă sune și să-mi bage spaima-n oase?

A lăsat ochii în jos, bătând darabana pe birou.

– Linda mi-e prietenă veche. Tânărul Murdock a venit pe-aici azi după-amiază, s-o vadă. I-a spus că lucrezi pentru bătrâna doamnă

Murdock, iar ea mi-a spus mie. Nu știam ce faci pentru ea. Zici că nu te ocupi de divorțuri, deci nu ca să rezolvi problema asta te-a angajat bătrâna.

Odată cu ultimele cuvinte, a ridicat privirea și și-a ațintit-o asupra mea. I-am întors-o, așteptând.

– Cred că sunt doar un om care ține la prietenii lui, a urmat el. Și nu vrea să-i vadă sâcâiți de detectivi particulari.

– Murdock îți datorează bani, nu-i așa?

S-a încruntat.

– Astea sunt lucruri pe care nu le discut.

Și-a terminat băutura din pahar, a înclinat din cap și s-a ridicat.

– O trimit pe Linda sus, să vorbiți. Ia banii ăia.

S-a îndreptat spre ușă și a ieșit. Eddie Prue și-a deșirat trupul lung, s-a ridicat în picioare și, aruncându-mi un zâmbet palid și cenușiu, care nu însemna nimic, l-a urmat pe Morny.

Mi-am aprins o nouă țigară și am aruncat încă o privire facturii emise de firma furnizoare de materiale dentare. Ceva se zvârcolea între amintirile mele îndepărtate. M-am apropiat de fereastră și am rămas acolo, privind pe deasupra văii. O mașină urca șerpuind dealul, îndreptându-se spre o casă mare, cu un turn făcut pe jumătate din sticlă, luminată din spate. Farurile mașinii au măturat casa și au cotit spre garaj. Apoi s-au stins și valea a părut că se întunecă.

Era multă liniște și se cam lăsase răcoarea. Orchestra părea să fie undeva, sub tălpile mele. Suna înăbușit și melodia nu se distingea.

Linda Conquest a pătruns pe ușa deschisă din spatele meu, a închis-o și a rămas în picioare, privindu-mă cu o lumină rece în ochi.

19

Semăna și nu semăna cu cea din fotografie. Avea gura largă și frumoasă, nasul scurt, ochii depărtați și frumoși, părul negru cu cărare pe mijloc și linia albă și lată a cărării. Peste rochie purta o haină albă, cu gulerul ridicat. Stătea cu mâinile în buzunarele hainei și în gură avea o țigară.

Părea mai matură, ochii îi erau mai cruzi și buzele parcă au uitat să zâmbească. O făceau atunci când cânta, zâmbetul acela artificial, de scenă. Dar în repaus erau subțiri, strânse și mânioase.

S-a apropiat de birou și a rămas în picioare, privind în jos, parcă numărând ornamentele de aramă. A văzut sticla de cristal, i-a scos dopul, și-a turnat o porție și a dat-o peste cap cu o mișcare scurtă din încheietură.

– Tu ești tipul pe care-l cheamă Marlowe? a întrebat ea, uitându-se la mine.

S-a sprijinit cu șoldul de marginea biroului și și-a încrucișat gleznele. I-am spus că eu sunt pe care-l cheamă Marlowe.

– Una peste alta, sunt aproape sigură că n-o să-mi placi absolut deloc. Așa că dă-i drumul și spune ce ai de spus și pe urmă șterge-o.

– Ce-mi place la locul ăsta e că totul arată ca la carte, i-am zis. Agentul de pază de la poartă, portarul de la intrare, fata de la garderobă și cea cu țigările, evreul gras, unsuros și senzual împreună cu frumusețea înaltă, maiestuoasă și plictisită, regizorul elegant, beat și îngrozitor de necioplit care îl înjură pe barman, individul tăcut și înarmat, proprietarul de club de noapte cu păr moale și grizonant și manierisme de film de categoria a doua. Și acum tu: splendoarea înaltă și întunecată, cu zâmbetul batjocoritor și neglijent, cu glasul voalat, cu vocabularul de șantierist.

– Nu zău? a făcut ea și, aranjându-și țigara între buze, a tras din ea. Și cum rămâne cu șmecherul nepoftit, cu bancurile lui învechite și zâmbetul cu vino-ncoa?

– Știi ce-mi dă mie dreptul să te abordez? am întrebat-o.

– Fie, mă las. Ce?

– Îl vrea înapoi. Repede. Trebuie să fie repede, altfel iese cu scandal.

– Am crezut că..., a început ea, dar s-a oprit brusc.

Am văzut-o mascându-și expresia neașteptată de interes de pe chip în timp ce se maimuțărea cu țigara, cu chipul aplecat deasupra ei.

– Ce vrea înapoi, domnule Marlowe?

– Dublonul Brasher.

A ridicat ochii spre mine și a dat din cap amintindu-și – arătându-mi cum își amintește.

– A, Dublonul Brasher.

– Pun pariu că uitaseși complet de el, am zis.

– Nu. L-am văzut de câteva ori. Zici că-l vrea înapoi. Adică crede că i l-am luat eu?

– Da. Exact.

– E o mincinoasă bătrână și jegoasă, a spus Linda Conquest.

– Când crezi un anumit lucru, nu înseamnă că ești mincinos, am spus. Uneori, înseamnă că te înșeli. Greșește?

– Ce motiv aș fi avut să-i iau eu banul ăla vechi?

– Păi... e foarte valoros. S-a gândit că poate ai nevoie de fonduri. Din câte înțeleg eu, nu s-a arătat prea generoasă.

A râs, un râs subțire, tensionat și plin de dispreț.

– Nu, mi-a spus ea, doamna Elizabeth Bright Murdock nu poate fi considerată prea generoasă.

– Poate l-ai luat ca să-i faci în ciudă, am spus, cu speranță.

– Poate ar trebui să-ți trag vreo două palme.

A strivit țigara în bolul de aramă al lui Morny, a înțepat absent mucul contorsionat cu vârful coupe-papierului și l-a lăsat să cadă în coșul de gunoi.

– Ca să trecem de la asta la chestiuni poate mai importante, ești dispusă să-i acorzi divorțul? am întrebat-o.

– Contra a douăzeci și cinci de mii de dolari, mi-a răspuns ea fără să mă privească, i-l acord cu plăcere.

– Deci nu-l iubești, nu?

– Mă faci să plâng, Marlowe.

– El te iubește. La urma urmelor, te-ai căsătorit cu el.

M-a privit leneș.

– Stimate domn, să nu crezi cumva că n-am plătit scump greșeala, mi-a spus, aprinzându-și încă o țigară. Dar orice fată trebuie să trăiască. Și nu e întotdeauna atât de ușor pe cât pare. Și uite-așa, fata poate să facă o greșeală, se mărită cu cine nu trebuie, din familia care nu trebuie, căutând ceva ce nu există. Siguranță sau mai știu eu ce.

– Dar fără să aibă nevoie de iubire pentru a face asta, am completat.

– Nu vreau să mă arăt prea cinică, Marlowe, dar nici n-o să crezi câte fete se mărită doar ca să-și găsească un cămin, mai ales din cele care au mușchii brațelor obosiți de cât s-au luptat ca să țină la distanță tot soiul de optimiști care intră prin localuri din astea cu băutură și lumini.

– Tu ai avut o casă și ai părăsit-o.

– S-a dovedit a fi prea costisitoare. Prefăcuta bătrână, murată-n Porto, mă obliga să plătesc prea mult. Cum ți se pare ca clientă?

– Am avut și clienți mai răi.

Și-a cules un fir de tutun de pe buză.

– Ai văzut ce-i face fetei ăleia?

– Lui Merle? Am văzut că o cam ține sub papuc.

– Nu numai asta. O pune să decupeze păpuși din hârtie. Fata a suferit un șoc, nu știu de ce, și bruta bătrână s-a folosit de urmările lui ca să o domine complet. Când are martori, țipă la ea, dar când sunt doar ele două, o mângâie pe păr și îi șoptește la ureche. Și fata tremură toată.

– Nu prea pricep, am spus.

– Fata e îndrăgostită de Leslie, dar nu știe nici ea. Din punctul de vedere al dezvoltării emoționale, n-are mai mult de zece ani. Într-o zi, în familia aia o să se petreacă ceva straniu. Și mă bucur că n-o să fiu de față.

– Ești o fată isteață, Linda, i-am spus. Ești hotărâtă și înțeleaptă. Presupun că, atunci când te-ai căsătorit cu el, ai crezut c-o să pui mâna pe-o avere.

Și-a răsfrânt buza de sus.

– Am sperat să fie cel puțin o vacanță. N-a fost nici măcar atât. E deșteaptă și fără scrupule, Marlowe. Nu știu ce ți-a cerut să faci, dar nu e cum spune ea. Coace ceva. Ai mare grijă.

– E în stare să omoare vreo doi oameni?

A râs.

– Nu, serios? am spus. Doi oameni chiar au murit și cel puțin unul dintre ei avea o legătură cu monedele rare.

– Nu-nțeleg, mi-a răspuns ea, privindu-mă atent. Vrei să spui că au fost uciși?

Am dat din cap.

– I-ai spus și lui Morny asta?

– Despre unul din ei.

– Poliției i-ai spus?

– Despre unul din ei. Același.

Și-a plimbat ochii peste chipul meu. Ne-am privit, neclintiți. Era un pic cam palidă, sau poate doar obosită. Mi s-a părut că pălise ceva mai tare decât înainte.

– Inventezi, a rostit ea printre dinți.

Am zâmbit, încuviințând din cap. A părut să se mai liniștească.

– Și Dublonul Brasher? am continuat. Nu l-ai luat tu. Bine. Iar divorțul?

– Asta nu te privește.

– De acord. Mulțumesc că ai acceptat să stai de vorbă cu mine. Cunoști cumva un tip pe nume Vannier?

– Da, mi-a răspuns ea, cu chipul deodată împietrit. Nu foarte bine. E prieten cu Lois.

– Sunt prieteni foarte buni.

– S-ar putea ca, într-o zi, să aibă parte de o înmormântare liniștită, cu lume puțină.

– Au mai bătut și alții apropouri în sensul ăsta, am spus. Tipul are ceva, nu știu ce. De câte ori cineva pomenește numele lui, toată lumea îngheață.

Se uita la mine fix, fără să spună nimic. Mi s-a părut că, dincolo de privirea aceea, văd mijind o idee, dar, chiar dacă nu mă înșelasem, ea nu s-a materializat. Mi-a spus încet:

– Morny o să-l omoare sigur dacă n-o lasă-n pace pe Lois.

– Fii serioasă. Lois cade pe spate la cel mai mic semn. Asta vede oricine.

– Poate Alex e singurul care nu vede.

– Oricum, Vannier nu are nicio legătură cu ce fac eu. Între el și familia Murdock nu există conexiuni.

Ridicând un colț al buzelor, a zis:

– Nu? Hai să-ți spun ceva. N-am niciun motiv s-o fac, dar așa sunt eu, un copil cu sufletul mare și deschis. Vannier o cunoaște

pe Elizabeth Bright Murdock, și încă bine. Cât am stat eu acolo, n-a venit decât o dată în vizită, dar telefoane a dat o mulțime. La câteva am răspuns eu. De fiecare dată cerea cu Merle.

– Interesant, am spus. Cu Merle, hai?

S-a aplecat să strivească țigara și, din nou, a luat mucul în vârful cuțitașului și i-a dat drumul în coșul de gunoi.

– Sunt foarte obosită, mi-a zis ea pe neașteptate. Te rog, pleacă.

Am rămas o clipă locului, uitându-mă la ea nedumerit. Apoi i-am spus:

– Noapte bună și mulțumesc. Îți doresc mult noroc.

Am ieșit, lăsând-o acolo, în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei albe, cu capul plecat și ochii în podea.

Până am ajuns înapoi, în Hollywood, până am băgat mașina în garaj și am urcat la mine în apartament s-a făcut ora două. Vântul stătuse, dar aerul avea încă uscăciunea și lipsa de consistență a deșertului. Atmosfera din apartament era moartă, iar mucul de la trabucul lui Breeze o transformase în ceva mai rău decât atât. Am deschis geamurile și am aerisit, în timp ce mă dezbrăcam, golindu-mi buzunarele costumului.

Dintr-unul din ele, odată cu alte obiecte, a apărut și factura companiei furnizoare de materiale dentare. Părea în continuare să fi fost emisă către un oarecare H.R. Teager, pentru 15 kg de Crystobolite și 12 kg de Albastone.

Am scos cartea de telefon pe masa de lucru din living și am căutat la Teager. Atunci, amintirea încețoșată s-a limpezit. Adresa era pe West Ninth Street, la numărul 422. Și blocul Belfont era tot pe West Ninth Street, la numărul 422.

Cabinetul stomatologic H.R. Teager fusese unul dintre numele de pe ușile de la etajul șase al blocului Belfont, când mă retrăsesem pe scara de serviciu, la plecarea din biroul lui Elisha Morningstar.

Dar chiar și detectivii de elită au nevoie de somn, iar Marlowe avea mult, mult mai multă nevoie decât un Pinkerton. M-am dus la culcare.

20

În Pasadena era la fel de cald ca în ziua precedentă, iar casa mare, de cărămidă roșcat-închis, de pe Dresden Avenue, părea la fel de răcoroasă și micul negru vopsit care aștepta lângă blocul unde se legau caii arăta la fel de trist. Același fluture a aterizat pe aceeași tufă de hortensii – sau aparent același –, același parfum greu, văratic, apăsa asupra dimineții, aceeași acritură între două vârste cu vocea ca de colonist a deschis ușa la auzul soneriei.

M-a condus pe aceleași holuri, până în aceeași încăpere lipsită de lumina soarelui. În ea, doamna Elizabeth Bright Murdock stătea în același șezlong de trestie turnându-și, la intrarea mea, o porție din ceea ce părea a fi aceeași sticlă de porto, deși era, mai probabil, nepoata ei.

Camerista a închis ușa. Am luat loc, așezându-mi pălăria pe podea, ca și cu o zi înainte, iar doamna Murdock mi-a adresat aceeași privire cercetătoare, neclintită, și m-a întrebat:

– Ei?

– Lucrurile stau prost, am început. Am poliția pe urme.

A părut la fel de impresionată ca o halcă de carne pentru friptură.

– Nu zău. Te credeam mai competent.

N-am băgat-o în seamă.

– Ieri-dimineață, când am plecat de-aici, m-a urmărit un bărbat într-un coupé. Nu știu ce căuta aici sau cum a ajuns până aici.

Presupun că m-a urmărit pe mine, dar mă îndoiesc. Am scăpat de el, dar și-a făcut din nou apariția în holul blocului unde îmi am biroul. M-a urmărit iar, drept care l-am invitat să-mi explice de ce, iar el mi-a spus că mă cunoaște, că are nevoie de ajutor și m-a rugat să vin la el acasă, în Bunker Hill, să stăm de vorbă. M-am dus, după ce m-am întâlnit cu domnul Morningstar, și l-am găsit mort pe jos, în baie.

Doamna Murdock a sorbit puțin porto. E posibil ca mâinile să-i fi tremurat puțin, dar lumina din încăpere era prea slabă ca să pot fi sigur. Și-a dres glasul.

– Continuă.

– Îl cheamă George Anson Phillips. Un tânăr înalt și blond, cam tont. Se prezenta drept detectiv particular.

– N-am auzit în viața mea de el, a precizat doamna Murdock cu răceală. Nu știu să-l fi văzut vreodată și nu știu nimic despre el. Credeai că l-am angajat să te urmărească?

– N-am știut ce să cred. Mi-a spus că am putea să ne combinăm resursele și mi-a dat impresia că e angajat de un membru al familiei dumneavoastră. Nu mi-a declarat-o însă explicit.

– Nu era. De asta poți fi sigur.

Vocea de bariton era neclintită ca o stâncă.

– Am impresia că nu știți chiar atât de multe cât credeți despre familia dumneavoastră, doamnă Murdock.

– Știu că l-ai luat la întrebări pe fiul meu, și asta contrar ordinului pe care ți l-am dat, mi-a replicat ea rece.

– Nu l-am luat la întrebări. El m-a luat pe mine. Sau a încercat.

– Despre asta o să discutăm mai târziu, mi-a retezat-o ea aspru. Ce-i cu tipul ăsta pe care l-ai găsit mort? Ai probleme cu poliția din cauza lui?

– Bineînțeles. Vor să știe de ce mă urmărea, la ce caz lucram, de ce m-a abordat, de ce m-a chemat la el acasă și de ce m-am dus. Dar asta e doar jumătate din poveste.

Și-a terminat porția de porto și și-a mai turnat un pahar.

– Ce vă mai face astmul? am întrebat-o.

– Rău, mi-a răspuns ea. Spune mai departe.

– L-am văzut pe Morningstar. Despre asta v-am spus la telefon. A susținut că Dublonul Brasher nu e la el, dar a recunoscut că i-a fost oferit și a declarat că-l poate obține. Așa cum v-am zis. Atunci, dumneavoastră mi-ați spus că moneda v-a fost înapoiată și, cu asta, am terminat.

Am așteptat, cu gândul că are să-mi înșire cine știe ce istorie despre cum îi fusese înapoiat dublonul, dar ea n-a făcut decât să mă privească fără interes peste buza paharului de vin.

– Așa că, dat fiind că aveam un fel de înțelegere cu domnul Morningstar să-i plătesc o mie de dolari pentru monedă...

– N-aveai nicio autoritate pentru așa ceva! s-a răstit ea la mine.

Am dat din cap, de acord cu ea.

– Poate l-am păcălit puțin, am zis. Și știu că m-am păcălit și eu. Oricum, după ce am vorbit cu dumneavoastră la telefon, am încercat să dau de el, să-i spun că înțelegerea a căzut. În cartea de telefon nu figurează decât la adresa de la birou. M-am dus acolo. Asta se întâmpla destul de târziu. Liftierul mi-a spus că-l găsesc încă la lucru. Stătea întins pe spate pe jos, mort. Ucis cu o lovitură în cap și, după cum mi s-a părut, în urma șocului. Bătrânii mor ușor. Poate lovitura nu era menită să-l ucidă. Am sunat la spital, dar nu mi-am dat numele.

– Foarte înțelept, a spus ea.

– Da? A fost un gest plin de considerație, dar eu nu cred că l-aș numi înțelept. Vreau să mă port frumos, doamnă Murdock.

În felul dumneavoastră, mai dur, mă înțelegeți, sper. Dar au avut loc două crime într-un interval de câteva ceasuri și eu am fost cel care a descoperit ambele cadavre. Și ambele victime aveau o legătură – într-un fel oarecare – cu Dublonul Brasher, care vă aparține.

– Nu înțeleg. Și celălalt, tânărul?

– Da. Nu v-am spus la telefon? Am crezut că v-am spus.

Mi-am încrețit fruntea, încercând să-mi amintesc. Știam bine că-i spusesem. Ea mi-a răspuns calm:

– Se poate. N-am fost prea atentă la ce mi-ai spus. Dublonul îmi fusese deja înapoiat, mă-nțelegi. Și mi s-a părut că ești cam amețit.

– Nu eram amețit. Poate mă resimțeam puțin în urma șocului, dar nu băusem. Văd că priviți totul cu mult calm.

– Și ce-ai vrea să fac?

Am tras adânc aer în piept.

– Sunt deja legat de o crimă, prin faptul că am descoperit cadavrul și l-am anunțat. S-ar putea să devin repede legat de încă una, prin faptul că am descoperit cadavrul și nu l-am anunțat. Ceea ce, pentru mine, e mult mai grav. Cu toate intervențiile, nu am răgaz decât până azi la prânz ca să dezvălui numele clientului.

– Asta – mi-a spus ea, în continuare mult prea calmă pentru gustul meu – ar însemna o încălcare a obligației la confidențialitate. Sunt sigură că n-ai să faci așa ceva.

– Ce bine-ar fi să mai lăsați naibii vinul ăla de Porto și să faceți un efort să înțelegeți cum stau lucrurile, i-am trântit-o.

Cu o expresie vag surprinsă, a împins paharul deoparte... preț de vreo zece centimetri.

– Tipul ăsta, Phillips – am spus – avea autorizație de detectiv particular. Cum s-a întâmplat să dau peste el mort? Pentru că mă urmărea și l-am abordat și el m-a rugat să vin la el acasă. Și, când am ajuns acolo, era mort. Poliția știe toate astea. S-ar putea chiar

să mă și creadă. Dar n-or să creadă că legătura dintre mine și Phillips e chiar așa o coincidență. Bănuiesc că între noi e o legătură mai profundă și insistă să afle ce fac și pentru cine lucrez. E clar?

– O să găsești o modalitate de a ieși din situația asta, mi-a spus ea. Și presupun că o să mă coste ceva suplimentar, desigur.

Am simțit cum începe să mă furnice fața. Gura-mi era uscată. Aveam nevoie de oxigen. Am mai tras o dată aer în piept și m-am abătut încă o dată asupra muntelui de slănină care stătea în capătul celălalt al camerei, pe șezlongul de răchită, netulburat ca un președinte de bancă în timp ce refuză un credit.

– Lucrez pentru dumneavoastră, am spus. Acum, săptămâna asta, astăzi. Săptămâna viitoare am să lucrez pentru altcineva, sper. Și, peste două săptămâni, pentru altcineva. Ca să pot face asta, am nevoie să păstrez niște relații relativ bune cu poliția. Nu trebuie musai să mă adore, dar trebuie să fie cât de cât convinși că nu-i mint. Să presupunem că Phillips nu știa nimic despre Dublonul Brasher. Sau să presupunem, chiar, că știa despre el, dar că moartea lui n-a avut nicio legătură cu moneda. Dar tot sunt nevoit să le spun polițiștilor ce știu despre el. Iar ei trebuie să interogheze pe oricine doresc să interogheze. Nu puteți pricepe atâta lucru?

– Dar legea nu-ți dă dreptul să protejezi un client? s-a răstit ea. Dacă nu ți-l dă, atunci ce rost mai are să angajeze omul detectivi?

M-am ridicat, am dat ocol scaunului și m-am așezat iar. Aplecându-mă în față, mi-am prins genunchii în palme și am strâns până când au început să-mi lucească încheieturile.

– Legea, oricare-ar fi ea, e rezultatul unei negocieri, doamnă Murdock. Asemenea celor mai multe lucruri în viață. Chiar dacă aș avea dreptul, legal, să-mi țin gura – să refuz să vorbesc – și mi-ar merge o dată, asta ar pune capăt carierei mele. Aș rămâne însemnat

ca aducător de belele. Într-un fel sau altul, tot m-ar sălta. Vă sunt recunoscător pentru că-mi dați de lucru, doamnă Murdock, dar nu până-ntr-atât încât să-mi tai singur beregata de dragul dumneavoastră și să vă mor în brațe.

S-a întins după pahar, pe care l-a golit.

– Am impresia că ai reușit să-ncurci zdravăn toată povestea, mi-a spus ea. Pe noră-mea n-ai găsit-o, Dublonul Brasher nu l-ai găsit. Ai găsit, în schimb, doi morți cu care eu n-am nici în clin, nici în mânecă și ai aranjat frumușel lucrurile în așa fel încât să mă obligi să-mi declar la poliție toate treburile intime și personale, ca să te apăr pe tine de propria incompetență. Eu așa văd lucrurile. Te rog să mă corectezi dacă greșesc.

Și-a mai turnat niște vin, pe care l-a dat pe gât prea repede, ceea ce i-a provocat o criză paroxistică de tuse. Cu mâna tremurând, a împins paharul pe masă, vărsându-l. S-a aplecat brusc înainte pe șezlong, vânătă la față.

Am sărit în picioare și m-am dus și i-am ars una peste spinarea cărnoasă, de-ar fi clătinat și primăria din temelii.

A scos un vaier prelung, sugrumat, a inspirat hârâit și a încetat să mai tușească. Am apăsat pe una dintre clapele dictafonului și, când am primit răspunsul, tare și metalic, prin intermediul discului de metal, am spus:

– Adu-i doamnei Murdock un pahar cu apă, imediat!

Apoi am dat drumul clapei.

M-am așezat la locul meu, urmărind-o cum își revine. Când a început să respire egal și fără efort, i-am spus:

– Nu sunteți tare. Doar credeți că sunteți tare. De prea mult timp aveți în jur doar oameni care vă știu de frică. Așteptați numai să dați ochii cu ceva reprezentanți ai legii. Băieții sunt meseriași. Dumneavoastră nu sunteți decât o amatoare răzgâiată.

S-a deschis ușa, lăsând-o să intre pe cameristă, cu o carafă de apă cu gheață și un pahar. Le-a așezat pe amândouă pe masă și a ieșit.

I-am turnat doamnei Murdock un pahar de apă și i l-am pus în mână.

– Luați înghițituri mici, nu beți. N-o să vă placă gustul, dar n-are ce rău să vă facă.

A sorbit de câteva ori, apoi a băut jumătate de pahar, după care l-a pus jos și s-a șters la gură.

– Și când te gândești – a spus ea răgușit – că, dintre toți copoii de închiriat la care aș fi putut apela, a trebuit să aleg unul care să mă terorizeze în propria mea casă.

– Nici așa n-o să ajungeți nicăieri, i-am răspuns. Nu avem prea mult timp. Ce intenționați să declarați poliției?

– Pentru mine, poliția nu înseamnă nimic. Absolut nimic. Și, dacă le dai numele meu, am să consider asta ca o dezgustătoare violare a confidențialității.

Și uite-așa, o luam de la capăt.

– Crima schimbă tot, doamnă Murdock. Într-un caz de crimă nu poți păstra tăcerea. Va trebui să le spunem de ce m-ați angajat și ce ar trebui să fac. N-or să publice în ziare, să știți. Asta dacă vă cred pe cuvânt. Sigur e că n-or să creadă că m-ați angajat să-l cercetez pe Elisha Morningstar numai pentru că v-a dat telefon, vrând să cumpere dublonul. Poate n-or să afle că n-ați fi putut să vindeți moneda nici dacă ați fi vrut, pentru că s-ar putea să nu se gândească la așa ceva. Dar n-or să creadă că ați angajat un detectiv particular doar ca să investigheze un posibil cumpărător. Ce motiv ați fi avut?

– Asta-i treaba mea, nu?

– Nu. Nu-i puteți aiuri pe polițiști în felul ăsta. Trebuie să-i convingeți că sunteți sinceră și deschisă și că nu aveți nimic de ascuns. Atâta vreme cât vă bănuiesc că le ascundeți ceva, n-or să

vă dea pace. Dacă le oferiți o explicație rațională și plauzibilă, or să plece mulțumiți. Iar cea mai rațională și mai plauzibilă explicație e întotdeauna adevărul. Aveți vreun motiv să nu-l spuneți?

– Toate motivele din lume. Dar pare să nu conteze prea mult. Trebuie neapărat să le zicem că mi-am suspectat nora că a furat moneda și că m-am înșelat?

– Ar fi mai bine.

– Și că a fost returnată, și cum?

– Ar fi mai bine.

– O să fie foarte umilitor pentru mine.

Am ridicat din umeri.

– Ești o brută nepăsătoare, mi-a spus ea. Ești rece ca un pește. Nu-mi placi. Regret profund că te-am cunoscut.

– E reciproc, i-am întors-o.

A întins un deget gros către o clapă și a lătrat în microfon:

– Merle. Roagă-l pe fiu-meu să vină încoace, imediat. Și cred că ar fi bine să vii și tu cu el.

A dat drumul clapei, și-a unit degetele lătărețe și și-a lăsat mâinile să-i cadă grele în poală. Ochii posomorâți i s-au ridicat spre tavan.

N-am mai spus nimic. Am rămas așezați, aruncându-ne priviri ucigașe. După vreo două minute, au apărut amândoi, iar ea s-a răstit la ei să ia loc.

21

Leslie Murdock purta un costum sport, verzui, și părul îi era ud, ca și cum tocmai ar fi ieșit de sub duș. Stătea aplecat în față, privindu-și pantofii albi, din piele de căprioară, și răsucindu-și un

inel pe deget. Nu avea portțigaretul lung și negru și, fără el, părea puțin pierdut. Până și mustața parcă îi atârna ceva mai mult decât când venise la mine la birou.

Merle Davis arăta exact la fel cum arătase și cu o zi înainte. Probabil arăta întotdeauna la fel. Părul blond-arămiu îi era pieptănat la fel de strâns, ochelarii cu ramă de baga la fel de mari și de goi, ochii din spatele lor la fel de nehotărâți. Purta aceeași rochie de in, cu mâneci scurte și fără niciun accesoriu, nici măcar cercei. Aveam o senzație ciudată, că retrăiam ceva ce se mai întâmplase o dată. Doamna Murdock a sorbit din porto și a zis încet:

– Așa, fiule. Povestește-i domnului Marlowe despre dublon. Mă tem că trebuie să-i spunem.

Murdock mi-a aruncat o privire scurtă, apoi a lăsat iar ochii în jos. Gura îi zvâcnea nervos. Când vorbea, glasul lui avea o sonoritate atonală, un sunet plat și obosit, ca un om care se mărturisește după o epuizantă bătălie cu propria conștiință.

– După cum îți spuneam și ieri la tine în birou, îi datorez lui Morny o mulțime de bani. Douăsprezece mii de dolari. Am negat ulterior, dar e adevărat. Chiar îi datorez banii ăștia. N-aș fi vrut să afle mama. Mă cam bătea la cap să-i plătesc datoria. Presupun că știam că, până la urmă, va trebui să-i spun, dar am fost destul de slab încât să încerc să amân. Am luat dublonul, folosindu-mă de cheile ei într-o după-amiază, când ea dormea și Merle era plecată în oraș. I l-am dat lui Morny și el a acceptat să-l păstreze drept gaj, fiindcă i-am explicat că n-o să poată scoate în veci douăsprezece mii de dolari pe el, decât dacă poate să-i prezinte istoria și să demonstreze că se află în mod legitim în posesia lui.

S-a întrerupt și s-a uitat să vadă cum primeam vestea. Doamna Murdock stătea cu ochii practic lipiți de fața mea. Fetița se uita

la Murdock cu buzele întredeschise și cu o expresie de suferință pe chip. Murdock a urmat:

– Morny mi-a dat o chitanță, prin care se angaja să păstreze moneda ca garanție și să nu o transforme în bani fără să mă anunțe și să-mi ceară asta în prealabil. Sau ceva de genul ăsta. Nu susțin că știu exact cât de legală era înțelegerea. Când tipul ăsta, Morningstar, a sunat și a întrebat de monedă, am început să bănuiesc imediat că Morny fie încerca să o vândă, fie se gândea măcar s-o înstrăineze și încerca să obțină o evaluare din partea cuiva care se pricepea la monede rare. Și m-am speriat rău de tot.

A ridicat ochii din pământ și s-a strâmbat la mine. Poate așa arăta chipul cuiva speriat rău. Apoi a scos batista, s-a șters pe frunte și a rămas așezat, ținând-o între palme.

– Când mi-a spus Merle că mama angajase un detectiv... Merle n-ar fi trebuit să-mi spună, dar mama a promis că n-o ceartă pentru asta...

Și-a privit mama. Bătrânul armăsar de luptă stătea cu fălcile încleștate și o expresie încrâncenată. Fata avea în continuare ochii lipiți de fața lui, nepărând prea îngrijorată de perspectiva de a fi certată. El a continuat:

– ...atunci am fost sigur că observase lipsa dublonului și că de-aia te agajase. N-am crezut că te-a angajat ca s-o găsești pe Linda. Eu am știut tot timpul unde e. Am venit la tine la birou ca să văd ce pot afla. N-am aflat prea multe. Ieri după-amiază, m-am dus la Morny și i-am povestit tot. La început, mi-a râs în nas, dar, când i-am spus că nici măcar mama nu poate vinde moneda fără să încalce termenii testamentului lui Jasper Murdock și că o să trimită sigur poliția pe urmele lui când o să-i spun unde se află dublonul, s-a mai înmuiat. S-a ridicat de pe scaun, s-a dus la seif, a scos banul și mi l-a dat fără o vorbă. I-am înapoiat chitanța, pe

care a rupt-o. Pe urmă, am adus moneda acasă și i-am mărturisit mamei tot.

S-a oprit și și-a șters din nou fața. Ochii fetei se mișcau în sus și-n jos, odată cu mâna lui. În tăcerea care s-a așternut, l-am întrebat:

– Morny te-a amenințat în vreun fel?

A clătinat din cap.

– Mi-a zis că vrea banii înapoi, că are nevoie de ei și că să fac cumva rost de ei. Dar nu m-a amenințat. A fost foarte cumsecade, zău așa. Date fiind împrejurările.

– Unde se întâmpla asta?

– La Idle Valley Club, în biroul lui.

– Eddie Prue era de față?

Fata și-a dezlipit cu greu ochii de pe chipul lui și m-a privit. Doamna Murdock a întrebat gros:

– Cine e Eddie Prue?

– Bodyguardul lui Morny, am zis. N-am pierdut toată ziua degeaba ieri, doamnă Murdock.

M-am uitat la fiu, în așteptare. Acesta a spus:

– Nu, nu l-am văzut. Îl cunosc din vedere, desigur. Nu trebuie să-l vezi decât o dată ca să-l ții minte. Dar ieri nu era acolo.

– Asta e tot? am întrebat.

A privit către mama sa, care a intervenit aspru:

– Nu-i destul?

– Poate, am răspuns. Unde e moneda acum?

– Unde te-ai aștepta să fie? m-a repezit ea.

Era să-i răspund, doar ca să o văd sărind. Dar am izbutit să mă abțin.

– Înseamnă că asta e tot, am zis.

Doamna Murdock a spus greoi:

– Pup-o pe mama, băiatule, și fugi de-aici.

El s-a ridicat cuminte, s-a apropiat și a sărutat-o pe frunte. Ea l-a bătut ușor pe mână. A ieșit din cameră cu capul plecat și a închis ușa încetișor în urma lui. I-am spus lui Merle:

– Poate-ar fi bine să-l pui să-ți dicteze toate astea, așa cum le-a relatat aici, și să faci o copie pe care să i-o dai să o semneze.

A părut mirată. Bătrâna a mârâit:

– Ba n-o să facă nicio copie. Du-te înapoi la treburile tale, Merle. Am vrut să auzi și tu. Dar, dacă te mai prind vreodată că-mi înșeli încrederea, știi ce pățești.

Fata s-a ridicat în picioare, zâmbindu-i cu ochi strălucitori.

– Da, doamnă Murdock. Nu mai fac. Niciodată. Credeți-mă.

– Trag nădejde, a mormăit bătrânul balaur. Ieși afară.

Merle a ieșit fără zgomot. În ochii doamnei Murdock s-au format două lacrimi mari, care i s-au scurs încet pe pielea ca de elefant a obrajilor, ajungându-i în colțurile nasului cărnos și prelingându-i-se în jos pe buză. A moșmondit după o batistă și le-a șters, ștergându-și și ochii. A pus batista la loc, a întins mâna după paharul cu vin și a zis placid:

– Țin foarte mult la fiul meu, domnule Marlowe. Foarte mult. Și sunt foarte îngrijorată. Crezi că va trebui să-și spună povestea la poliție?

– Sper că nu, i-am răspuns. O să-i fie greu al naibii să-i convingă că nu minte.

Gura i s-a căscat brusc și dinții i-au sticlit spre mine în penumbră. A închis buzele, strângându-le bine și încruntându-se la mine cu capul aplecat.

– Adică ce vrei să spui? s-a răstit ea.

– Exact ce-am spus. Povestea nu sună a adevăr. Are un aer artificial, simplist. A inventat-o singur sau i-ați născocit-o dumneavoastră și el a învățat-o pe de rost?

– Domnule Marlowe, a rostit ea pe un ton ucigaș, calci pe gheață foarte subțire.

Am fluturat dintr-o mână.

– Toți facem la fel. Bine, să zicem că e adevărat. Morny o să nege și, așa, o să ne întoarcem de unde-am plecat. Morny va fi obligat să nege, pentru că altfel își leagă numele de vreo două omoruri.

– Și e atât de greu de crezut că ăsta e chiar adevărul? a răcnit ea.

– Ce interes are Morny, care are spate, protecție și ceva influență, să-și lege numele de două crime păduchioase, doar ca să evite să se facă legătura între el și un mărunțiș, cum e vânzarea unei polițe? Mie nu mi se pare logic.

Mă țintuia cu privirea, fără să spună nimic. I-am zâmbit, pentru că, pentru prima dată, urma să-i spun ceva care avea să-i placă.

– Am găsit-o pe nora dumneavoastră, doamnă Murdock. Mi se pare puțin ciudat că fiul dumneavoastră, care pare să vă asculte atât de supus, nu v-a spus unde e.

– Nu l-am întrebat, mi-a replicat ea, pe un ton curios de liniștit pentru ea.

– S-a întors acolo de unde-a plecat, cântă cu orchestra de la Idle Valley Club. Am vorbit cu ea. Într-un fel, e o femeie destul de dură. Și nu vă simpatizează prea mult. Nu mi s-ar părea imposibil de crezut că ea a luat moneda, în parte ca să vă facă în ciudă. Și încă și mai puțin imposibil mi s-ar părea ca Leslie să fi știut și să fi născocit toată istoria ca să o protejeze. Se declară foarte îndrăgostit de ea.

A zâmbit. Nu era un zâmbet plăcut, dat fiind că se întindea pe alt chip decât ar fi trebuit. Era, totuși, un zâmbet.

– Da, a spus ea cu blândețe. Bietul Leslie. E în stare de așa ceva. Iar în cazul ăsta (s-a întrerupt și zâmbetul i s-a lățit, până a ajuns aproape extatic), în cazul ăsta, e posibil ca scumpa mea noră să fie amestecată într-un omor.

Am urmărit-o savurând ideea aceasta timp de un sfert de minut.

– Ceea ce v-ar plăcea la nebunie, i-am spus.

A înclinat din cap continuând să zâmbească, bucurându-se de idee înainte de a simți mojicia din glasul meu. Atunci chipul i-a împietrit și buzele i s-au strâns. Printre ele și printre dinți, mi-a spus:

– Nu-mi place tonul pe care-mi vorbești. Nu-mi place tonul ăsta câtuși de puțin.

– Nu vă condamn, i-am întors-o. Nici mie nu-mi place. Nu-mi place nimic. Nu-mi place nici casa asta, nici de dumneavoastră, nici atmosfera de represiune care domnește aici, nici fața umilă a fetei, nici neisprăvitul de băiat pe care-l aveți, nici cazul ăsta, nici adevărul care nu mi se spune, nici minciunile care mi se spun, nici...

În momentul acela, a început să urle, sunete care ieșeau din centrul unei fețe pătate de furie, cu ochii fugindu-i de colo-colo de mânie, cu privirile ascuțite de ură.

– Ieși afară! Ieși afară imediat din casa asta! Să nu mai stai aici nicio clipă! Ieși afară!

M-am ridicat și, întinzându-mă după pălăria așezată pe jos, am spus:

– Cu mare plăcere.

I-am aruncat un fel de rânjet ostenit, m-am îndreptat către ușă, am deschis-o și am ieșit. Am închis-o încet, ținând de clanță cu o mână înțepenită și lăsând-o să prindă cu un declic.

Fără niciun motiv.

22

Am auzit pași tropăind mărunt după mine și cineva m-a strigat pe nume, dar mi-am continuat drumul până când am ajuns

în mijlocul livingului. Acolo m-am oprit, îngăduindu-i să mă ajungă din urmă, cu răsuflarea tăiată, cu ochii gata să-i sară prin lentilele ochelarilor și cu părul lucios, arămiu, reflectând raze mici și curioase dinspre ferestrele amplasate sus.

– Domnule Marlowe! Vă rog! Vă rog, nu plecați. Vrea să vă vorbească. Serios!

– Fir-aș al naibii. În dimineața asta te-ai dat cu ruj. Și nu-ți stă deloc rău.

M-a apucat de mânecă.

– Vă rog!

– S-o ia naiba, i-am spus. Spune-i să se ducă să se-nece. Până și lui Marlowe îi sare muștarul uneori. Spune-i să se ducă să se-nece de două ori, dacă o dată nu-i de ajuns. Nu-i cea mai deșteaptă soluție, dar e rapidă.

Am privit în jos, la mâna agățată de mâneca mea, și am bătut-o ușurel. Și-a tras-o repede, cu o privire șocată.

– Vă rog, domnule Marlowe. E la ananghie. Are nevoie de dumneavoastră.

– La ananghie sunt și eu, am mormăit. Până peste urechi. Și de ce bocești, mă rog?

– Ah, țin foarte mult la ea. Știu că e aspră și se poartă urât, dar are o inimă de aur.

– N-are decât s-o ia naiba cu inima ei cu tot, i-am întors-o. Nu cred că am să ajung s-o cunosc destul de bine ca să-mi pese. E o mincinoasă bătrână și înrăită. M-am săturat de ea până peste cap. Cred că a dat, într-adevăr, de belea, dar eu nu mă ocup de săpături. Trebuie să mi se spună anumite lucruri.

– Sunt sigură că, dacă ați avea puțină răbdare...

Fără să mă gândesc, i-am pus brațul pe după umeri. A sărit de-un cot, cu ochii aruncându-i flăcări de panică.

Stăteam acolo, respirând zgomotos, eu cu gura căscată, așa cum mi se întâmplă cam des, ea cu buzele strânse și nările mici și palide tremurându-i. Chipul îi era alb, atât cât îi permitea fardul aplicat neîndemânatic.

– Auzi, i-am spus, ai pățit cumva ceva în copilărie?

A dat din cap, foarte rapid.

– Te-a speriat un bărbat, sau așa ceva?

A dat din cap iar, prinzându-și buza de jos între dințișorii albi.

– Și de-atunci încoace o duci tot așa?

Stătea locului, palidă.

– Uite ce e, am spus, să știi că eu n-o să-ți fac nimic care să te sperie. Niciodată.

Ochii i se topeau în lacrimi.

– Dacă am pus mâna pe tine, am făcut-o așa cum pui mâna pe un scaun sau pe o ușă. N-a însemnat nimic. E limpede?

– Da.

În sfârșit, rostise un cuvânt. Dar panica îi zvâcnea în continuare în adâncul ochilor, dincolo de lacrimi.

– Da.

– Și cu asta, am terminat cu mine, am continuat. Eu sunt aranjat. Nu mai avem de ce să ne facem griji. Acum hai să-l luăm pe Leslie. Are mintea la alte lucruri. Tu știi că e bine... în felul acela. Nu-i așa?

– A, da, a spus ea. Da, sigur.

Leslie era grozav, în ce-o privea. În ce mă privea pe mine, era de doi bani.

– Acum, s-o luăm pe putina bătrână, am zis. E aspră și dură și are impresia că poate să mestece ziduri și să scuipe cărămizi, și zbiară tot timpul la tine, dar, de fapt, te tratează frumos, nu?

– Da, domnule Marlowe. Asta încercam să vă spun...

– Sigur. Hai, dă-i drumul. Mai e prin preajmă, celălalt, cel care ți-a zdrobit inima?

A dus o mână la gură și și-a mușcat partea cărnoasă de la baza degetului mare, privindu-mă pe deasupra lui ca peste balustrada unui balcon.

– E mort, mi-a spus ea. A căzut de la o... de la o... fereastră.

Am întrerupt-o cu palma mea dreaptă, mare.

– Aha, ăla. Am auzit despre el. Nu poți să treci peste întâmplare?

– Nu, mi-a răspuns ea, clătinând serios din cap, în spatele mâinii. Nu pot. Nu-mi iese deloc din minte. Doamna Murdock îmi spune mereu să dau totul uitării. Îmi vorbește la nesfârșit despre cum ar trebui să uit. Dar nu pot.

– Ar fi mult mai sănătos – am mârâit eu – dacă și-ar ține gura aia mare pentru totdeauna. Nu face decât să păstreze întâmplarea vie.

Auzindu-mă, a părut mirată și chiar rănită.

– Dar asta nu e tot, mi-a spus ea. Am fost secretara lui. Ea îi era soție. El a fost primul ei soț. Bineînțeles că nici ea nu poate uita. Cum ar putea?

M-am scărpinat după ureche. Părea un gest suficient de neutru. Acum, pe chipul ei nu se citea mare lucru, în afară de faptul că mi s-a părut că nu mai conștientizează prezența mea acolo. Eram doar un glas venit de nicăieri, dar un glas impersonal. Aproape ca o voce care răsuna doar în mintea ei. Atunci am avut una dintre străfulgerările mele stranii și adesea înșelătoare de intuiție.

– Auzi, am întrebat-o, există cineva anume care are efectul ăsta asupra ta? O persoană mai mult decât toate celelalte?

S-a uitat de jur împrejur. M-am uitat și eu odată cu ea. Nu era nimieni, nici sub fotolii, nici trăgând cu ochiul de după vreo ușă sau fereastră.

– De ce-ar trebui să vă spun dumneavoastră? a șoptit ea.

– Nu trebuie. Dar așa simți nevoia.

– Promiteți să nu spuneți nimănui... nimănui pe lume, nici măcar doamnei Murdock?

– Ei mai puțin ca oricui altcuiva. Promit.

A întredeschis buzele și și-a întins pe față un mic surâs caraghios și confidențial, după care s-a prăbușit totul. Beregata i-a înghețat. A scos un zgomot ca un cârâit. Dinții îi clănțăneau de-a binelea.

Aș fi vrut să o strâng puternic în brațe, dar nu îndrăzneam să o ating. Am rămas amândoi în picioare. Nu s-a întâmplat nimic. Am continuat să stăm în picioare. Îi eram la fel de mult de folos ca oul în plus din cuibul păsării colibri.

Apoi s-a întors pe călcâie și a rupt-o la fugă. Îi auzeam pașii străbătând holurile. Am auzit o ușă închizându-se.

Am urmat-o pe coridor și am ajuns în dreptul ușii. Dincolo de ea, fata suspina. Am rămas acolo, ascultând-o cum suspină. Nu puteam face nimic ca să o ajut. M-am întrebat dacă exista cineva pe lume care să poată.

M-am întors la veranda închisă cu sticlă, am bătut la ușă și am băgat capul înăuntru. Doamna Murdock stătea exact la fel cum o lăsasem. Părea să nu se fi clintit din loc.

– Cine-o bagă pe fata asta în asemenea sperieți? am întrebat-o.

– Ieși din casa mea, mi-a spus ea, printre buzele groase.

Nu m-am mișcat. Pe urmă a râs răgușit spre mine.

– Te consideri un tip inteligent, domnule Marlowe?

– Nu pot să zic că dau pe-afară de inteligență, i-am răspuns.

– Atunci fă bine și descoperă singur.

– Pe cheltuiala dumneavoastră?

A ridicat din umerii masivi.

– Poate. Depinde. Cine știe?

– În felul ăsta n-ați cumpărat nimic. Tot va trebui să vorbesc cu poliția.

– N-am cumpărat nimic, a repetat ea. Dar nici n-am plătit nimic. În afară de înapoierea monedei. Mă mulțumesc cu atât, în schimbul banilor pe care ți i-am dat deja. Acum pleacă. Mă plictisești. Incomensurabil.

Am închis ușa și am pornit înapoi. De dincolo de ușă nu se mai auzeau suspine. Era liniște. Mi-am continuat drumul.

Am ieșit din casă și am rămas pe loc, ascultând razele de soare cum pârjolesc iarba. În spate a pornit un motor de mașină și un Mercury gri și-a făcut apariția alene pe aleea din laterala clădirii. La volan era domnul Leslie Murdock. Când m-a văzut, a oprit.

A coborât din mașină și s-a îndreptat cu pași grăbiți spre mine. Era elegant îmbrăcat, în gabardină crem de data aceasta, cu toate hainele proaspăt puse, pantaloni lejeri, pantofi albi cu negru, cu botul negru lustruit, un sacou sport în carouri albe și negre, foarte mici, o batistă alb cu negru, cămașă crem și fără cravată. Pe nas avea o pereche de ochelari de soare, cu lentile verzui.

S-a oprit aproape de mine și mi-a spus pe un ton scăzut, timid:

– Presupun că mă consideri un neisprăvit.

– Din cauza poveștii despre dublon?

– Da.

– Nu mi-a afectat câtuși de puțin părerea despre tine, i-am spus.

– Păi...

– Ce-ai vrea să-ți spun?

Și-a mișcat umerii îmbrăcați în sacoul impecabil, ridicând modest din ei. Mustața mică și caraghioasă, roșcovană, îi lucea în soare.

– Probabil pentru că-mi place să știu că lumea mă simpatizează, a precizat el.

– Regret, Murdock. Îmi place devotamentul pe care i-l arăți soției. Dacă asta e.

– Aha. Adică nu m-ai crezut? Vreau să zic, ai crezut c-am spus tot doar ca să o protejez pe ea?

– Exista și posibilitatea asta.

– Înțeleg.

A băgat o țigară într-un porttțigaret lung și negru, pe care l-a scos de după batista de vitrină.

– Știu și eu... Presupun că pot să mă împac cu gândul că nu-ți sunt simpatic.

Mișcările ușoare ale ochilor i se vedeau în spatele lentilelor verzui, ca niște pești care înoată într-un iaz adânc.

– Subiectul e ridicol, am zis. Și foarte puțin important. Pentru amândoi.

A apropiat un chibrit de vârful țigării și a inhalat.

– Înțeleg, a spus el încet. Scuză-mă că am fost atât de necioplit, încât să-l abordez.

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre mașină, în care a urcat. L-am urmărit îndepărtându-se și abia pe urmă m-am mișcat din loc. Pe urmă, înainte de plecare, m-am dus și l-am bătut ușurel pe creștet pe micul negru pictat.

– Băiete, i-am spus, ești singura persoană din casa asta care nu e dusă cu pluta.

23

Difuzorul poliției, montat pe perete, a hârâit și o voce a spus: „KGPL. Test.“ Un declic și apoi a murit.

Locotenentul Jesse Breeze și-a întins brațele sus, în aer, a căscat și a zis:

– Ai întârziat câteva ceasuri, nu-i așa?

– Da, i-am răspuns. Dar ți-am lăsat mesaj că întârzii. A trebuit să mă duc la dentist.

– Ia loc.

Avea un birou mic și aglomerat într-un colț al încăperii. Stătea pieziș față de el, cu o fereastră înaltă și goală în stânga și un calendar mare, așezat cam la înălțimea ochilor, în dreapta. Zilele dispărute în neant erau marcate atent cu câte o cruce cu creion negru, moale, astfel încât, doar dintr-o privire aruncată calendarului, Breeze să știe exact ce zi era.

Spangler stătea în lateral la un birou mai mic și mult mai ordonat. Pe el avea o sugativă verde, un set de pixuri din onix, un mic calendar de alamă și o jumătate de scoică *abalone*, plină cu scrum, chibrituri și mucuri de țigară. Spangler azvârlea dintr-un mănunchi creioane într-un spătar de scaun din pâslă neagră, sprijinit de perete, ca un cuțitar mexican care aruncă cu cuțite la țintă. Fără niciun rezultat. Creioanele refuzau să se înfigă.

În încăpere plutea mirosul acela vag, neînsuflețit, nu tocmai uscat, nu tocmai curat, nu tocmai omenesc pe care îl au întotdeauna încăperile de felul acesta. Dă o clădire nou-nouță pe mâna poliției și, în trei luni, toate încăperile vor căpăta mirosul ăsta. Pesemne are în el ceva simbolic.

Un reporter la un ziar newyorkez scria odată că, pășind dincolo de lumina verde de la intrarea într-o secție de poliție, treci undeva, în afara lumii acesteia, într-un spațiu dincolo de lege.

M-am așezat. Breeze a scos din buzunar un trabuc învelit în celofan și și-a început obișnuitul exercițiu. L-am urmărit detaliu cu detaliu, fără variații, precis. A tras fumul în piept, a scuturat

chibritul ca să se stingă, l-a așezat încetișor în scrumiera de sticlă și a spus:

– Hei, Spangler.

Spangler a întors capul și Breeze a întors și el capul. Și-au zâmbit unul altuia. Breeze a împuns aerul cu trabucul, în direcția mea.

– Uită-te la el cum asudă, i-a spus el.

Spangler a fost nevoit să-și miște picioarele și să se răsucească destul ca să mă vadă asudând. Poate asudam, dar mie nu mi se părea.

– Sunteți drăgălași, ca două mingi de golf rătăcite, am zis. Cum mama naibii vă reușește?

– Sări peste miștocării, mi-a tăiat-o Breeze. Ce-ai făcut dimineață, ai fost ocupat?

– Destul de, am spus.

Continua să zâmbească. Și Spangler continua să zâmbească. Nu știu ce gust avea Breeze pe limbă, dar nu se grăbea deloc să înghită. În cele din urmă, și-a dres vocea, și-a împins chipul mare și pistruiat înainte, și-a răsucit capul atât cât, fără să se uite la mine, să mă vadă totuși și a rostit pe un ton vag și parcă golit de orice:

– Hench a mărturisit.

Spangler s-a întors de-a binelea, să se uite la mine. S-a aplecat înainte pe marginea scaunului și buzele i s-au întredeschis într-o jumătate de surâs extatic, aproape indecent.

– Cu ce l-ați lucrat, cu picamărul? am întrebat.

– Nțț.

Tăceau amândoi, privindu-mă.

– Un broscar.

– Un ce?

– Mamă, ce te mai bucuri, a constatat Breeze.

– Aveți de gând să-mi spuneți sau stați acolo, grași și mulțumiți de voi înșivă, uitându-vă la mine cum mă bucur?

– Ne place să vedem oameni mulțumiți, mi-a întors-o Breeze. Nu avem prea des ocazia.

Am băgat o țigară în gură, mișcând-o de sus în jos.

– L-am lucrat cu un broscar, a spus Breeze. Un broscar pe nume Palermo.

– Aha. Știți ceva?

– Ce? m-a întrebat Breeze.

– M-am prins care-i treaba cu dialogurile cu polițiștii.

– Care?

– Au impresia că fiecare replică e o poantă.

– Și fiecare pont e un pont, a spus Breeze calm. Vrei să afli sau doar să faci pe nebunul?

– Vreau să aflu.

– Atunci a fost așa. Hench era beat. Vreau să zic că era beat până în străfund, nu doar la suprafață. Beat mort. De mai multe săptămâni, nu trăia decât cu băutură. Practic, nu mai mânca și nu mai dormea. Doar băutură. Ajunsese în faza în care alcoolul nu-l mai îmbăta, ci îl ținea treaz. Era ultimul lui contact cu lumea reală. Când omul ajunge în faza asta, dacă-i iei băutura și nu-i dai nimic în loc, o ia razna.

N-am comentat. Spangler avea același rânjet erotic pe fața tânără. Breeze a bătut ușor trabucul într-o parte, fără să cadă niciun pic de scrum, după care l-a băgat la loc în gură și a continuat.

– E complet țicnit, dar nu vrem ca din pontul nostru să se aleagă un caz de țicneală. Am declarat-o sus și tare. Vrem un individ care să nu aibă dosar la țicniți.

– Credeam că sunteți convinși că Hench e nevinovat.

Breeze a dat ușor din cap.

– Asta era aseară. Sau poate am glumit puțin. Oricum, peste noapte, bum! Hench clachează. Așa că-l iau și-l târăsc la spital și-i

injectează o doză mare de heroină. Asta, doctorul de la închisoare. Dar rămâne între noi. La dosar nu apare heroina. Pricepi?

– Chiar prea bine, am spus.

– Mda.

Părea că remarca îi stârnise bănuielile, dar era prea încântat de subiect ca să piardă vremea cu ea.

– Așa, și-n dimineața asta e bine. Heroina își face efectul, tipul e palid, dar liniștit. Ne ducem să-l vedem. Ce mai faci, băiatule? Ai nevoie de ceva? Nu contează ce. Îți aducem noi, bucuroși. Se poartă bine cu tine aici? Cunoști poezia.

– Da, am spus. Cunosc poezia.

Spangler și-a lins buzele într-un mod neplăcut.

– Așa că, după o vreme, deschide gura destul cât să zică: „Palermo." Palermo îl cheamă pe broscarul care stă vizavi și care are firma de servicii funerare și blocul de locuințe și mai știu eu ce. Îți aduci aminte? Da, îți aduci aminte. Asta pentru că a spus ceva despre o blondă înaltă. Aiureli. Broscarilor nu le stă gândul decât la blonde înalte. În seturi de câte douășpe. Dar Palermo ăsta e important. Am mai întrebat și eu pe unul, pe altul. Acolo, toată lumea-i ține partea. Nu poți să te-atingi de el. Oricum, eu nu vreau să mă ating de el. Îi zic lui Hench: Vrei să zici că ești prieten cu Palermo? Și el zice: Aduceți-l încoace pe Palermo. Așa că ne întoarcem aici, în bârlog, și-i dăm telefon lui Palermo și Palermo zice că vine imediat. Și vorbim așa: Hench vrea să vă vadă, domnu' Palermo. Nu știu de ce. E vai de capul lui, zice Palermo. Un tip de treabă. Cred că e OK. Dacă vrea să vadă pe mine, e bine. O să văd pe el. O să văd pe el singur. Fără polițai. Zic: Bine, domnu' Palermo, și mergem la spital și Palermo stă de vorbă cu Hench fără să-i asculte nimeni. După o vreme, Palermo iese și zice: OK, polițaiule.

A făcut mărturisire. O să plătesc eu la avocat, poate. Îmi e simpatic, amărâtul. Uite-așa. Și pleacă.

Am tăcut. S-a așternut tăcerea. Difuzorul de pe perete a început un anunț și Breeze a ciulit urechile, a ascultat zece sau douăsprezece cuvinte, apoi l-a ignorat.

– Așa că intrăm peste el cu o stenografă și Hench ne servește gogoașa. Phillips s-a dat la prietena lui. Asta alaltăieri, pe hol. Hench era în cameră și a văzut, dar Phillips a intrat la el în apartament și a închis ușa înainte ca Hench să poată să iasă. Hench însă s-a înfuriat. I-a ars fetei una peste ochi. Ceea ce nu l-a mulțumit. A căzut în melancolie, cum numai bețivii pot să cadă. N-o să-i dau voie individului să se dea la gagica mea, își spune el. Las' că-i arăt eu lui una, de-o să mă țină minte. Și începe să-i urmărească mișcările lui Phillips. Și ieri după-masă îl vede intrând în casă. Bate la ușa lui Phillips și Phillips îi deschide. Hench e puțin mirat, dar i-am spus eu că Phillips te aștepta pe tine. În fine, ușa se deschide și Hench intră și-i spune lui Phillips ce părere are despre el și ce intenționează să-i facă, iar Phillips se sperie și scoate un pistol. Hench îi arde una cu o măciucă. Phillips cade lat, dar Hench nu e mulțumit. Îi arzi una omului cu măciuca și el se lățește pe jos și cu ce te-ai ales? N-ai nicio mulțumire, asta nu-i răzbunare. Hench ia pistolul de pe jos, foarte beat și foarte nemulțumit, iar Phillips se repede să-l apuce de glezne. Apoi, Hench nu știe să explice de ce a făcut ce a făcut. În capul lui e o ceață totală. Îl târăște pe Phillips până în baie și-i administrează o lecție cu propriul lui pistol. Cum îți place?

– Mă prăpădesc, am spus. Dar unde e satisfacția pentru Hench?

– Păi, știi cum sunt bețivii. Oricum, treaba îi revine lui. Vezi tu, nu e pistolul lui Hench, dar nici nu poate să facă să pară sinucidere. N-ar mai avea nicio mulțumire. De-aia, ia pistolul cu

el și îl pune sub pernă, după care ia propriul lui pistol și-l aruncă. Nu vrea să ne spună unde. Probabil i-l pasează vreunuia dintre durii din cartier. Pe urmă o recuperează pe fată și se duc să mănânce.

– Ce tușă sensibilă, am zis. Asta cu pistolul băgat sub pernă. În viața vieților mele nu m-aș fi gândit la așa ceva.

Breeze s-a lăsat pe spate în fotoliu, cu ochii în tavan. Spangler, acum că cea mai mare parte a distracției se sfârșise, s-a răsucit în fotoliu și, înșfăcând o mână de creioane, a aruncat unul în direcția spătarului de scaun.

– Hai să privim altfel lucrurile, mi-a propus Breeze. Care a fost efectul cascadoriei? Uită-te cum a procedat Hench. Era beat, dar nu și prost. A găsit pistolul și l-a arătat înainte ca Phillips să fie găsit mort. Întâi ni se inculcă ideea că, sub perna lui Hench, se află o armă cu care a fost omorât un om – sau cu care s-a tras, în orice caz –, după care descoperim și cadavrul. Pare logic. Ce motiv am avea să credem că un individ poate fi atât de prost ca Hench? N-are niciun sens. De aceea, am crezut că altcineva a pus pistolul sub perna lui Hench și, luând pistolul lui Hench, l-a aruncat undeva. Dar dacă Hench ar fi aruncat arma ucigașă în locul celei proprii, ar fi fost într-o situație mai bună? La cum arătau lucrurile, nu puteam să nu-l bănuim. Și, în modul ăsta, n-ar fi creat un anume portret al lui în mintea noastră. Așa însă, ne-a făcut să-l vedem ca pe un bețiv inofensiv, care a plecat în oraș lăsând ușa de la apartament deschisă și căruia altcineva i-a plantat o armă.

A așteptat, cu gura întredeschisă și trabucul în fața ei, ținut într-o mână aspră și pistruiată, cu ochii de un albastru palid plini de o satisfacție reținută.

– Păi, dacă urma să mărturisească oricum, n-ar mai fi avut prea multă importanță, am spus. Ajungeți la vreo înțelegere?

– Sigur. Așa cred. Presupun că Palermo o să reușească să-i scoată o acuzație de omor prin imprudență. Evident, nu sunt sigur.

– Și ce interes are Palermo să-i scoată ceva?

– Are o oarecare simpatie pentru Hench. Iar Palermo e un tip cu care nu ne putem pune.

– Înțeleg, am spus și m-am ridicat în picioare, iar Spangler m-a privit pieziș, cu ochi strălucitori. Cum rămâne cu fata?

– Nu vrea să spună o vorbă. E deșteaptă. N-avem ce-i face. Totul a fost foarte bine aranjat. Nu intenționezi să faci valuri, sper. Nu știu ce treabă ai, dar e treaba ta. Pricepi?

– Iar fata e înaltă și blondă, am zis. Nu mai e tânără, dar e înaltă și blondă. Chiar dacă e una singură. Poate pe Palermo nu-l deranjează.

– Fir-ar să fie, la asta nu mă gândisem! a izbucnit Breeze.

A cumpănit o clipă, apoi a ridicat din umeri.

– Nu, nu se poate, Marlowe. N-are destulă clasă.

– Spălat și treaz, nu se știe, i-am replicat. Clasa e o chestie care se dizolvă repede în alcool. Mai vrei ceva de la mine?

– Nu cred, mi-a spus el, ținând trabucul îndreptat în sus, către ochii mei. Nu că nu mi-ar plăcea să aud și versiunea ta. Dar mă gândesc că, la cum stau acum lucrurile, nu am dreptul absolut de a insista să mi-o spui.

– Foarte elegant din partea ta, Breeze, am zis. Și a ta, Spangler. Vă doresc numai lucruri frumoase în viață.

M-au urmărit ieșind din încăpere, amândoi cu gurile ușor căscate.

Am coborât cu liftul până în holul mare, de marmură, și m-am dus să-mi iau mașina din parcarea oficială.

24

Domnul Pietro Palermo stătea într-o încăpere care, cu excepția unui birou de mahon, cu rulou, a unui triptic religios cu ramă de aur și a unui crucifix mare, din abanos și fildeș, arăta exact ca un salonaș din epoca victoriană. Erau în el o sofa în formă de potcoavă și scaune pe rame curbe de mahon, cu huse de dantelă fină; un ceas de bronz aurit pe polița de marmură cenușiu-verzuie a căminului, o pendulă care ticăia leneș într-un colț și câteva flori de ceară, sub o cupolă de sticlă, pe o măsuță ovală cu tăblie de marmură și picioare elegant curbate. Covorul era gros, acoperit cu buchete de flori în culori domolite. Era chiar și o vitrină pentru mărunțișuri, arhiplină cu mărunțișuri: ceșcuțe de porțelan fin, figurine mititele din sticlă și porțelan, tot felul de obiecțele din fildeș și lemn de trandafir, farfurioare pictate, un set de solnițe în formă de lebădă, din epoca americană timpurie și altele asemenea.

Perdele lungi de dantelă atârnau la ferestre, dar camera, îndreptată cu fața spre sud, avea suficientă lumină. Peste drum, vedeam geamurile apartamentului unde fusese ucis George Anson Phillips. Între cele două, strada era însorită și calmă.

Italianul înalt, cu tenul smead și păr frumos, cenușiu ca oțelul, mi-a citit cartea de vizită și a spus:

– Peste douăsprezece minute am o treabă. Ce doriți, domnu' Marlowe?

– Eu sunt cel care l-a descoperit pe bărbatul mort din apartamentul de vizavi, ieri. Eram prieteni.

Ochii lui reci și negri m-au măsurat în tăcere.

– Lui Luke i-ați spus altceva.

– Care Luke?

– Care se ocupă de clădirea pentru mine.

– Eu nu prea vorbesc cu străini, domnule Palermo.

– Asta este bine. Dar cu mine vorbiți, no?

– Dumneavoastră sunteți o persoană cu poziție socială importantă. Cu dumneavoastră pot să vorbesc. Ieri m-ați văzut. Ați dat poliției o descriere a mea. Foarte exactă, din câte mi-au spus.

– Si. Văd multe, a rostit el fără emoție.

– Și ieri ați văzut o femeie înaltă și blondă ieșind de-acolo.

M-a studiat.

– Nu ieri. A fost două, trei zile în urmă, am spus la polizzia ieri. La polizzia, bah! a făcut el, pocnind din degetele lungi și măslinii.

– Ieri ați văzut pe cineva străin, domnule Palermo?

– Este intrare și ieșire prin spate, mi-a răspuns el. Este și scară de la etajul întâi.

S-a uitat la ceas.

– Deci așa nu rezolvăm nimic, am zis. Iar azi-dimineață l-ați văzut pe Hench.

A ridicat ochii și și i-a trecut leneș peste fața mea.

– Așa ți-a spus la polizzia?

– Mi-au spus că l-ați convins pe Hench să mărturisească. Ziceau că sunteți prieteni. Cât de buni, asta nu mai știau, desigur.

– Hench a făcut mărturisire, ei?

A zâmbit, un zâmbet neașteptat, strălucitor.

– Doar că nu Hench e ucigașul, am spus.

– No?

– Nu.

– Interessante. Continuați, domnu' Marlowe.

– Mărturisirea e o mare gogoașă. L-ați convins să o facă, pentru motive pe care numai dumneavoastră le știți.

S-a ridicat, s-a dus la ușă și a strigat:

– Tony!

Apoi s-a așezat din nou. Un broscar scund, cu față de dur, a intrat în cameră, s-a uitat la mine și s-a așezat lângă perete, pe un scaun cu spătar drept.

– Tony, dumnealui este domnu' Marlowe. Uite cartea de vizită (Tony s-a apropiat, a luat cartea de vizită și s-a așezat la loc cu ea în mână). Uită-te bine la dumnealui, Tony. Să nu-l mai uiți, si?

– Lăsați pe mine, domnu' Palermo, a zis Tony.

– Erați prieteni, ei? Prieteni buni?

– Da.

– E rău. E foarte rău. Să-ți spun ceva. Prietenul prieten rămâne. Ascultă ce-ți spun. Dar să nu mai spui la nimeni. Mai ales nu la nenorocita de polizzia, bine?

– Bine.

– Ai promis, domnu' Marlowe. E un lucru care nu se uită. N-ai să uiți?

– Nu uit.

– Nici Tony n-o să te uite pe dumneata. Pricepi care e ideea?

– Mi-am dat cuvântul. Ce-mi spuneți rămâne aici, între noi.

– Asta bene. Okay. Eu vin din familia mare. Multe sore și frați. Un frate foarte rău. Aproape tot rău ca Tony.

Tony a rânjit.

– Okay, fratele asta trăiește foarte retras. Peste drum. Trebuie să mute. Okay, polizzia umple clădirea. Nu prea bine. Prea multe întrebări. Nu e bene pentru afaceri, nu e bene pentru asta frate rău. Pricepi care e ideea?

– Da, am zis. Pricep care e ideea.

– Okay, Hench asta nu e bun de nimic, dar sărac, bețiv, fără slujbă. Nu plătește chiria, dar eu am bani grămadă. Așa că-i spun: uite ce e, Hench, tu mărturisești. Ești bolnav. Bolnav două, trei săptămâni. Mergi la judecat. Aduc eu avocat. Tu spui să ia naiba

de mărturisire. Eram beat. Polizzia nenorocită rămâne cu buza umflat. Judecător îți dă drumul și tu vii la mine și eu am grijă de tine. Okay? Și Hench zice okay, mărturisesc. Asta e tutto.

– Și, în două sau trei săptămâni, fratele cel rău e departe și urma s-a răcit și poliția o să claseze, probabil, cazul ca nesoluționat. Așa e?

– Si.

A zâmbit din nou. Un zâmbet cald și strălucitor, ca un sărut al morții.

– Asta rezolvă problema lui Hench, dar nu mă ajută prea mult cu prietenul meu, domnule Palermo, am spus.

Clătinând din cap, s-a uitat din nou la ceas. M-am ridicat în picioare. Tony s-a ridicat și el. Nu ca să facă ceva, dar e mai bine când stai în picioare. Te miști mai repede.

– Problema cu voi, am zis, e că faceți o enigmă din toate prostiile. Și înainte de a mușca din felia de pâine vă trebuie o parolă. Dac-ar fi să mă duc la secție și să le repet băieților tot ce mi-ați spus aici, mi-ar râde în nas. Și eu aș râde împreună cu ei.

– Tony nu prea râde, domnu' Marlowe.

– E pământul plin de oameni care nu râd prea mult, domnule Palermo. Ar trebui să știți asta. Dumneavoastră i-ați băgat pe mulți acolo unde sunt.

– E treaba mea, a spus el, ridicând enorm din umeri.

– O să mă țin de cuvânt, i-am spus. Dar, în cazul în care aveți dubii, încercați să nu vă bateți capul cu mine. Pentru că, la mine în cartier, am o reputație bună și, dacă ar fi să cadă totul în capul lui Tony, s-ar chema că e din partea casei. Fără niciun profit.

Palermo a izbucnit în râs.

– E buona, a spus el. Tony. O înmormântare – din partea casei. Okay.

S-a ridicat și mi-a întins mâna, o mână fermă, caldă și puternică.

25

În holul blocului Belfont, în unicul ascensor în care funcționa lumina, pe aceeași bucată de pânză de sac împăturită, aceeași relicvă cu ochi apoși ședea nemișcată, imitându-l pe omul uitat. Am urcat în lift cu el și am spus:

– Șase.

Ascensorul s-a pus greoi în mișcare, urcând gâfâit. A oprit la șase, eu am coborât și bătrânul s-a aplecat în afară ca să scuipe și a rostit pe un ton șters:

– Ce se mai aude?

M-am răsucit în loc dintr-o bucată, ca un manechin pe o platformă rotativă. L-am privit atent. El mi-a spus:

– Azi ai costum gri.

– Așa e, am zis. Da.

– Arată bine, mi-a spus el. Îmi place și ăla albastru, care-l purtai ieri.

– Haide, l-am îndemnat. Zi ce ai de zis.

– Ai mers pân' la opt. De două ori. A doua oară era târziu. Ai luat liftul de la șase. Nu mult după aia, au dat năvală băieții-n albastru.

– E vreunul din ei pe-aici, acum?

A clătinat din cap. Avea o față ca un teren viran.

– Io nu le-am zis nimic, mi-a declarat el. Acu' e prea târziu ca să mai pomenesc ceva. Or să-mi mănânce urechile.

– De ce? l-am întrebat.

– De ce nu le-am zis? Mai dă-i naibii. Mata mi-ai vorbit frumos. Puțină lume face asta. Și ce naiba, știu că n-ai avut nimic de-a face cu crima.

– Te-am judecat greșit, i-am spus. Rău de tot.

Am scos o carte de vizită și i-am dat-o. El a pescuit în buzunar după o pereche de ochelari cu rame metalice, și i-a cocoțat pe nas și a îndepărtat cartea de vizită la treizeci de centimetri de ei. A citit-o încet, mișcând din buze, s-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor, apoi mi-a dat cartea de vizită înapoi.

– Mai bine păstreaz-o, mi-a spus el. Io s-ar putea s-o pierd pe undeva. Duci o viață interesantă, aș zice.

– Da și nu. Cum spuneai că te cheamă?

– Grandy. Da' zi-mi Tataie. Cine l-a omorât?

– Nu știu. Ai văzut pe cineva urcând sau coborând de-aici, cineva care să pară că nu e de-al locului sau care să-ți fie străin?

– Nu observ io prea multe, mi-a replicat el. Pe mata s-a-ntâmplat să te observ.

– O blondă înaltă, de pildă, sau un bărbat înalt și suplu, cu perciuni, pe la vreo treizeci și cinci de ani?

– Nțț.

– Toți cei care au urcat și au coborât atunci au făcut-o cu liftul dumitale.

A dat din capul bătrân.

– Asta dacă n-au coborât pe scara de incendiu. Care dă în alee, iar ușa se deschide doar dinăuntru. Cine intră trebuie să treacă pe-aici, dar în spatele liftului e scări care duce la primul etaj. De-acolo se ajunge la scara de incendiu. Nu e mare lucru.

Am aprobat din cap.

– Domnu' Grandy, primești o hârtie de cinci dolari – nu ca bacșiș, în niciun caz, ci în semn de respect din partea unui prieten sincer?

– Fiule, primesc o hârtie de cinci dolari așa de iute, c-or să-i transpire favoriții lui Abe Lincoln.

I-am întins o bancnotă. Înainte de a-i da drumul din mână, m-am uitat la ea. Într-adevăr, pe cea de cinci dolari era portretul lui Lincoln. A împăturit-o strâns și a vârât-o în fundul buzunarului.

– E frumos din partea matale, mi-a spus el. Trag nădejde că n-ai impresia că te-am tapat de bani.

Am clătinat din cap și am pornit pe culoar, citind din nou numele. Dr. E.J. Blaskowitz, Medic chiropractician, Dalton and Rees, Copiere acte, L. Pridview, Contabil. Patru uși pe care nu scria nimic. Moss, Firmă de expediții. Încă două uși pe care nu scria nimic. H.R. Teager, Laborator de tehnică dentară. În aceeași poziție relativă ca și birourile lui Morningstar, cu două etaje mai sus, dar cu altă dispunere a camerelor. Teager avea o singură ușă, și între ușa lui și cea de alături spațiul era mai mare.

Clanța nu se mișca. Am bătut. Niciun răspuns. Am bătut mai tare, cu același rezultat. M-am întors la lift. Era tot la etajul șase. Tataia Grandy m-a urmărit apropiindu-mă ca și cum nu m-ar mai fi văzut în viața lui.

– Știi ceva despre H.R. Teager? l-am întrebat.

S-a gândit puțin.

– Grăsan, mai în vârstă, îmbrăcat lălâu, cu unghiile murdare, ca ale mele. Dacă mă gândesc mai bine, azi nu l-am văzut.

– Crezi că administratorul o să-mi dea drumul în biroul lui, să arunc o privire?

– Administratoru' e cam curios. Nu te-aș sfătui.

A întors capul foarte încet, privind în sus, pe peretele liftului. Deasupra capului lui, pe un inel metalic mare, atârna o cheie. O cheie universală. Grandy și-a întors din nou capul în poziția normală, s-a ridicat de pe scăunel și a spus:

– Acum, tre' să mă duc la budă.

A plecat. După ce ușa s-a închis în urma lui, am desprins cheia de pe peretele liftului și, întorcându-mă până la ușa biroului lui H.R. Teager, am descuiat-o și am intrat.

Înăuntru era o anticameră fără geamuri, cu mobilierul căreia se făcuse mare economie. Două scaune, o scrumieră cu picior dintr-un magazin de solduri, un lampadar din subsolul cine știe cărui depozit de chimicale, o măsuță de lemn pătat, cu niște reviste vechi, cu poze. Arcul a închis ușa în urma mea și biroul s-a cufundat în întuneric, cu excepția luminii slabe care intra prin panoul de sticlă givrată. Am tras de lanțul întrerupătorului de la lampadar și m-am îndreptat spre ușa interioară, practicată în peretele care tăia încăperea în două. Pe ea scria: H.R. Teager. Privat. Nu era încuiată.

Dincolo de ea, un birou pătrat, cu două ferestre care dădeau spre răsărit, fără perdele și cu pervazurile pline de praf. Mai erau un fotoliu pivotant și două scaune cu spătar, ambele din lemn simplu, tare și pătat, plus o masă de lucru pătrățoasă. Pe ea nu se afla nimic altceva decât o sugativă veche, un set de pixuri ieftine și o scrumieră rotundă, de sticlă, cu niște scrum de la un trabuc. Sertarele mesei erau căptușite cu hârtie prăfuită și conțineau câteva clame de hârtie, elastice, creioane tocite, pixuri, penițe de stilou ruginite, sugative folosite, patru timbre de doi cenți fără ștampilă și ceva foi cu antet, plicuri și tipizate pentru facturi.

Coșul de hârtii din sârmă împletită era plin cu gunoaie. Aproape că am irosit zece minute, cercetându-l destul de atent. La finalul celor zece minute, știam ceea ce știusem deja cu destulă certitudine: că H.R. Teager avea o mică firmă de tehnică dentară, care făcea lucrări de laborator pentru mai mulți dentiști din zonele sărace ale orașului, genul de dentiști cu cabinete care se aflau la etajul prăvăliilor, care nu dispuneau nici de abilitatea, nici de echipamentul necesare pentru a-și realiza propriile lucrări și cărora le plăcea să le trimită altora ca ei, nu marilor laboratoare eficiente și bine dotate, care nu erau dispuse să le realizeze comenzile pe datorie.

Un lucru însă tot am descoperit. Adresa de acasă a lui Teager, pe o bucată dintr-o factură la gaze: Toberman Street 1354B.

Am netezit hârtia, am îndesat restul înapoi în coș și m-am îndreptat către ușa de lemn pe care scria Laborator. Aceasta avea o yală nouă, la care cheia universală nu se potrivea. Nu aveam ce-i face. Am stins lampadarul din anticameră și am ieșit.

Liftul era la parter. L-am chemat și, când a venit, m-am strecurat pe lângă Tataia Grandy, pitind cheia, pe care am agățat-o deasupra capului lui. Inelul a zăngănit, lovindu-se de peretele ascensorului. Bătrânul a zâmbit.

– A plecat, am spus. Pesemne aseară. Trebuie să fi avut cu el o grămadă de lucruri. Biroul e gol.

Tataia Grandy a înclinat din cap.

– Avea două valize. Da' nu aveam de ce să țiu minte. Aproape întotdeauna cară câte o valiză. Cred că ridică și livrează comenzile.

– Ce fel de comenzi? l-am întrebat în timp ce ascensorul cobora mormăind, mai mult ca să spun ceva.

– Comenzi de dinți care nu se potrivește, mi-a răspuns el. Pentru bătrâni ticăloși și săraci ca mine.

– Nici nu se observă, am comentat, în timp ce ușa se deschidea cu greu spre holul de la intrare. Așa cum nu se observă culoarea ochilor unei păsări colibri, de la zece metri distanță. Nu prea mult.

A zâmbit.

– Ce-a făcut?

– Mă duc la el acasă, ca să aflu, i-am răspuns. Cred că, cel mai probabil, a plecat într-o călătorie spre nicăieri.

– Aș face schimb de locuri cu el, a zis Tataia Grandy. Și dacă s-a dus doar pân' la Frisco și acolo i-a făcut cineva de petrecanie, tot aș face schimb cu el.

26

Toberman Street. O stradă largă și prăfoasă, care se deschidea din Pico. Numărul 1354B era un apartament de la etajul unei clădiri vopsite în alb și galben, pe ramă de lemn. Ușa de la intrare era pe o verandă lângă apartamentul 1352B. Intrările în apartamentele de jos erau așezate în unghi drept, față în față, cu veranda la mijloc. Am continuat să sun la sonerie chiar și după ce m-am convins că n-o să-mi deschidă nimeni. Într-un cartier ca acesta, există întotdeauna o specialistă în trasul cu ochiul de la fereastră.

Într-adevăr, ușa de la 1354A s-a deschis și o femeie măruntă, cu ochi strălucitori, m-a privit din prag. Avea părul negru proaspăt spălat și pus pe bigudiuri, acum o masă complicată de ace și agrafe.

– O căutați pe doamna Teager? m-a întrebat ea cu glas ascuțit.

– Pe doamna sau pe domnul.

– Au plecat aseară în concediu. Au încărcat mașina și au plecat târziu. M-au rugat să contramandez laptele și ziarul. Ei n-au mai avut timp. S-au hotărât cam din pripă.

– Mulțumesc. Ce fel de mașină au?

Din încăperea din spatele ei a izbucnit dialogul sentimental al unui serial de dragoste, lovindu-mă peste față precum un prosop de vase ud. Femeia cu ochi strălucitori m-a întrebat:

– Sunteți prieten cu ei?

În glas i se simțea suspiciunea, groasă ca dulcegăriile ce se scurgeau din aparatul de radio.

– Nu contează, am spus cu glas aspru. Nu vrem decât banii care ni se cuvin. Avem o mulțime de feluri în care putem să aflăm ce mașină au.

Femeia și-a lăsat capul într-o parte, ascultând.

– Asta e Beula May, mi-a spus ea, surâzând trist. Nu vrea să meargă la bal cu doctorul Myers. Mi-a fost teamă că n-o să vrea.

– Of, dar-ar naiba, am zis și, întorcându-mă la mașină, am pornit înapoi spre Hollywood.

Biroul era gol. Am descuiat ușa interioară, am deschis larg ferestrele și m-am așezat.

Încă o zi se apropia încet de sfârșit, aerul era anost și obosit, afară se auzea mârâitul greu al automobilelor care se întorceau acasă pe bulevard și, în birou, Marlowe ciugulea dintr-o băutură și parcurgea corespondența zilei. Patru reclame; două facturi; o carte poștală frumos colorată de la un hotel din Santa Rosa, unde stătusem patru zile cu un an înainte, în timp ce lucram la un caz; o scrisoare lungă, scrisă prost la mașină, de la un ins pe nume Peabody, din Sausalito, din care reieșea, ca idee generală și cam cețoasă, că o mostră de caligrafie a unei persoane suspecte putea, dacă era expusă examinării cercetătoare din partea lui Peabody, să dezvăluie caracteristicile emoționale interioare ale individului, clasificate atât conform sistemului freudian, cât și celui al lui Jung.

Înăuntru, era un plic timbrat și cu adresa gata scrisă. În timp ce dezlipeam timbrul și aruncam plicul cu adresă cu tot, mi-am evocat imaginea unui moșneag trist, cu părul lung, pălărie neagră de fetru și lavalieră neagră, legănându-se pe o verandă șubredă, în fața unui geam, cu mirosul de varză cu picioare de porc ieșind pe ușa de lângă cotul lui.

Am oftat, am recuperat plicul, am trecut numele și adresa pe unul nou, am împăturit o bancnotă de un dolar într-o foaie de hârtie și am scris pe ea: „E, categoric, ultima contribuție.“ M-am iscălit, am lipit plicul, am pus pe el un timbru și mi-am umplut încă o dată paharul.

Mi-am umplut și mi-am aprins pipa, apoi am rămas așezat în fotoliu, fumând. Nu a venit nimeni, nu a sunat nimeni la telefon, nu s-a întâmplat nimic, nimănui nu-i păsa dacă am murit sau am plecat la El Paso.

Încet-încet, mugetul traficului s-a potolit. Cerul și-a pierdut din strălucirea orbitoare. La apus, era roșu. La un cvartal depărtare, în diagonală pe deasupra acoperișurilor, se vedea prima reclamă de neon. Încastrat în peretele cafenelei de la parter, pe alee, se învârtea conștiincios un ventilator. Un camion a încărcat marfă, apoi, dând cu spatele, a ieșit huruind în bulevard. În cele din urmă, a sunat și telefonul. Am răspuns și o voce m-a întrebat:

– Domnul Marlowe? Sunt domnul Shaw. De la Bristol.

– Da, domnule Shaw. Ce mai faceți?

– Foarte bine, mulțumesc, domnule Marlowe. Sper că și dumneavoastră la fel. Am aici o domnișoară care cere să-i dau drumul în apartamentul dumneavoastră. Nu știu de ce.

– Nici eu, domnule Shaw. Nu am dat instrucțiuni în sensul ăsta. Și-a dat numele?

– A, da. Într-adevăr. O cheamă Davis. Domnișoara Merle Davis. E – cum se spune? – în pragul isteriei.

– Dă-i drumul să intre, am spus repede. Ajung și eu în zece minute. E secretarea unei cliente. E exclusiv o chestiune de afaceri.

– Bine. Aha. Să... să rămân cu dânsa?

– Cum credeți, am mai spus și am închis.

În trecere pe lângă ușa deschisă a dulăpiorului de sticlă de la baie, am zărit, oglindit, un chip crispat de nerăbdare.

27

În timp ce răsuceam cheia în broască și deschideam ușa, Shaw se și ridica în picioare de pe canapea. Era un bărbat înalt, cu ochelari și un creștet chel și boltit, care făcea urechile să pară că

îi alunecaseră în jos pe craniu. Avea pe față zâmbetul încremenit al idioțeniei politicoase.

Fata stătea în fotoliul din fața mesei de șah. Nu făcea nimic, doar stătea.

– Ah, iată-vă, domnule Marlowe, a ciripit Shaw. Da. Într-adevăr. Domnișoara Davis și cu mine am purtat o conversație foarte interesantă. Îi ziceam că rădăcinile mele sunt în Anglia. Dânsa nu mi-a... ăăă... spus de unde se trage.

În timp ce rostea acestea, era deja la jumătatea drumului spre ușă.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule Shaw, am zis.

– Pentru puțin, a ciripit el. Pentru puțin. Acum mă duc. Poate cina...

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, am spus. Vă sunt recunoscător.

A dat din cap și s-a făcut nevăzut. Strălucirea artificială a zâmbetului său a părut să mai plutească în aer și după ce s-a închis ușa în urma lui, asemenea zâmbetului pisicii din Cheshire.

– Bună, i-am spus.

– Bună, mi-a răspuns ea.

Vocea îi suna calm, foarte serios. Purta o haină maronie, de in, cu fustă, o pălărie cu calotă joasă și boruri late, cu o panglică a cărei culoare era exact aceeași cu cea a pantofilor și a bordurilor de piele ale poșetei-plic de pânză. Pălăria era așezată într-un unghi cam îndrăzneț pentru ea. Nu purta ochelarii.

Dacă n-ar fi fost fața, ar fi arătat bine. Dar, mai mult decât orice, în ochi avea o expresie înnebunită. De jur împrejurul irisului se vedea albul și privirea îi era fixă. Când se mișcau, mișcarea era atât de țeapănă, că aproape auzeai ceva scârțâind. Gura îi stătea întinsă într-o linie dreaptă la colțuri, dar partea din centru a buzei

de sus îi tot dezvelea dinții, ridicându-se și ieșindu-i în afară, parcă trasă de fire subțiri, prinse de margini. Se ridica atât de mult, încât părea neverosimil, după care întreaga jumătate inferioară a feței îi intra într-un spasm și, când spasmul lua sfârșit, gura îi era încleștată strâns, și apoi întregul proces o lua iar de la capăt. Pe lângă toate astea, avea ceva la gât, astfel încât capul i se răsucea lent spre stânga, până pe la patruzeci și cinci de grade. Acolo se oprea, gâtul îi tresărea și capul aluneca la loc, în poziția inițială.

Combinația dintre aceste două mișcări împreună cu neclintirea corpului, cu mâinile încleștate în poală și cu privirea fixă a ochilor erau suficiente ca să pună pe jar nervii oricui.

Pe birou era o cutie cu tutun; între birou și fotoliul ei se afla masa de șah, cu piesele adunate în cutie. Am scos pipa din buzunar și m-am dus să o umplu din cutia de tablă. În felul acesta, eram chiar în fața ei, de partea cealaltă a mesei. Poșeta îi stătea pe marginea mesei, dinainte și puțin într-o parte. A tresărit puțin când m-am apropiat, dar apoi a revenit la starea dinainte. Ba chiar a făcut un efort să zâmbească.

Am umplut pipa, am aprins un chibrit cu care i-am dat foc și am rămas locului, ținând în mână chibritul, chiar și după ce îl stinsesem.

– Nu porți ochelarii, am spus.

A vorbit. Vocea îi era liniștită, calmă.

– A, nu-i port decât prin casă și la citit. Sunt în poșetă.

– Acum ești în casă. Ar trebui să-i porți.

Am întins agale mâna după poșetă. Ea nu s-a mișcat. Nu mi-a urmărit mâinile cu privirea. Ochii îi stăteau lipiți de fața mea. Mi-am răsucit puțin corpul, în timp ce îi deschideam geanta. Am pescuit tocul cu ochelari și l-am împins peste masă, în direcția ei.

– Pune-ți-i, i-am spus.

– Bine, îi pun, a spus ea. Dar va trebui să-mi scot pălăria, cred...

– Da, scoate-ți pălăria, i-am confirmat.

Și-a scos pălăria și a așezat-o pe genunchi. Apoi și-a amintit de ochelari, dar a uitat de pălărie. Aceasta a căzut pe jos, în timp ce ea întindea mâna după ochelari. Și i-a pus la ochi. După părerea mea, îi îmbunătățeau considerabil aspectul.

În timp ce ea făcea toate astea, i-am luat pistolul din poșetă și l-am strecurat în buzunarul lateral al hainei. Nu cred că m-a văzut. Părea să fie același Colt .25 automatic, cu patul din lemn de nuc, pe care îl văzusem în sertarul din dreapta sus al biroului ei, cu o zi înainte.

M-am întors spre sofa și, așezându-mă, am spus.

– Ei bine, iată-ne. Și-acum ce facem? Ți-e foame?

– Am fost acasă la domnul Vannier, mi-a spus ea.

– Aha.

– Locuiește în Sherman Oaks. În capătul lui Escamillo Drive. Chiar la capăt.

– Trebuie să fie foarte liniștit, am spus fără nicio intenție anume, și am încercat să fac un rotocol de fum, dar nu mi-a reușit.

Pe obraz, un nerv începea să-mi zbârnâie ca o coardă. Nu-mi plăcea.

– Da, mi-a răspuns pe tonul acela calm, cu buza de sus continuându-și mișcările de ridicare și coborâre, cu bărbia continuând să i se rotească la ancoră, înainte și-napoi. Acolo e multă liniște. Domnul Vannier locuiește acolo de trei ani. Înainte de asta, a stat pe înălțimile Hollywoodului, pe Diamond Street. Acolo a locuit împreună cu un alt domn, dar nu prea s-au înțeles, din câte spune domnul Vannier.

– Am impresia că nu mi-e greu să înțeleg nici asta, i-am confirmat. De când îl cunoști pe domnul Vannier?

– Îl știu de opt ani. Nu-l cunosc prea bine. Din când în când, îi duceam câte un... un pachet. Îi plăcea să i le duc personal.

Am încercat încă o dată să fac un rotocol de fum. Și nici acum nu am reușit.

– Desigur, a continuat ea, nu mi-a plăcut niciodată prea mult de el. Mi-a fost teamă că o să... mi-a fost teamă că...

– Dar n-a făcut-o, am zis.

Pentru prima dată, pe chip i s-a așternut o expresie naturală, omenească: mirarea.

– Nu, a spus ea. N-a făcut-o. Adică n-a făcut-o de-adevăratelea. Dar avea pijamaua pe el.

– Lenevea, am zis. Zăcea toată după-amiaza, îmbrăcat în pijama. Așa sunt unii, norocoși, nu-i așa?

– Trebuie să știi ceva, mi-a spus ea cu toată seriozitatea. Ceva care să-i facă pe oameni să-ți dea bani. Doamna Murdock s-a purtat minunat cu mine, nu-i așa?

– Așa e, am spus. Azi cât i-ai dus?

– Doar cinci sute de dolari. Doamna Murdock a zis că doar atât are și că nici aceștia n-ar fi fost de dat. A zis că va trebui să înceteze. Că nu mai poate continua. Domnul Vannier a promis mereu că încetează, dar n-a făcut-o.

– Așa procedează oamenii ca el, am spus.

– Așa că nu mai rămăsese decât un singur lucru de făcut. Știu asta de ani de zile. A fost vina mea, iar doamna Murdock s-a purtat întotdeauna foarte frumos cu mine. Mai rău n-avea cum să facă, nu-i așa?

Am ridicat mâna și mi-am frecționat apăsat obrazul, ca să potolesc nervul. Fata a uitat că nu-i răspunsesem și a reluat.

– Așa că am făcut-o. Era acolo, în pijama, cu un pahar alături. Rânjea la mine. Nici măcar nu s-a ridicat ca să-mi dea drumul să

intru. Dar, în broasca de la intrare, era o cheie. Cineva lăsase o cheie acolo. Era... era...

Glasul i s-a înecat în gâtlej.

– Era o cheie în broasca de la intrare, am completat eu. În felul ăsta, ai putut să intri.

– Da, a spus ea dând din cap și aproape a zâmbit din nou. A fost foarte ușor, zău așa. Nici nu-mi aduc aminte să fi auzit zgomotul. Dar trebuie să fi făcut zgomot, desigur. Un zgomot destul de puternic.

– Presupun, am zis.

– M-am apropiat destul de mult de el, ca să nu ratez, a mai spus ea.

– Și domnul Vannier ce-a făcut?

– N-a făcut absolut nimic. A continuat să rânjească, într-un fel. Și cu asta, basta. Nu voiam să mă întorc la doamna Murdock și să-i dau iar bătaie de cap. Și lui Leslie (vocea i-a scăzut când i-a pronunțat numele, și a rămas suspendată, în timp ce un mic fior îi scutura întregul trup). De aceea, am venit încoace, a reluat ea. Și, pentru că n-ați răspuns la sonerie, am găsit biroul și l-am rugat pe administrator să mă lase să intru și să vă aștept înăuntru. Știam eu că dumneavoastră o să știți ce-i de făcut.

– Și, cât timp ai stat acolo, ce obiecte ai atins? am întrebat-o. Îți amintești cumva? Asta în afară de ușa de la intrare. Ai intrat și pe urmă ai ieșit, fără să atingi nimic din casă?

A căzut pe gânduri și fața a încetat să i se mai miște.

– A, îmi amintesc de un lucru, a spus ea. Am stins lumina. Înainte să ies. O lustră. Din aceea cu globuri care bat în sus, cu becuri mari. Pe aia am stins-o.

Am dat din cap, zâmbindu-i. Marlowe, tot numai un zâmbet, plin de veselie.

– La ce oră se întâmpla asta, cu cât timp în urmă?

– Păi, chiar înainte să vin încoace. Am venit cu mașina. Am avut mașina doamnei Murdock. Cea despre care ați întrebat ieri. Am uitat să vă spun că ea n-a luat-o când a ieșit. Sau v-am spus? Nu, acum îmi amintesc că v-am spus.

– Hai să vedem, am zis. O jumătate de oră până aici, în orice caz. Aici ești de aproape o oră. Asta înseamnă că era cam cinci și jumătate când ai plecat de la domnul Vannier de-acasă. Și ai stins lumina.

– Exact, a dat ea iar din cap aproape cu veselie, încântată că-și amintise. Am stins lumina.

– Vrei ceva de băut? am întrebat-o.

– A, nu, a clătinat ea cu putere din cap. Nu beau niciodată.

– Te deranjează dacă beau eu?

– Sigur că nu. De ce să mă deranjeze?

M-am ridicat și i-am aruncat o privire cercetătoare. Buza continua să i se ridice și capul să i se rotească, dar parcă nu la fel de mult. Era ca un ritm care se stinge.

Nu prea știam cât de departe pot să merg cu șarada. Poate, cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai bine. Nimeni nu știe prea multe despre timpul de care ai nevoie ca să absorbi un șoc.

– Unde locuiești? am întrebat-o.

– Păi, stau cu doamna Murdock. În Pasadena.

– Mă refeream la casa adevărată. Unde locuiesc părinții tăi.

– Ai mei locuiesc în Wichita, mi-a răspuns ea. Dar nu mă duc niciodată acolo. Le mai scriu din când în când, dar nu i-am mai văzut de ani de zile.

– Tatăl tău cu ce se ocupă?

– Are un spital pentru câini și pisici. E medic veterinar. Sper că nu trebuie să afle și ei. Despre data trecută n-au aflat. Doamna Murdock a ținut secret față de toată lumea.

– Poate că nu e nepărată nevoie să afle, am spus. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

Am trecut în bucătărie, prin spatele scaunului ei, și mi-am turnat un pahar, pregătindu-mi o băutură adevărată. Am dat-o peste cap dintr-o suflare, apoi am scos micul pistol din buzunarul hainei și am văzut că are piedica pusă. Am mirosit țeava, am desfăcut încărcătorul. Pe țeavă era un glonț, dar aceasta era una din armele acelea care nu trag dacă nu au încărcătorul pus. Am ținut-o în așa fel încât să văd prin culată. Cartușul dinăuntru era alt calibru decât ar fi trebuit și stătea strâmb, lipit de corpul înălțătorului. Părea să fie de .32. Cartușele din încărcător aveau calibrul corect, .25. Am montat pistolul la loc și m-am întors în living.

Nu auzisem niciun sunet. Pur și simplu se scursese grămadă în fața scaunului, peste pălăria cea elegantă. Era rece ca un macrou.

Am întins-o puțin, i-am scos ochelarii și m-am asigurat că nu-și înghițise limba. I-am vârât batista împăturită într-un colț al gurii, în așa fel încât, când avea să-și revină, să nu-și muște limba. M-am dus la telefon și l-am sunat pe Carl Moss.

– Phil Marlowe la telefon, doctore. Mai aveți pacienți sau ați terminat?

– Am terminat, mi-a răspuns el. Tocmai plecam. Probleme?

– Sunt acasă, i-am spus. Bristol Apartments 408, în caz că nu vă mai amintiți. Am aici o fată care tocmai și-a pierdut cunoștința. Nu-mi e teamă de leșin, dar mă tem să n-o ia razna când își revine.

– Nu-i da să bea nimic tare, mi-a spus el. Vin imediat.

Am închis și am îngenuncheat lângă ea. Am început să o frec la tâmple. A deschis ochii. Buza a dat să i se ridice. I-am scos batista din gură. S-a uitat la mine și mi-a spus:

– Am fost acasă la domnul Vannier. Locuiește în Sherman Oaks. Am...

– Te superi dacă te iau în brațe și te așez pe sofa? Mă cunoști, sunt Marlowe, mălai-mare care umblă peste tot și pune numai întrebări tâmpite.

– Bună, a făcut ea.

Am ridicat-o în brațe. A înțepenit toată, dar n-a zis nici pâs. Am așezat-o pe canapea, i-am tras fusta în jos, să-i acopere picioarele, i-am pus o pernă sub cap și am ridicat pălăria de pe jos. Era aplatizată ca un calcan. Am îndreptat-o cum m-am priceput și am așezat-o deoparte, pe birou.

În timp ce făceam toate astea, ea mă privea pieziș.

– Ai sunat la poliție? m-a întrebat ea încet.

– Încă nu, i-am răspuns. Am fost prea ocupat.

A părut surprinsă. Nu puteam fi sigur, dar mi s-a părut și puțin jignită.

I-am deschis poșeta și, întors cu spatele, i-am strecurat arma la loc, înăuntru. În vreme ce făceam asta, am aruncat o privire și la restul obiectelor din ea. Combinația obișnuită: câteva batiste, ruj de buze, o pudrieră de argint și email roșu, cu pudră înăuntru, câteva șervețele de hârtie, un portmoneu cu niște monede și câteva bancnote de un dolar, nu tu țigări, nu tu chibrituri, nu tu bilete la teatru.

Am desfăcut fermoarul buzunarului din spate. Acesta conținea un permis de conducere și un teanc subțire de bancnote, zece de câte cincizeci de dolari. Le-am răsfoit. Niciuna nu era nou-nouță. În elasticul care le ținea laolaltă era vârâtă o hârtiuță împăturită. Am scos-o de-acolo, am desfăcut-o și am citit-o. Era scrisă ordonat la mașină, cu data din ziua aceea. Era un banal formular de chitanță care, când avea să fie semnat, avea să ateste primirea a cinci sute de dolari. „Plată în contul."

Acum, probabil nu avea să mai fie semnată niciodată. Am strecurat banii și chitanța în buzunar. Am închis poșeta și am aruncat o privire spre sofa.

Privea în tavan, făcând iar mișcările acelea cu fața. M-am dus în dormitor și am luat o pătură, s-o arunc peste ea.

Apoi m-am dus la bucătărie, să-mi mai torn un pahar.

28

Doctorul Carl Moss era un evreu mare și mătăhălos, cu mustață ca a lui Hitler, ochi bulbucați și calmul unui ghețar. Și-a lăsat pălăria și geanta pe un fotoliu și s-a apropiat de sofa, uitându-se în jos la fată, cu o expresie impenetrabilă.

– Sunt doctorul Moss, a spus el. Cum vă simțiți?

– Nu sunteți de la poliție? l-a întrebat ea.

El s-a aplecat să-i ia pulsul și apoi a rămas acolo, urmărind-o cum respiră.

– Unde vă doare, domnișoară...

– Davis, am intervenit. Domnișoara Merle Davis.

– Domnișoară Davis.

– Nu mă doare nimic, i-a spus ea, uitându-se drept în sus, spre el. Nici măcar nu știu de ce sunt aici, așa, întinsă. Am crezut că sunteți de la poliție. Vedeți dumneavoastră, am omorât un om.

– Păi, ăsta e un impuls normal, i-a întors-o el cu blândețe. Eu am omorât cu zecile.

Nu zâmbea. Ea și-a săltat buza și și-a rotit capul, numai bine ca să o vadă.

– Știți că nu trebuie neapărat să faceți așa, i-a spus el, la fel de blând. Simțiți o tresărire nervoasă ici și colo și începeți s-o amplificați și să o dramatizați. Dar ați putea să o țineți sub control, dacă ați vrea.

– Serios? a șoptit ea.

– Dacă ați vrea, i-a spus el. Nu sunteți obligată. Pentru mine, nu are nicio importanță. Ziceți că nu vă doare nimic?

– Nu, a zis ea, clătinând din cap.

A bătut-o ușor pe umăr și a ieșit spre bucătărie. L-am urmat. S-a sprijinit cu șoldul de chiuvetă și m-a privit țintă, rece.

– Care-i povestea?

– E secretara unei cliente. O oarecare doamnă Murdock din Pasadena. Clienta e o brută. Acum vreo opt ani, un tip s-a dat mai tare la Merle. Cât de tare, nu știu. După care – nu chiar imediat –, cam la aceeași vreme, tipul a căzut sau s-a aruncat de la geam. De-atunci, nu mai suportă s-o atingă niciun bărbat – vreau să spun, nici măcar în modul cel mai accidental cu putință.

– Îhî, a făcut el și ochii bulbucați au continuat să-mi descifreze chipul. Și crede că tipul s-a aruncat pe geam din cauza ei?

– Nu știu. Doamna Murdock e văduva lui. S-a căsătorit a doua oară și i-a murit și al doilea soț. Merle a rămas cu ea. Bătrâna o tratează așa cum își tratează un părinte mai aspru copilul neascultător.

– Înțeleg. Regresiv.

– Ce-i aia?

– Șocul emoțional și tentativa subconștientului de a se refugia în copilărie. Dacă doamna Murdock o ceartă des, dar nu prea des, asta amplifică tendința. Subordonarea din copilărie se confundă cu protecția din copilărie.

– Chiar trebuie să intrăm în toate detaliile astea? am mormăit.

Mi-a zâmbit calm.

– Uite ce e, amice. Fata asta e, evident, nevrotică. În parte, nevroza e indusă, în parte e deliberată. Adică, într-o mare măsură, îi face plăcere. Chiar dacă nici nu-și dă seama că-i face

plăcere. Dar asta nu e important pe termen scurt. Ce-i cu povestea asta cu omorul?

– Un ins pe nume Vannier, care locuiește în Sherman Oaks. Pare să fi fost și un șantaj la mijloc. Merle trebuia să-i ducă banii, din când în când. Îi era frică de el. Eu l-am văzut. Un individ foarte neplăcut. Azi după-amiază s-a dus la el acasă și susține că l-ar fi împușcat.

– De ce?

– Pentru că nu i-a plăcut cum rânjea la ea.

– Și cu ce l-a împușcat?

– Avea un pistol în geantă. Nu mă întrebați de ce. Nu știu. Dar, dacă l-a împușcat, nu cu pistolul ăla a făcut-o. Ăla are un cartuș de alt calibru pe țeavă. Nu se poate trage cu el așa. În plus, nu s-a tras cu el.

– Prea profund pentru mine, mi-a replicat el. Eu sunt un biet doctor. Ce vrei să fac cu ea?

– De asemenea, am continuat, ignorându-i întrebarea, susține că lustra era aprinsă, la ora cinci și jumătate, într-o după-amiază frumoasă de vară. Și că tipul era în pijama și că, în broasca de la intrare, era o cheie. Și că el nu s-a dat jos din pat ca să-i deschidă. A rămas acolo, rânjind.

– Aha, a făcut el, dând din cap, apoi și-a vârât o țigară între buzele groase și a aprins-o. Dacă aștepți să-ți spun dacă chiar crede că l-a împușcat, nu pot. Din descrierea ta, deduc că tipul e împușcat. Așa e?

– Ce să zic, n-am fost acolo. Dar atâta lucru pare să fie limpede.

– Dacă crede cu adevărat că l-a împușcat și nu joacă teatru – și, Doamne, Dumnezeule, ce teatru mai pot să joace cei ca ea! – asta arată că ideea nu e nouă pentru ea. Zici că avea o armă. Deci probabil nu e nouă. Poate suferă de un complex de vinovăție. Vrea

să fie pedepsită, vrea să plătească pentru cine știe ce crimă, reală sau imaginară. Te mai întreb o dată, ce vrei să fac cu ea? Nu e bolnavă, nu e nebună.

– La Pasadena nu se mai întoarce.

– Aha, a spus el și m-a privit curios. Are familie?

– În Wichita. Taică-său e veterinar. O să-i dau un telefon, dar în noaptea asta va trebui să rămână aici.

– Asta nu mai știu. Are destulă încredere în tine ca să petreacă noaptea în apartamentul tău?

– A venit până aici din proprie inițiativă, și nu doar în vizită. Așa că bănuiesc că are.

A ridicat din umeri și și-a pipăit marginea mustății aspre și negre.

– Bine, o să-i dau niște nembutal și o s-o băgăm în pat. Iar tu poți să te plimbi de colo-colo, luptându-te cu conștiința.

– Eu trebuie să ies, am spus. Trebuie să mă duc până acolo și să văd ce s-a întâmplat. Iar ea nu poate sta aici singură. Și niciun bărbat, nici măcar un doctor, n-o s-o bage în pat. Cheamă o asistentă. Eu o să dorm în altă parte.

– Phil Marlowe, a spus doctorul. Galahad în mizerie. Bine. Mai stau pe-aici până ajunge asistenta.

S-a întors în living și a sunat la Asociația Personalului Medical Mediu. Apoi și-a sunat nevasta. În timp ce el vorbea la telefon, Merle s-a ridicat în șezut pe sofa, cu mâinile strânse pudic în poală.

– Nu pricep de ce era aprinsă lustra, a spus ea. În casă nu era deloc întuneric. Nu chiar atât de întuneric.

– Cum îl mai cheamă pe tatăl tău? am întrebat-o.

– Doctorul Wilbur Davis. De ce?

– Nu vrei ceva de mâncare?

De lângă telefon, Carl Moss mi-a spus:

– Mai bine mâine. Acum s-ar putea să fie doar o perioadă de calm trecător.

Și-a încheiat convorbirea, s-a dus la geantă și s-a întors cu câteva capsule galbene în palmă, pe o bucată de vată. A luat un pahar cu apă, i-a dat capsulele și i-a spus:

– Înghite.

– Nu sunt bolnavă, nu-i așa? a spus ea, privind în sus, spre el.

– Înghite, fetițo, înghite.

Le-a luat, le-a băgat în gură, a luat paharul cu apă și a băut.

Mi-am pus pălăria și am ieșit.

În timp ce coboram cu liftul, mi-am amintit că în poșeta ei nu găsisem niciun fel de chei, astfel că m-am oprit la nivelul holului principal, de unde am ieșit în Bristol Avenue. Mașina nu a fost greu de găsit. Era parcată strâmb, la o jumătate de metru de bordură. Era un Mercury decapotabil gri, cu numărul de înmatriculare 2X1111. Mi-am amintit că acesta era numărul mașinii Lindei Murdock.

În broască atârna un breloc de piele. Am urcat în mașină, am pornit motorul, am văzut că are destulă benzină și am pornit. Era o mașinuță plină de entuziasm. Când am trecut prin trecătoarea Cahuenga, a prins aripi ca o pasăre.

29

Escamillo Drive cotea de trei ori în decurs de trei cvartale, fără niciun motiv vizibil. Era foarte îngustă, avea cam cinci clădiri pe cvartal și era dominată de o bucată de deal cafeniu și zdrențăros pe care, în perioada aceasta a anului, nu creștea nimic decât salvie

și tufe de *manzanita*. În al cincilea și ultimul său cvartal, Escamillo Drive făcea o curbă ușoară spre stânga, izbindu-se dur de poala dealului și decedând fără un scâncet. În acest ultim cvartal erau trei case, două pe colțurile opuse de la intrare și una în capătul închis al străzii. Aceasta era locuința lui Vannier. În lumina farurilor, am văzut cheia încă în broască.

Era un bungalow îngust, asemenea celor englezești, cu acoperiș înalt, geamuri cu nervuri de plumb, garaj în lateral și o remorcă parcată alături de garaj. Luna, răsărită devreme, ședea liniștită pe pajiștea strâmtă. Un stejar mare creștea aproape pe veranda din față. Acum, în casă nu era aprinsă nicio lumină, cel puțin niciuna vizibilă din față.

După cum arăta terenul, o lampă aprinsă în living pe timpul zilei nu părea complet imposibilă. Casa trebuie să fi fost destul de întunecoasă, mai puțin dimineața. Era un cuibușor de nebunii numai bun, dar ca reședință a unui șantajist nu i-aș fi dat note prea mari. Moartea subită te putea surprinde oriunde, dar Vannier îi ușurase parcă prea mult sarcina.

Am cotit, intrând pe alee, am dat cu spatele ca să așez botul mașinii în direcția opusă capătului închis și, mergând până la colț, am parcat acolo. Am luat-o pe jos, pe stradă, căci trotuar nu exista. Ușa de la intrare era făcută din scânduri de stejar în legături de fier, rindeluite acolo unde se îmbinau. În loc de clanță, avea un zăvor. Capul cheii plate ieșea din broască. Am sunat la sonerie, care a țârâit îndepărtat, ca un clopoțel care sună noaptea într-o casă pustie. Am dat ocol stejarului și am iscodit cu raza lanternei de buzunar printre șipcile ușii de la garaj. Înăuntru era o mașină. Am ocolit casa până în spate, unde am văzut o curticică lipsită de flori, împrejmuită cu un gard jos de piatră. Alți trei stejari, o masă și vreo două scaune de metal, sub unul din ei. Un incinerator de

gunoi în fundul curții. Înainte de a reveni în față, am luminat interiorul rulotei. Nu părea să fie nimeni în ea. Ușa era încuiată.

Am deschis ușa de la intrare, lăsând cheia în broască. Nu intenționam să mut nimic din loc aici. Ce era, era. Nu voiam decât să mă asigur. Am pipăit peretele lângă ușă, în căutarea unui întrerupător, l-am găsit și l-am împins în sus. De jur împrejurul camerei s-au aprins becuri palide, în formă de flacără, așezate câte două în aplice și arătându-mi lustra mare despre care îmi vorbise Merle, împreună cu alte lucruri. M-am dus să aprind lustra și pe urmă înapoi, ca să sting aplicele. Lustra avea un bec mare, așezat cu susul în jos într-un glob de sticlă mată. Lumina se putea regla în trei trepte de intensitate. Am manevrat întrerupătorul până când am obținut intensitatea maximă.

Încăperea se întindea pe toată lungimea casei, cu o ușă în spate și o nișă cu arcadă în față, spre dreapta. În ea, era o mică sufragerie. Arcada era pe jumătate acoperită cu draperii grele, de brocart verde pal, câtuși de puțin noi. Căminul se afla în centrul peretelui din stânga, cu rafturi de cărți pe peretele opus și de-o parte și de alta, nu încastrate. Două canapele tăiau colțurile camerei în care se mai găseau un fotoliu auriu, un fotoliu roz, un fotoliu maro și un fotoliu maro cu auriu, cu o tapiserie jacard complicată, cu taburet pentru picioare.

Cracii unei pijamale galbene stăteau pe taburet, cu glezne dezgolite și picioarele încălțate cu papuci de marochin verde-închis. Privirea mi-a urcat dinspre picioare încet, cu atenție. Un halat de casă cu desene verde-închis, legat cu un cordon cu ciucuri. Descheiat deasupra cordonului, expunând monograma de pe buzunarul pijamalei. O batistă așezată frumos în buzunar, două vârfuri țepene de pânză albă. Un gât galben, fața întoarsă într-o parte, îndreptată spre oglinda de pe perete. I-am dat ocol, uitându-mă în oglindă. Fața, într-adevăr, rânjea.

Brațul și mâna stângă stăteau între un genunchi și brațul fotoliului, brațul drept atârna peste fotoliu, atingând covorul cu vârfurile degetelor. Și, de asemenea, patul unui revolver mic, de calibrul .32, scurt, aproape fără țeavă. Partea dreaptă a feței stătea rezemată de spătarul fotoliului, dar umărul drept era plin de sânge cafeniu-închis, care păta și o parte din mâneca dreaptă. Și fotoliul. Pe fotoliu era mult sânge.

Capul nu părea să fi adoptat în mod natural poziția aceea. Unui suflet sensibil nu-i plăcuse cum arăta partea dreaptă.

Am ridicat piciorul și am împins ușurel taburetul, preț de câțiva centimetri. Călcâiele papucilor s-au mișcat cu greu pe suprafața aspră a țesăturii, nu odată cu ea. Omul era țeapăn ca o scândură. Așa că am întins o mână și l-am atins pe gleznă. Nici gheața nu ar fi putut fi mai rece.

Pe o măsuță, lângă cotul lui, stăteau o jumătate de pahar dintr-o băutură moartă și o scrumieră plină cu mucuri și scrum. Trei dintre mucuri erau pătate de ruj. Un ruj de un roșu aprins, chinezesc. Ceva ce ar fi putut folosi o blondă.

Alături de un alt fotoliu se mai afla o scrumieră. În ea erau bețe de chibrit și mult scrum, dar nu și mucuri.

În atmosfera camerei, un parfum cam greu ducea cu mirosul morții o bătălie în care pierdea. Dar, deși învins, era încă prezent.

Am continuat să scotocesc în restul casei, aprinzând și stingând luminile. Două dormitoare, unul mobilat în lemn deschis la culoare, unul în lemn de arțar roșu. Cel deschis părea a fi pentru oaspeți. O baie frumoasă, cu faianță ocru și violet-închis, cu o cabină de duș cu ușă de sticlă. Lavoarul era mic. Pe el stăteau o mulțime de sticluțe. O mulțime de sticluțe, multă sticlă, multe amprente, multe probe. Sau nu, după caz.

Am revenit în living și am rămas în mijlocul camerei, respirând cât puteam mai mult pe gură și întrebându-mă care avea să fie situația când aveam să o anunț și pe asta. Să o anunț și să declar că eram cel care îl descoperise pe Morningstar și fugise de la fața locului. Situația avea să fie proastă, foarte proastă. Marlowe, trei crime. Marlowe practic până la genunchi în cadavre. Și fără vreo explicație rațională, logică sau pozitivă a propriilor acțiuni. Dar nu asta era partea cea mai rea. În clipa în care deschideam gura, încetam să mai fiu un agent liber. Încetam să mai fac ce făceam și să descopăr ce descopeream.

Carl Moss era, poate, dispus să o protejeze pe Merle sub mantia lui Esculap, până la un punct. Sau poate avea să considere că, pe termen lung, era mai bine pentru ea să mărturisească tot, indiferent ce însemna aceasta.

M-am apropiat iar de fotoliul cu model și, strângând din dinți, am apucat suficient de mult păr ca să dezlipesc capul de spătar. Glonțul pătrunsese prin tâmplă. Aranjamentul ar fi putut indica o sinucidere, dar oamenii ca Louis Vannier nu se sinucid. Șantajistul, chiar și când e speriat, are sentimentul puterii, pe care îl adoră.

Am lăsat capul să revină în poziția inițială și m-am aplecat să mă șterg pe mână de marginea covorului. Așa am zărit colțul ramei unei fotografii ițindu-se de sub raftul de jos al măsuței de lângă cotul lui Vannier. Am ocolit și m-am întins după ea, cu o batistă.

Sticla era crăpată dintr-un colț în altul. Căzuse de pe perete. Se vedea cuișorul. Puteam să presupun cum se întâmplase. Cineva care stătea în dreapta lui Vannier, aplecat poate deasupra lui, cineva cunoscut și de care nu se temea, scosese pe neașteptate un pistol și îl împușcase în tâmpla dreaptă. Apoi, speriat de sânge sau de reculul armei, ucigașul făcuse un salt înapoi, lovindu-se de perete și dărâmând poza. Aceasta aterizase pe un colț și sărise

până sub masă. Iar ucigașul fusese prea prudent ca să o atingă, sau prea speriat.

M-am uitat la ea. Era o fotografie mică și deloc interesantă. Un bărbat în haină cambrată și colanți, cu manșete de dantelă și una din pălăriile acelea rotunde și bufante, de catifea, cu pană, stând mult aplecat pe o fereastră și părând că strigă la cineva de jos. Ce era jos nu apărea în fotografie. Era reproducerea color a ceva ce fusese dintru-nceput inutil.

M-am uitat de jur împrejur, prin încăpere. Mai erau și alte imagini, vreo două reproduceri după niște acuarele destul de frumoase, altele după gravuri – foarte demodate anul acesta, gravurile, sau nu? Șase în total. Ei și, tipului îi plăceau tablourile. Un bărbat aplecat peste o fereastră, la etaj. Cândva, demult.

M-am uitat la Vannier. Nu mă ajuta deloc. Un bărbat aplecat peste o fereastră, la etaj, cândva, demult.

Fluturarea ideii a fost atât de ușoară la început, că aproape am trecut mai departe, fără să o observ. Ca atingerea unui fulg, poate nici atât. Atingerea unui fulg de zăpadă. Un bărbat aplecat peste o fereastră, la etaj – cândva, demult.

Și, în sfârșit, a luat formă. Atât de fierbinte, că sfârâia. Pe o fereastră de la etaj, cândva, demult – acum opt ani – se aplecase un bărbat... prea mult... un bărbat căzuse... și murise. Un bărbat pe nume Horace Bright.

– Domnule Vannier, i-am spus cu o undă de admirație, cartea asta ai jucat-o foarte bine.

Am întors fotografia. Pe spatele ei erau scrise date și sume de bani. Date care acopereau aproape opt ani; sume, în majoritate, de 500 de dolari, câteva de 750, două de câte 1.000 de dolari. Cu cifre mici, se făceau și totalurile. Ajunseseră la 11.100 de dolari. Domnul Vannier nu-și primise ultima plată. La sosirea ei, era deja

mort. Întinși pe o perioadă de opt ani, banii nu erau prea mulți. Clientul domnului Vannier negociase la sânge.

Spatele de carton era fixat în ramă cu clame de oțel. Două dintre ele căzuseră. Am scos cartonul de-acolo, rupându-l puțin în timp ce-l trăgeam. Între el și fotografie era un plic alb. Lipit, nescris. L-am deschis. Conținea două fotografii pătrate și un negativ. Fotografiile erau identice. În ele, un bărbat stătea aplecat mult în afara unei ferestre, cu gura căscată, strigând ceva. Ținea mâinile pe marginea de cărămidă care încadra rama ferestrei. Dincolo de umărul lui, se vedea chipul unei femei.

Bărbatul era subțirel, cu părul negru. Fața nu i se vedea clar, nici fața femeii din spatele lui. Stătea aplecat peste fereastră și țipa sau striga cuiva ceva.

Stăteam acolo, ținând fotografia în mână și privind-o. Din câte-mi dădeam seama, nu avea nicio semnificație. Știam că trebuie să aibă, dar nu știam de ce. Însă continuam să o privesc. Și, nu după mult timp, ceva a început să mi se pară nelalocul lui. Un lucru mărunt, dar vital. Poziția mâinilor bărbatului, așezate pe colțul peretelui, acolo unde fusese tăiat ca să facă loc ramei. Palmele nu apucau nimic, nu atingeau nimic. Pe unghiul făcut de cărămizi se sprijinea partea interioară a încheieturilor. Palmele stăteau în aer.

Bărbatul nu stătea aplecat, ci era în cădere.

Am pus totul la loc în plic, am împăturit cartonul și le-am băgat pe toate în buzunar. Am ascuns rama, sticla și fotografia în dulap, sub niște prosoape.

Toată povestea durase prea mult. În fața casei a oprit o mașină. Pe alee s-au auzit pași.

M-am ascuns repede sub arcadă, după draperie.

30

Ușa de la intrare s-a deschis și apoi s-a închis pe tăcute.

A urmat o tăcere care a plutit în aer ca o răsuflare în atmosfera înghețată, urmată de un țipăt gros, sfârșit într-un vaier de disperare.

Apoi un glas bărbătesc, sugrumat de furie, spunând:

– Nici rău, nici bine. Mai încearcă.

– Dumnezeule mare, e Louis! E mort! a exclamat un glas de femeie.

– Poate mă-nșel, dar mie tot mi se pare că pute, a spus glasul bărbătesc.

– Doamne, Dumnezeule! E mort, Alex. Fă ceva... pentru numele lui Dumnezeu... fă ceva!

– Mda, a replicat glasul aspru, sugrumat al lui Alex Morny. Așa ar trebui. Ar trebui să te fac și pe tine să arăți ca el, cu sânge cu tot. Ar trebui să te fac să arăți la fel de moartă, la fel de rece, la fel de putredă. Nu, asta nu mai trebuie să fac. Pentru că ești deja. La fel de putredă. După opt luni de căsnicie, să mă-nșeli cu un târâie-brâu ca ăsta. Doamne, Doamne, ce-o fi fost în capul meu de-am răbdat o parașută ca tine, nu știu.

Spre sfârșit, aproape urla. Femeia a scos un alt vaier.

– Nu mai trage de timp, a zis acru Morny. De ce crezi că te-am adus pân-aici? Nu mai păcălești pe nimeni. De săptămâni întregi am pus să fii urmărită. Aseară ai fost aici. Eu am mai fost aici o dată, azi. Am văzut tot ce era de văzut. Rujul tău pe țigări, paharul din care ai băut. Te și văd, stând pe brațul fotoliului lui, mângâindu-i părul slinos și pe urmă servindu-i glonțul când încă mai torcea de plăcere. De ce?

– Ah, Alex... dragule... nu spune lucruri atât de oribile.

– Lillian Gish din epoca de început, a zis Morny. Chiar de la începutul carierei lui Lillian Gish. Lasă agonia, drăgălașo. Trebuie să hotărăsc cum o să procedez în continuare. Tu de ce mama naibii crezi c-am venit până aici? Pe tine nu mai dau doi bani. Nu mai dau, iubițel, nu mai dau, ucigașa mea cu chip de înger blond. Dar pe mine dau, pe mine, pe reputația mea și pe afacerile mele. De exemplu, ai șters pistolul de amprente?

Tăcere. Zgomotul unei lovituri. Femeia a scos un vaier. O durea, o durea teribil. O durea până în adâncul sufletului. Nu juca deloc rău.

– Auzi, îngere, a mârâit Morny, nu-ncerca să-mi servești mie chestii din astea. Am jucat și eu în filme. Cunosc marfa. Las-o moale. O să-mi povestești cum s-a întâmplat, măcar c-o să fiu nevoit să te târâi de păr prin cameră. Acum: ai șters pistolul?

Brusc, ea a izbucnit în râs. Un râs artificial, dar limpede și cu sonoritate plăcută. Apoi a încetat. La fel de brusc.

– Da, a rostit ea.

– Și paharul din care-ai băut?

– Da.

Acum foarte încet, foarte calm:

– Și ai așezat amprentele lui pe pistol?

– Da.

A meditat în tăcere.

– Probabil n-or să-i păcălească, a spus el. E aproape imposibil să aplici amprentele unui mort pe o armă în mod convingător. Mă rog. Ce altceva ai mai șters?

– N-nimic. Ah, Alex, te rog, nu mai fi atât de rău.

– Încetează. Încetează! Arată-mi cum ai procedat, unde stăteai, cum ai ținut arma.

Ea nu s-a clintit.

– Lasă amprentele, a zis Morny. O să le așez eu mai bine. Mult mai bine.

Femeia a trecut prin dreptul despărțiturii din draperie și atunci am văzut-o. Purta pantaloni de vară, din gabardină vernil, o jachetă sport maronie, cu tighele, și un turban stacojiu cu un șarpe în el. Fața îi era mânjită de plâns.

– Apucă-l! s-a răstit Morny la ea. Arată-mi!

Lângă fotoliu, ea s-a aplecat, reapărând cu pistolul în mână și dinții dezgoliți. A îndreptat arma paralel cu deschizătura din draperie, spre punctul din încăpere unde se afla ușa.

Morny nu s-a clintit, n-a scos un sunet. Blondei a început să-i tremure mâna, iar pistolul a executat un dans straniu, în sus și-n jos prin aer. Gura a început să-i zvâcnească și brațul i-a căzut pe lângă corp.

– Nu pot, a șoptit ea. Ar trebui să te-mpușc, dar nu pot.

Palma i s-a desfăcut și pistolul s-a rostogolit cu o bufnitură pe jos. Morny a trecut țeapăn pe lângă deschizătura din perdea, a împins-o la o parte din drum și, cu piciorul, a împins pistolul la loc, unde fusese.

– N-ai putut s-o faci, i-a spus el gros. N-ai putut s-o faci. Acum privește.

A scos o batistă din buzunar și s-a aplecat să apuce din nou arma. A apăsat pe ceva și închizătorul s-a desfăcut. A băgat mâna dreaptă în buzunar și a rulat un cartuș între degete, mișcându-și vârful degetelor pe metal, apoi a îndesat cartușul într-un cilindru. A repetat acțiunea de încă patru ori, a strâns închizătorul cu un pocnet, apoi l-a deschis și l-a răsucit puțin, să ajungă într-o anume poziție. A așezat pistolul jos, și-a retras mâna cu batista și s-a îndreptat de mijloc.

– N-ai putut să mă împuști, i-a râs el în nas, pentru că în pistol nu era nimic, decât un cartuș gol. Acum e încărcat iar. Cilindrii

sunt la locul lor. S-a tras un singur foc. Și pe pistol sunt amprentele tale.

Blonda stătea neclintită, privindu-l cu ochii duși în fundul capului.

– Am uitat să-ți spun, a continuat el încetișor, că am șters pistolul. M-am gândit că are să fie mult mai bine să fie amprentele tale pe el. Eram aproape sigur că erau deja, dar mi s-a părut mai bine să mă asigur. Pricepi?

Fata a spus cu glas șters:

– Vrei să mă predai poliției?

Morny era cu spatele la mine. Era îmbrăcat în ceva închis la culoare. Pălărie de fetru, trasă pe ochi. Așa încât nu-i vedeam fața. Dar am zărit rânjetul cu care i-a răspuns:

– Da, îngere, o să te dau pe mâna poliției.

– Bine, a spus ea, privindu-l fără să clintească.

Pe chipul ei supralicitat, de dansatoare în corpul de balet, apăruse o expresie de demnitate gravă.

– Te dau pe mâna poliției, îngere, a repetat el rar, lăsând goluri între cuvinte, ca și cum gestul i-ar fi făcut plăcere. Unii or să mă compătimească, alții or să râdă de mine. Dar afacerile n-or să meargă mai prost. Câtuși de puțin. Ăsta e unul din avantajele unei firme ca a mea. Un pic de notorietate nu-i strică deloc.

– Carevasăzică, acum, eu reprezint pentru tine doar valoarea publicitară, a spus ea. Asta, bineînțeles, în afară de pericolul de a fi putut fi bănuit tu însuți.

– Exact, a aprobat-o el. Exact.

– Și care a fost mobilul? a întrebat ea, la fel de calmă, cu privirea la fel de neclintită și atât de plină de dispreț grav, că el nu a izbutit să o înțeleagă.

– Nu știu, i-a răspuns el. Puțin îmi pasă. Puneați ceva la cale, Eddie te-a urmărit până în centru, pe o stradă din Bunker Hill, unde te-ai întâlnit cu un tip blond, într-un costum maro. I-ai dat ceva. Eddie te-a lăsat pe tine și l-a urmărit pe tip, până la un bloc de apartamente din apropiere. A încercat să se țină după el și mai departe, dar a bănuit că tipul îl remarcase și a trebuit să-l abandoneze. Eu habar n-am ce-au însemnat toate astea. Dar știu un lucru: că, în blocul ăla, ieri a fost împușcat un tânăr pe nume Phillips. Oare știi tu ceva despre asta, iubito?

Blonda i-a replicat:

– N-am de unde să știu nimic despre povestea asta. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Phillips și, oricât ar părea de ciudat, n-am dat fuga sus ca să împușc pe cineva așa, doar ca să mă distrez.

– Dar l-ai împușcat pe Vannier, draga mea, a spus Morny aproape cu blândețe.

– A, da, a tărăgănat ea. Bineînțeles. Tot ne întrebam noi care va fi fost mobilul. Ei, te-ai prins?

– Asta poți să lămurești tu cu clienții, la pat, a repezit-o el. Ziceți că a fost o ceartă între îndrăgostiți. Ziceți ce vreți voi.

– Poate, a reluat ea, când era beat, semăna puțin cu tine. Poate ăsta a fost mobilul.

– Au, a făcut el, inspirând scurt.

– Arăta mai bine. Era mai tânăr și avea mai puțină burtă. Dar avea pe față același rânjet mulțumit de sine.

– Au, a repetat Morny, suferind cu adevărat.

– E de ajuns? l-a întrebat ea încetișor.

El a făcut un pas înainte și a lovit-o cu pumnul. Acesta a nimerit-o în obraz, doborând-o, obligând-o să se așeze pe jos, cu un picior lung întins drept în față, cu o mână la falcă și cu ochii foarte albaștri privind în sus, către el.

– Poate n-ar fi trebuit să faci asta, i-a spus ea. Poate acum n-o să mai fac nimic.

– Ba o să faci. N-o să ai încotro. O să scapi ușor. Iisuse, ce bine știu asta. La cum arăți... Dar o s-o faci, îngere, fiindcă pe pistolul ăla sunt amprentele tale.

Femeia s-a ridicat încet în picioare, continuând să se țină cu mâna de falcă. Apoi a zâmbit.

– Am știut că e mort, a spus ea. Aia din ușă e cheia mea. Sunt dispusă să mă duc la poliție și să declar că eu l-am împușcat, dar să nu mai pui niciodată laba aia frumoasă și albă pe mine – asta dacă vrei să mai dau declarația. Da. Sunt dispusă să mă duc la poliție. O să mă simt mult mai în siguranță cu ei decât mă simt cu tine.

Morny s-a întors și i-am văzut rânjetul alb și dur pe față, și gropița făcută de cicatricea din obraz zvâcnindu-i. A trecut pe lângă deschizătura din perdea. Ușa de la intrare s-a deschis încă o dată. Blonda a rămas o clipă nemișcată, a aruncat o privire cadavrului, peste umăr, s-a cutremurat scurt și a ieșit din raza vederii mele.

Ușa s-a închis. Pași pe alee. Apoi portierele unei mașini deschizându-se și închizându-se. Motorul a început să duduie și mașina s-a îndepărtat.

31

A trecut mult timp până să mă mișc din ascunzătoare și să ies iar în living, uitându-mă împrejur. M-am dus și am ridicat pistolul, pe care l-am șters cu multă grijă, apoi l-am pus la loc, pe jos. Am luat cele trei mucuri de țigară pătate cu ruj roșu din scrumiera de pe masă și, ducându-mă la baie, le-am aruncat în vasul

de toaletă și am tras apa. Apoi am căutat cel de al doilea pahar, cu amprentele ei pe el. Acest al doilea pahar nu exista. Pe cel pe jumătate plin cu băutura moartă l-am dus la bucătărie, l-am clătit și l-am șters cu un prosop de vase.

Și acum, partea cea mai neplăcută. Am îngenuncheat pe covor, lângă fotoliul lui, am apucat pistolul și m-am întins după mâna care atârna, înțepenită ca o bucată de os. Amprentele n-aveau să iasă prea bine, dar măcar erau amprente și nu ale lui Lois Morny. Pistolul avea patul de cauciuc, cu o bucățică lipsă pe partea stângă, chiar sub șurub. Aici nu rămâneau amprente. Amprenta unui arătător pe partea dreaptă a țevii, două degete pe garda trăgaciului, un deget mare pe partea plată din stânga, în spatele camerelor pentru cartușe. Suficient.

Am mai aruncat o privire de jur împrejurul livingului.

Am făcut lumina mai mică. Prea scălda fața galbenă și moartă. Am deschis ușa, am scos cheia din broască, am șters-o și am băgat-o la loc. Am închis ușa, am șters zăvorul și m-am îndreptat către Mercury.

M-am întors în Hollywood, am încuiat mașina și am pornit la pas pe trotuar, trecând pe lângă celelalte mașini parcate, îndreptându-mă spre intrarea de la Bristol.

Un glas aspru și șoptit mi s-a adresat din întunericul unui automobil, spunându-mi pe nume. Fața prelungă și golită de expresie a lui Eddie Prue atârna undeva, aproape de acoperișul unui Packard mic, la volan. Era singur în mașină. M-am rezemat de portieră și m-am uitat înăuntru, în direcția lui.

– Ce mai faci, copoiule?

Am scuturat chibritul și i-am suflat fumul în față. Am zis:

– Cine-a pierdut chitanța de la firma de materiale dentare pe care mi-ați dat-o aseară, Vannier sau altcineva?

– Vannier.

– Și eu ce-ar fi trebuit să fac cu ea, să ghicesc povestea vieții unui individ pe nume Teager?

– Nu-mi plac tâmpiții, a zis Eddie Prue.

– Ce căuta cu chitanța în buzunar? Și, dacă într-adevăr, i-a căzut întâmplător, de ce nu i-ați înapoiat-o? Cu alte cuvinte, dat fiind că eu sunt cam tâmpit, explică-mi ce motiv are un om să se agite la vederea unei chitanțe pentru materiale dentare și să înceapă să caute să-și angajeze detectivi particulari. Și în special oameni ca Alex Morny, căruia nu-i plac detectivii particulari.

– Morny are capul bine înfipt pe umeri, mi-a replicat Eddie Prue cu răceală.

– El e cel care a dat naștere expresiei „prost ca un actor“.

– Să trecem. Nu știi la ce se folosesc chestiile alea de dentist?

– Ba da, am aflat. Albastona se folosește la mulajele făcute după dinți și carii. E foarte dură, cu granulație foarte fină și păstrează și detaliile cele mai mărunte. Chestia cealaltă, crystobolitul, se folosește la topirea cerii pentru tipare. Asta, pentru că suportă temperaturi ridicate fără să se deformeze. Spune-mi că nu știi despre ce vorbesc.

– Cred că știi și cum se fac intarsiile cu aur, mi-a spus Eddie Prue. Cred că știi, nu-i așa?

– Azi mi-am petrecut două ore învățând. Sunt expert. Cu ce mă aleg din asta?

A tăcut câteva momente, apoi m-a întrebat:

– Citești vreodată ziarele?

– Când și când.

– N-oi fi citit oare și despre un boșorog pe nume Morningstar, care a dat ortu' popii în blocul Belfont, de pe Ninth Street, doar două etaje mai sus de unde-și avea firma tipul ăsta, H.R. Teager? Noi fi citit și despre asta, hai?

Nu i-am răspuns. M-a privit încă vreo câteva clipe, apoi a întins mâna spre bord și a apăsat pe starter. Motorul automobilului a pornit și el a început să apese pe accelerație.

– Nu există om care să fie atât de prost pe cât vrei tu să pari, mi-a spus el încet. Nu există. Noapte bună.

Mașina s-a dezlipit de la bordură și a pornit agale în josul dealului, spre Franklin. În timp ce dispărea la orizont, am zâmbit în urma ei.

Am urcat, am descuiat ușa, am deschis-o preț de câțiva centimetri, pe urmă am bătut ușurel. În încăpere s-a mișcat ceva. Ușa s-a deschis, trasă de o fată musculoasă, cu o dungă neagră pe boneta albă, de uniformă.

– Sunt Marlowe. Aici locuiesc.

– Intrați, domnule Marlowe. Mi-a spus doctorul Moss.

Am închis ușa încet și am continuat să vorbim pe un ton scăzut.

– Cum se simte? am întrebat.

– Doarme. Era deja ațipită când am ajuns eu aici. Sunt domnișoara Lymington. Nu știu prea multe despre ea, decât că are temperatura normală și pulsul cam ridicat, dar în scădere. O problemă mentală, dacă am înțeles bine.

– A descoperit un om ucis. A dat-o complet peste cap. Doarme destul de adânc ca să pot intra să-mi iau câteva lucruri pentru hotel?

– A, da. Dacă nu faceți gălăgie, probabil n-o să se trezească. Și, dacă se trezește, nu contează.

M-am apropiat și am pus niște bani pe birou.

– Aveți aici cafea, șuncă, ouă, pâine, suc de roșii sau de portocale și ceva băuturi alcoolice, i-am spus. Dacă doriți altceva, o să trebuiască să comandați la telefon.

– V-am explorat deja proviziile, mi-a răspuns ea cu un zâmbet. Avem tot ce ne trebuie până după micul dejun, mâine. Rămâne aici?

– Asta depinde de doctorul Moss. Eu cred că o să plece acasă de îndată ce se simte în stare. Casa fiind destul de departe, în Wichita.

– Eu nu sunt decât asistentă, a spus ea, dar nu cred că are nimic care să nu se vindece cu o noapte de somn adânc.

– O noapte de somn și o schimbare de companie, am completat, fără niciun înțeles pentru domnișoara Lymington.

Am traversat holul și am aruncat o privire în dormitor. O îmbrăcaseră într-o pijama de-a mea. Stătea întinsă aproape pe spate, cu un braț scos peste pătură. Mâneca bluzei de pijama era suflecată preț de cincisprezece centimetri sau chiar mai mult. Mâna mică de la capătul mânecii stătea strânsă pumn. Chipul îi era tras și alb, dar relativ liniștit. Am scotocit prin dulap, am scos o valiză și am pus câteva boarfe în ea. Pe când dădeam să ies, m-am mai uitat o dată la Merle. A deschis ochii, privind drept în tavan. Apoi i-a mișcat suficient ca să mă zărească și un surâs mic i-a tras de colțurile buzelor.

– Bună.

Glasul îi era slab și ostenit, un glas care știa că posesoarea se află în pat și că are o asistentă și tot ce-i trebuie.

– Bună.

M-am apropiat și am rămas privind în jos, cu zâmbetul meu bine-crescut pe trăsăturile bine definite.

– Fac bine, a șoptit ea. Sunt teafără. Nu-i așa?

– Sigur.

– Ăsta e patul tău?

– Nu-i nimic. Nu te mușc.

– Nu-mi e frică.

O mână s-a întins alunecând spre mine și a rămas cu palma în sus, așteptând să fie strânsă. Am strâns-o.

– Nu-mi e frică de tine, mi-a spus ea. Nu există femeie care să se teamă de tine, nu-i așa?

– Venit din partea ta, presupun că e un compliment, am spus.

Ochii i-au surâs, apoi au redevenit gravi.

– Te-am mințit, mi-a spus ea încet. N-am... n-am împușcat pe nimeni.

– Știu. Am fost acolo. Lasă, nu te mai gândi.

– Lumea îți spune întotdeauna să nu te mai gândești la lucrurile neplăcute. Dar nu poți. Vreau să spun că îndemnul ăsta e o prostie.

– OK, am zis, prefăcându-mă jignit. Sunt un prost. Nu vrei să mai dormi puțin?

A întors capul până a ajuns să mă privească în ochi. M-am așezat pe marginea patului, ținând-o de mână.

– Vine poliția? m-a întrebat ea.

– Nu. Și încearcă să nu suferi din cauza asta.

S-a încruntat.

– Tare proastă mă crezi.

– Hm... poate.

Două lacrimi care i se formaseră în ochi i-au alunecat pe la colțuri și i s-au rostogolit lent pe obraji.

– Doamna Murdock știe unde sunt?

-- Încă nu. O să mă duc să-i spun.

– Trebuie să-i spui chiar... tot?

– Da, de ce nu?

– Ea o să înțeleagă, a zis cu glas stins, întorcând capul dinspre mine. Știe ce lucru îngrozitor am făcut acum opt ani. Ce lucru teribil, înfricoșător.

– Sigur. De-aia i-a dat bani lui Vannier în tot timpul ăsta.

– O, Doamne! a exclamat ea și, scoțând și cealaltă mână de sub pătură, și-a tras-o pe cea pe care i-o țineam într-ale mele, ca să și le împreuneze strâns. N-aș fi vrut să afli toate astea. N-aș fi

vrut. Nu aflase nimeni, în afară de doamna Murdock. Părinții mei n-au aflat. N-aș fi vrut să afli nici tu.

Asistenta a apărut în cadrul ușii, privindu-mă sever.

– Nu cred că ar trebui să vorbească așa, domnule Marlowe. Cred că e mai bine să plecați.

– Uite ce e, domnișoară Lymington, o cunosc pe fata asta de două zile. Dumneata o cunoști de două ceasuri. Îi face foarte bine.

– S-ar putea să-i provoace un nou... ăă... spasm, mi-a spus ea aspru, evitând să mă privească în ochi.

– Păi, dacă tot e să-l facă, nu-i mai bine să-l facă acum, cât ești dumneata aici, și să termine cu el? Du-te la bucătărie și cumpără-ți ceva de băut.

– Nu beau niciodată în timpul serviciului, mi-a replicat ea rece. În plus, s-ar putea să mă miroasă cineva.

– Acum lucrezi pentru mine. Și toți angajații mei sunt obligați să-și facă plinul din când în când. Și-apoi, dacă mănânci bine și iei și câteva bomboane cu mentă din dulapul de la bucătărie, n-o să mai miroasă nimeni nimic.

Mi-a aruncat o privire scurtă și a ieșit din cameră. Merle ne ascultase ca și cum ar fi fost o întrerupere frivolă la o piesă foarte serioasă. Era puțin iritată.

– Vreau să-ți povestesc cum a fost, mi-a spus ea cu răsuflarea tăiată. Am...

M-am întins și mi-am așezat o palmă mare peste mâinile ei încleștate.

– Las-o acum. Știu. Marlowe știe tot... mai puțin cum să-și câștige un trai decent. Pentru asta nu e nevoie de minte. Acum o să te culci la loc și mâine te duc înapoi în Wichita, să-ți vezi părinții. Pe banii doamnei Murdock.

– Ce frumos din partea ei! a exclamat ea, cu ochi mari și strălucitori. Dar ea s-a purtat întotdeauna frumos cu mine.

M-am ridicat de pe pat.

– E o femeie minunată, am spus, zâmbind în jos, către ea. Minunată. Acum mă duc până la ea și o să purtăm o discuție încântătoare la o ceașcă de ceai. Și, dacă nu te culci chiar în clipa asta, nu te mai las să mărturisești nicio crimă, niciodată.

– Ești oribil, mi-a spus ea. Nu-mi place de tine.

A întors capul, și-a băgat mâinile sub pături și a închis ochii.

M-am îndreptat către ușă. Ajuns acolo, m-am răsucit pe călcâie și am aruncat o privire rapidă în urmă. Stătea cu un ochi deschis, urmărindu-mă. I-am adresat un rânjet și s-a închis grăbit.

M-am întors în living, i-am adresat domnișoarei Lymington ce mai rămăsese din rânjet și am ieșit, luându-mi valiza.

Am mers cu mașina până pe Santa Monica Boulevard. Prăvălia de amanet era încă deschisă. Evreul bătrân cu tichia înaltă și neagră a părut mirat că sunt în stare să-mi recuperez gajul atât de curând. I-am spus că așa merg lucrurile la Hollywood. A scos plicul din seif, l-a rupt și, luând de la mine banii și chitanța, a lăsat să-i alunece în palmă banul de aur strălucitor.

– E atât de valoros, că nu-mi vine să vi-l dau înapoi, mi-a spus. Măiestria cu care e lucrat, mă-nțelegeți, lucrătura e minunată.

– Iar aurul însuși trebuie să valoreze pe puțin douăzeci de dolari, am adăugat.

A zâmbit ridicând din umeri, iar eu am băgat moneda în buzunar și i-am urat noapte bună.

32

Lumina lunii se întindea ca un cearșaf alb pe pajiștea din fața casei, mai puțin pe sub cedru, unde întunericul era gros ca o

catifea neagră. Două ferestre de la parter erau luminate, plus una la etaj, toate vizibile din față. Am pășit pe dalele de piatră și am sunat la sonerie.

Nu m-am uitat la micul negru pictat de pe blocul pentru priponit caii. Astă-seară nu l-am bătut pe creștet. Gluma se răsuflase.

O femeie cu părul alb și fața roșie, pe care n-o mai văzusem până atunci, a deschis ușa și i-am spus:

– Sunt Philip Marlowe. Aș vrea să vorbesc cu doamna Murdock. Doamna Elizabeth Murdock.

– Cred că s-a dus la culcare, mi-a răspuns ea cu îndoială. Nu cred că puteți s-o vedeți.

– E abia ora nouă.

– Doamna Murdock se retrage devreme.

A dat să închidă ușa. Era o bătrânică simpatică și n-am vrut să o împing tare, cu umărul. Doar m-am sprijinit de ea.

– E în legătură cu domnișoara Davis, am spus. Și e important. Puteți să-i comunicați atâta lucru?

– O să văd.

Am făcut un pas în spate și am lăsat-o să închidă ușa. O pasăre cânta într-un copac întunecat, din apropiere. O mașină a trecut gonind pe stradă, derapând la colț. Cioburile ascuțite ale râsului unei fete s-au răsfrânt înapoi, pe stradă, parcă vărsate din mașină, în graba ei.

După un timp, ușa s-a deschis și femeia mi-a spus:

– Puteți intra.

Am urmat-o, traversând încăperea mare și goală de la intrare. Un singur bec ardea stins într-un lampadar, abia luminând peretele opus. Casa era stătută, aerul avea nevoie să fie împrospătat. Am mers până la capătul holului și am urcat o scară cu o balustradă sculptată și stâlp de susținere. Sus, un alt hol, o ușă deschisă în capăt.

Am fost poftit să intru pe ușa deschisă, care s-a închis în urma mea. Era un salon mare, bogat împodobit, cu tapet albastru cu argintiu, canapea, covor albastru și uși de sticlă, care dădeau pe un balcon. Acesta era acoperit cu o copertină.

Doamna Murdock stătea într-un fotoliu capitonat, cu o măsuță pentru jocul de cărți în față. Purta un capot matlasat și părul parcă îi era puțin tapat. Întindea o pasiență. Ținea pachetul în mâna stângă. A așezat o carte jos și a mutat o alta, înainte să ridice ochii spre mine. Apoi a spus:

– Ei?

M-am apropiat de măsuță și m-am uitat la cărți. Era pasiența Canfield.

– Merle e la mine acasă. A făcut o mică criză.

Fără să înalțe privirea, a întrebat:

– Ce fel de criză, domnule Marlowe?

A mai mutat o carte, apoi încă două, repede.

– Istericale cred că se numeau pe vremuri. V-ați surprins vreodată trișând în jocul ăsta?

– Nu mai are niciun haz dacă trișezi, mi-a răspuns ea răgușit. Da' nici dacă nu trișezi n-are prea mult. Ce-i cu Merle? N-a mai lipsit niciodată de-acasă. Începusem să mă îngrijorez.

Am tras un fotoliu jos mai aproape și m-am așezat de partea cealaltă a mesei. Eram prea jos. M-am ridicat, am luat un scaun și m-am așezat pe el.

– Nu e nevoie să vă faceți griji în privința ei, i-am spus. Am adus un doctor și o asistentă medicală. Acum doarme. A fost acasă la Vannier.

A pus pachetul de cărți de joc jos, și-a lăsat mâinile mari și cenușii să atârne peste marginea mesei și m-a privit neclintită.

– Domnule Marlowe, mi-a spus ea, cred că eu și cu dumneavoastră trebuie să lămurim un lucru. Încă de la început, am făcut o greșeală apelând la dumneavoastră. Am făcut-o pentru că-mi displăcea ideea de a fi luată de fraieră, cum ați spune dumneavoastră, de un mic animal trecut prin ciur și dârmon ca Linda. Dar ar fi fost mult mai bine dacă n-aș fi deschis deloc subiectul. Pierderea dublonului aș fi putut-o suporta mult mai ușor decât pe dumneavoastră, chiar și dacă nu l-aș mai fi recuperat niciodată.

– Dar l-ați recuperat.

A dat din cap, cu ochii ațintiți în continuare asupra feței mele.

– Da, l-am recuperat. Și ați auzit și cum.

– Dar n-am crezut.

– Nici eu, a rostit ea calm. Prostul de fiu-meu n-a făcut decât să se recunoască vinovat în locul Lindei. O atitudine pe care eu o găsesc copilărească.

– Aveți un fel de talent de a vă înconjura de oameni care adoptă asemenea atitudini, am comentat.

A luat din nou pachetul de cărți și s-a întins să așeze un decar roșu peste un valet negru, cărți aflate deja la vedere. După care a întins mâna în lateral, către o măsuță grea, pe care stătea vinul de Porto. A băut puțin, a pus paharul jos și mi-a adresat o privire cercetătoare, imobilă.

– Presimt că urmează o probă de insolență, domnule Marlowe.

Am clătinat din cap.

– Nu de insolență, ci de sinceritate. Nu m-am descurcat chiar atât de rău în cazul dumneavoastră, doamnă Murdock. Dublonul l-ați primit înapoi. Poliția am ținut-o la distanță... până acum. N-am făcut nimic cu divorțul, dar am găsit-o pe Linda – fiul dumneavoastră a știut tot timpul unde se află – și nu cred că veți avea

probleme cu ea. Știe că a făcut o greșeală când s-a căsătorit cu Leslie. Dar, dacă vi se pare că nu ați obținut...

A pufnit pe nas și a jucat încă o carte. A scos asul de caro în cap de coloană.

– Asul de treflă e îngropat, fir-ar să fie. N-o să-l pot scoate la timp.

– Trageți-l ușurel – am sfătuit-o – când nu sunteți atentă.

– Nu vrei mai bine, a zis ea încet, să-mi povestești ce e cu Merle? Și nu jubila prea tare că ai aflat câteva secrete de familie, domnule Marlowe.

– Nu jubilez deloc. Azi după-amiază ați trimis-o pe Merle la Vannier, cu cinci sute de dolari.

– Și ce dacă?

Și-a turnat niște porto și a sorbit, privindu-mă fix pe deasupra paharului.

– Când vi i-a cerut?

– Ieri. Dar nu i-am putut scoate de la bancă decât azi. Ce s-a întâmplat?

– Vannier vă șantazează de vreo opt ani, nu-i așa? Din cauza unui incident petrecut pe 26 aprilie 1933?

În străfundul ochilor i-a pulsat un fel de panică, dar foarte departe, foarte stins și, într-un fel, ca și cum ar fi fost acolo de foarte mult timp, dar abia acum ar fi scos capul să mă întrezărească.

– Merle mi-a spus câte ceva, am continuat. Fiul dumneavoastră mi-a povestit cum a murit tatăl lui. Astăzi am căutat în documentele oficiale și prin ziare. Deces în urma unui accident. Pe stradă, sub geamul biroului lui, avusese loc un accident de circulație și o mulțime de oameni se aplecau pe ferestre. El s-a aplecat prea tare. S-a vorbit atunci despre o sinucidere, pentru că era falit și avea pe numele lui o asigurare de cincizeci de mii de dolari,

de care beneficia familia. Dar procurorul a fost drăguț și s-a făcut că nu aude.

– Ei și? a făcut ea.

Era un glas dur și neiertător, care nu lăsa loc răgușelii sau răsuflării tăiate. Un glas dur și neiertător, de un calm desăvârșit.

– Merle era secretara lui Horace Bright. O fetiță stranie într-un fel, mult prea timidă, deloc sofisticată, cu mentalitate de fetiță, căreia îi plăcea să se vadă ca pe un personaj de teatru, care are idei de modă veche despre bărbați și așa mai departe. Presupun că, la un moment dat, el s-a amețit și s-a dat la ea, speriind-o de moarte.

– Da?

Un alt cuvânt monosilabic, care mă înghiontea în coaste ca țeava unei puști.

– Fata a căzut pe gânduri, niște gânduri cam ucigașe. Când a prins ocazia, s-a răzbunat. În timp ce el stătea aplecat peste fereastră. Am dreptate?

– Vorbiți deschis, domnule Marlowe. Suport să mi se vorbească deschis.

– Doamne ferește, dar cât de deschis mai vreți? Și-a îmbrâncit șeful afară pe geam. În câteva cuvinte, l-a omorât. Și a scăpat nepedepsită. Cu ajutorul dumneavoastră.

S-a uitat în jos, la mâna stângă, încleștată pe pachetul de cărți. A dat din cap. Bărbia i s-a mișcat preț de numai doi centimetri, în jos, în sus.

– Vannier avea ceva dovezi? am întrebat-o. Sau doar s-a întâmplat să vadă incidentul și a început să facă presiuni asupra dumneavoastră, iar dumneavoastră l-ați plătit când și când, ca să evitați scandalul... și pentru că țineați cu adevărat și foarte mult la Merle?

A mai jucat o carte înainte de a-mi răspunde. Era neclintită ca o stâncă.

– Spunea ceva despre o fotografie, mi-a răspuns ea. Dar nu l-am crezut. Nu avea cum să o facă. Și, dacă ar fi făcut-o, mi-ar fi arătat-o mai curând sau mai târziu.

– Nu, nu cred, am contrazis-o. Ar fi fost o poză făcută printr-un noroc chior, chiar dacă se întâmplase să aibă aparatul de fotografiat în mână, pe motiv că jos, în stradă, se petrecea ceva. Dar înțeleg de ce n-ar fi avut curajul să v-o arate. Sunteți o femeie aspră, din multe puncte de vedere. Poate s-a temut să nu ordonați să fie aranjat în vreun fel. Pentru el, un escroc, asta era atitudinea normală. Cât i-ați plătit?

– Nu e treaba...

S-a întrerupt, ridicând din umerii masivi. O femeie puternică, plină de forță, aspră, fără scrupule și capabilă să îndure orice. S-a gândit puțin.

– Unsprezece mii o sută de dolari, fără să pun la socoteală și cei cinci sute pe care i-am trimis în după-amiaza asta.

– Aha. Foarte frumos din partea dumneavoastră, doamnă Murdock. După toate câte s-au întâmplat.

A dat vag dintr-o mână, a mai ridicat o dată din umeri.

– A fost vina soțului meu, a spus ea. Era beat și pus pe rele. Nu cred că i-a făcut ceva, fizic, dar cum spuneați, a speriat-o de moarte. Nu... nu pot să o condamn prea tare. S-a învinovățit destul singură în toți anii ăștia.

– Trebuia să-i ducă personal banii lui Vannier?

– Era ideea ei de penitență. Un fel de penitență cam ciudat.

Am aprobat, dând din cap.

– Presupun că e în conformitate cu personajul. Ulterior, v-ați căsătorit cu Jasper Murdock și ați păstrat-o pe Merle pe lângă dumneavoastră, purtându-i de grijă. Mai știe cineva?

– Nimeni. Numai Vannier. Iar el n-o să spună nimănui.

– Nu. Nu prea cred. Acum s-a sfârșit. Vannier e terminat.

A ridicat ochii încet și mi-a aruncat o privire îndelungă, fixă. Capul cenușiu îi era ca o stâncă pe vârful unui deal. În fine, a lăsat cărțile jos și a apucat marginile mesei strâns, cu palmele. Încheieturile degetelor îi luceau. Am spus:

– Merle a venit la mine acasă, în timp ce eu eram plecat. L-a rugat pe administratorul blocului să-i dea drumul înăuntru. El m-a sunat, iar eu am spus da. Am ajuns acolo în viteză. Merle mi-a povestit cum l-a împușcat pe Vannier.

Respirația ei era o șoaptă stinsă și precipitată în neclintirea încăperii.

– În geantă avea un pistol, Dumnezeu știe la ce-i trebuia. Se gândea că se apără de bărbați, bănuiesc. Cineva însă – Leslie, cel mai probabil – i-l aranjase în așa fel încât să fie inofensiv, introducând forțat în culată un cartuș de alt calibru. Mi-a spus că l-a ucis pe Vannier și a leșinat. Am chemat un doctor, care-mi e prieten. M-am dus acasă la Vannier. În broască era o cheie. El era mort, într-un fotoliu, mort de mult, rece, țeapăn. Mort cu mult înainte de sosirea lui Merle. Nu ea l-a împușcat. Dramatizase, când îmi spusese asta. Doctorul mi-a explicat într-un fel, dar nu vreau să vă plictisesc cu detaliile. Bănuiesc că înțelegeți foarte bine.

– Da, cred că înțeleg. Și-acum?

– Doarme, la mine acasă. Stă o asistentă cu ea. L-am sunat pe tatăl ei. Vrea ca fata să se întoarcă acasă. Aveți ceva împotrivă?

S-a mulțumit să mă privească fix.

– Tatăl ei nu știe nimic, am adăugat repede. Nici despre incidentul ăsta, nici despre cel din trecut. Sunt sigur. Vrea doar să i se întoarcă fata acasă. M-am gândit să o duc eu. Pare să fie acum responsabilitatea mea. O să am nevoie de cei cinci sute de dolari pe care nu i-a mai primit Vannier, pentru cheltuieli.

– Și cât pe deasupra? m-a întrebat ea cu brutalitate.

– Nu vorbiți așa. Știți foarte bine că asta e tot.

– Cine l-a ucis pe Vannier?

– Pare să se fi sinucis. Lângă mâna dreaptă are un pistol. La tâmpla dreaptă, o leziune de contact. În timp ce eram acolo, au venit Morny și nevastă-sa. M-am ascuns. Morny încearcă să-i însceneze crima nevestei, care își cam făcea de cap cu Vannier. Ca atare, ea crede, probabil, că l-a omorât el sau că a pus să fie omorât. Dar probele duc către ipoteza sinuciderii. De-acum, trebuie să fi ajuns și poliția. Nu știu ce concluzie or să tragă. Va trebui să stăm cuminți și să așteptăm să treacă furtuna.

– Oamenii de teapa lui Vannier nu se sinucid, a spus ea posomorât.

– E ca și cum ai zice că fetele asemenea lui Merle nu împing oameni pe fereastră. Nu înseamnă nimic.

Ne-am privit cu ostilitatea aceea interioară care existase între noi încă de la început. După câteva clipe, am împins scaunul în spate și m-am apropiat de ușile de sticlă. Am deschis paravanul de plasă și am pășit pe verandă. Seara mă înconjura moale și tăcută. Lumina albă a lunii era rece și limpede, asemenea justiției la care visăm cu toții, fără a o putea găsi.

Jos, copacii aruncau umbre grele sub lumina lunii. În centrul grădinii, era un fel de grădină într-o grădină. Am zărit luciul unui iaz ornamental. Alături de el, un balansoar. În el stătea cineva și, în timp ce priveam în jos, capătul aprins al unei țigări a sclipit.

Am revenit în încăpere. Doamna Murdock își reluase pasiența. M-am apropiat de masă, privind în jos.

– Ați scos asul de treflă, am spus.

– Am trișat, mi-a răspuns ea, fără să ridice ochii.

– Voiam să vă întreb ceva, am zis. Chestia asta cu dublonul e încă neclară, din pricina a două crime care nu par să mai aibă

niciun sens acum, că l-ați căpătat înapoi. Mă întrebam dacă moneda are vreo caracteristică după care să poată fi identificată de un expert... de cineva ca bătrânul Morningstar.

A cumpănit, nemișcată, fără să ridice ochii.

– Da. S-ar putea să aibă. Pe aripa stângă a vulturului apar inițialele celui care a turnat-o, E.B. De regulă, din câte mi s-a spus, ele se pun pe aripa dreaptă. E singurul lucru la care mă pot gândi.

– Cred că s-ar putea să fie suficient, am spus. Și chiar ați primit moneda înapoi, da? N-a fost doar o chestie spusă ca să mă împiedicați să mai fac săpături?

A ridicat rapid privirile, apoi le-a lăsat din nou.

– În clipa asta e în camera blindată. Dacă reușiți să dați de fiu-meu, vi-l arată el.

– Atunci, eu vă urez noapte bună. Vă rog, puneți pe cineva să-i împacheteze lucrurile lui Merle și să le trimită la mine acasă, mâine-dimineață.

Capul i s-a înălțat iar, brusc, cu ochii aruncând fulgere.

– Ai început să dai ordine, tinere.

– Puneți să-i fie împachetate, am repetat. Și trimiteți-le. Nu mai aveți nevoie de ea... acum, că Vannier e mort.

Privirile ni s-au întâlnit și au rămas încleștate câteva momente prelungi. Un surâs straniu, țeapăn, îi tresărea în colțul buzelor. Apoi, capul i s-a aplecat din nou și mâna dreaptă a apucat cartea de deasupra pachetului pe care îl ținea cu stânga, a întors-o, ochii s-au uitat la ea, apoi a adăugat-o peste teancul de cărți nejucate de la baza coloanelor întinse; pe urmă a întors cartea următoare, încet, cu calm, cu o mână imobilă ca un dig de piatră bătut de o briză ușoară.

Am traversat camera și am ieșit, închizând ușa fără zgomot, am traversat holul, am coborât scările, am străbătut holul de la

parter, trecând pe lângă salonul însorit și birouașul lui Merle, și am dat în livingul nefolosit, sufocant și trist, care-mi dădea sentimentul că sunt un cadavru îmbălsămat doar când intram în el.

Ușile de sticlă din spate s-au deschis și Leslie Murdock a pășit înăuntru și s-a oprit, cu ochii la mine.

33

Costumul ușor îi era șifonat și părul ciufulit. Mustăcioara roșcată arăta la fel de puțin inpresionant ca întotdeauna. Cearcănele de sub ochii lui erau ca niște găuri.

Ținea în mână portțigaretul lung și negru, gol, pe care îl bătea de podul palmei stângi în timp ce stătea acolo în picioare, fără să mă simpatizeze, fără să vrea să dea ochii cu mine, fără să vrea să stea de vorbă cu mine.

– Bună seara, mi-a spus el. Pleci?

– Încă nu. Vreau să vorbesc cu tine.

– Nu cred că avem despre ce vorbi. Și m-am săturat să tot vorbesc.

– Ba avem. Despre un tip pe nume Vannier.

– Vannier? Abia dacă-l cunosc. L-am văzut pe-aici. Și ce cunosc nu-mi place.

– Îl cunoști puțin mai bine decât atât, am spus.

A pătruns mai adânc în încăpere, s-a așezat pe unul din scaunele care parcă te sfidau să șezi pe ele și, aplecându-se în față și prinzându-și bărbia în mâna stângă, s-a uitat în podea.

– Bine, a acceptat el obosit. Dă-i drumul. Am o presimțire că o să fii sclipitor. Un nestăvilit flux al logicii și intuiției și toate celelalte tâmpenii. Exact ca un detectiv dintr-o carte.

– Sigur. Am luat probele, bucată cu bucată, și le-am asamblat, formând o imagine coerentă, strecurând câte o fărâmă ici, una colo, analizând motivele și personajele și făcându-le să pară altfel decât le crezuse oricine altcineva – chiar și eu – până în clipa aceea fermecată și, în cele din urmă, năpustindu-mă, plictisit de lumea întreagă, asupra suspectului celui mai puțin probabil.

A ridicat ochii, aproape zâmbind.

– Care, în clipa aceea, se face alb ca o coală de hârtie, face spume la colțurile gurii și scoate un pistol din urechea dreaptă.

M-am așezat lângă el și mi-am scos o țigară.

– Exact. Ar trebui să jucăm scena împreună într-o zi. Ai un pistol?

– Nu la mine. Da, dețin unul. Știi foarte bine.

– Îl aveai la tine aseară, când l-ai vizitat pe Vannier?

A ridicat din umeri, arătându-și dinții.

– A, deci aseară am fost la Vannier?

– Așa cred. Deducție. Fumezi țigări Benson and Hedges Virginia. Acestea lasă un scrum tare, care își păstrează forma. Una dintre scrumierele din casa lui conținea destule asemenea mici rulouri gri, ca să explice cel puțin două țigări. În scrumiere însă nu erau și mucurile. Asta pentru că tu le fumezi cu portțigaretul și mucul unei țigări fumate cu portțigaretul are un aspect diferit. De aceea ai aruncat mucurile. Îți place?

– Nu.

Vocea îi suna încet. S-a uitat iar în podea.

– E un exemplu de deducție. Prost. Fiindcă e posibil să nu fi existat mucuri, dar, dacă au existat și au fost aruncate, e posibil să fi fost din cauză că aveau ruj pe ele. Într-o culoare anume, care să indice cel puțin coloritul fumătoarei. Iar soția ta are straniul obicei de a azvârli mucurile în coșul de gunoi.

– N-o amesteca pe Linda în povestea asta, mi-a spus el rece.

– Mama ta mai crede și-acum că Linda a furat dublonul și că istoria ta despre cum l-ai luat ca să i-l dai lui Alex Morny e fabricată special ca să o protejezi pe ea.

– Am zis să n-o amesteci pe Linda în povestea asta.

Bătăile portțigaretului negru pe dinți scoteau un zgomot ascuțit și rapid, ca de clapetă de telegraf.

– Aș vrea, i-am spus. Dar eu nu te-am crezut, dintr-un cu totul alt motiv. Ăsta.

Am scos dublonul și i l-am băgat sub nas, ținându-l în palmă. S-a uitat crispat la el. Stătea cu gura strânsă.

– Azi-dimineață, pe când tu îți depănai povestea, ăsta era amanetat undeva, pe Santa Monica Boulevard, pentru bună păstrare. Mi-a fost trimis de un detectiv aspirant pe nume George Phillips. Un băiat simplu, care s-a lăsat încolțit din cauza proastei judecăți și a prea marii dorințe de a face o anume meserie. Un băiat blond și voinic, în costum maro, cu ochelari negri și pălărie veselă. Care conducea un Pontiac de culoarea nisipului, aproape nou. Poate-l vei fi văzut pierzând vremea prin holul de la intrarea la mine la birou, ieri-dimineață. Mă urmărise o vreme, dar, înainte de asta, e posibil să te fi urmărit pe tine.

A părut sincer surprins.

– Și de ce-ar fi făcut așa ceva?

Mi-am aprins țigara și am dat drumul bățului de chibrit într-o scrumieră de jad, care părea să nu fi fost niciodată folosită pentru așa ceva.

– Am spus că s-ar putea. Nu sunt sigur că a făcut-o. Poate doar fila casa. De-aici m-a preluat, dar nu cred că m-a urmărit până aici.

Continuam să țin moneda în mână. M-am uitat în jos la ea, am întors-o de pe o parte pe alta, am privit inițialele E.B. ștanțate pe aripa stângă și am băgat-o în buzunar.

– E posibil să fi filat casa, pentru că fusese angajat să-i vândă ilegal o monedă rară unui bătrân numismat pe nume Morningstar. Acesta, care avea o bănuială legată de proveniența monedei, i-a spus de-a dreptul sau doar i-a dat să-nțeleagă lui Phillips că e furată. Întâmplător, se înșela. Dacă Dublonul Brasher care vă aparține se află într-adevăr sus în clipa asta, atunci cel pe care a fost Phillips angajat să-l vândă nu era furat, ci fals.

Umerii i s-au smucit ușor și repede, parcă de frig. Altfel, nu s-a mișcat și nu și-a schimbat poziția.

– Mă tem că, până la urmă, tot o să fie o poveste lungă, i-am spus cu relativă blândețe. Îmi pare rău. O să încerc să o organizez ceva mai bine. Nu e o poveste prea frumoasă, fiindcă are în ea două crime, poate chiar trei. Un tip pe nume Vannier și un tip pe nume Teager au clocit o idee. Teager are un cabinet de tehnică dentară în blocul Belfont, clădirea în care avea biroul și bătrânul Morningstar. Ideea era de a falsifica o monedă rară, nu atât de rară încât să devină nevandabilă, dar suficient de rară încât să valoreze o sumă mare de bani. Metoda la care s-au gândit era aceeași pe care o folosesc tehnicienii pentru fabricarea coroanelor dentare de aur și presupunea aceleași materiale, aceeași aparatură, aceleași cunoștințe. Adică cele necesare pentru a copia exact un model, în aur, prin realizarea unei matrițe dintr-un ciment fin și alb numit albastonă, apoi a unei replici după model în matrița respectivă, din ceară, cu toate detaliile, până la cele mai mărunte, apoi prin încastrarea copiei de ceară într-un alt fel de ciment denumit crystobolit, care are proprietatea de a suporta temperaturi foarte mari fără a se deforma. O mică deschidere se lasă dinspre ceară spre exterior prin atașarea unui diblu subțire, extras odată cu întărirea cimentului. Apoi, forma de crystobolit este expusă la o flacără, până când ceara dinăuntru se scurge prin deschizătura

îngustă, lăsând doar cochilia goală, cu contururile modelului originar. Aceasta este fixată de un creuzet, pe o centrifugă, și în ea se introduce aurul topit din creuzet, cu ajutorul forței centrifuge. Apoi crystobolitul, încă fierbinte, se scufundă în apă rece, unde se dezintegrează, lăsând miezul de aur cu un diblu de aur atașat, reprezentând mica deschizătură. El e tăiat și pilit, iar copia turnată este curățată în acid și lustruită după dorință, în cazul acesta pentru a deveni un Dublon Brasher nou-nouț, făcut din aur masiv și exact la fel ca originalul. Pricepi care e ideea?

A dat din cap, trecându-și ostenit o mână peste creștet.

– Cunoștințele și deprinderile necesare – am continuat eu – sunt exact cele pe care le posedă un tehnician dentar. Procedeul nu poate fi folosit în cazul monedelor contemporane, chiar dacă am avea și o monedă curentă de aur, pentru că materialul și manopera ar costa mai mult decât valoarea monedei. Dar pentru un ban de aur a cărui valoare constă în raritatea sa, el funcționează perfect. Și așa, s-au pus pe treabă. Dar aveau nevoie de un model. Și aici ai apărut tu. Ai luat, într-adevăr, dublonul, dar nu ca să i-l dai lui Morny. L-ai luat ca să i-l dai lui Vannier. Așa-i?

A rămas tăcut, cu ochii în pământ.

– Liniștește-te, i-am spus. În situația dată, nu e nimic grav. Presupun că ți-a promis bani, de care aveai nevoie ca să-ți plătești datoriile de la cărți, fiindcă mama ta e cam strânsă la pungă. Dar te avea la mână și cu altceva, mult mai eficient.

A ridicat capul foarte repede, cu fața albă și un fel de groază în ochi.

– De unde știi? aproape că a șoptit el.

– Am aflat. În parte mi s-a spus, în parte am cercetat, în parte am ghicit. Ajung și la asta, imediat. Acum, Vannier și amicul lui au fabricat un dublon și vor să-l testeze. Vor să vadă cum rezistă

marfa lor la inspecția făcută de cineva care se presupune că este expert în materie de monede rare. Așa i-a venit lui Vannier ideea de a angaja un fraier care să încerce să-i vândă falsul lui Morningstar, destul de ieftin pentru ca bătrânul să creadă că banul este furat. Pe post de fraier l-au ales pe George Phillips, prin intermediul unui anunț infantil pe care acesta l-a publicat în ziar, făcându-și reclamă. Cred că Lois Morny a fost omul de legătură între Vannier și Phillips, cel puțin la început. Nu cred că era implicată în escrocherie. A fost văzută dându-i lui Phillips un pachețel. Este posibil ca el să fi conținut dublonul pe care Philips încerca să-l vândă. Dar, când i l-a arătat lui Morningstar, a dat de bucluc. Bătrânul știa bine colecțiile și monedele rare. Probabil a luat de bună moneda – ar fi fost nevoie de teste serioase pentru a demonstra contrarul –, dar inițialele celui care o fabricase erau ștanțate într-un mod neobișnuit, care sugera că ea ar fi putut fi cea din colecția Murdock. A sunat aici, încercând să afle. Asta i-a dat de bănuit mamei tale, care a constatat că moneda lipsea și a suspectat-o pe Linda, pe care o detestă, și care m-a angajat pe mine să i-o recuperez și să fac presiuni asupra Lindei pentru a obține divorțul, fără pensie alimentară.

– Nu vreau să divorțez! a sărit Murdock cu pasiune. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva vreodată. Nu avea dreptul...

S-a întrerupt, cu un gest de disperare și un fel de suspin.

– Bine, asta știu. Ei, și Morningstar a băgat spaima în Phillips, care nu era necinstit, ci doar bleg. A izbutit să scoată de la el numărul de telefon. L-am auzit pe bătrân sunând la numărul ăla în timp ce trăgeam cu urechea din biroul lui, după ce el a crezut că am plecat. Tocmai mă oferisem să răscumpăr dublonul pe o mie de dolari și Morningstar acceptase oferta, cu gândul că putea obține moneda de la Phillips și câștiga ceva pe deasupra, astfel

încât totul să fie bine și frumos. Între timp, Phillips fila casa asta, poate ca să vadă dacă se vânzolește poliția pe-aici. M-a văzut pe mine, mi-a văzut mașina, mi-a luat numele de pe talon și s-a întâmplat să mă recunoască. M-a urmărit, încercând să-și adune curajul și să-mi ceară ajutorul, până când l-am înghesuit într-un colț din holul unui hotel din centru și mi-a bâlbâit ceva despre cum mă cunoștea de pe vremea când era ajutor de șerif în Ventura, iar eu avusesem un caz acolo, despre cum era într-o situație care nu-i plăcea deloc și despre cum îl urmărea un individ înalt, cu un ochi stricat. Ăsta era Eddie Prue, bătăușul lui Morny. Morny știa că nevastă-sa își face de cap cu Vannier și pusese să fie urmărită. Prue a văzut-o luând legătura cu Phillips în apropierea locuinței lui de pe Court Street, în Bunker Hill, după care l-a urmărit pe Phillips până când i s-a părut că acesta l-a reperat, ceea ce era real. Și e posibil ca tot Prue, sau cineva care lucra pentru Morny, să mă fi văzut pe mine intrând în apartamentul lui Phillips de pe Court Street. Pentru că, mai întâi, a încercat să mă sperie la telefon, după care m-a chemat la o întâlnire cu Morny.

Am lăsat mucul țigării să cadă în scrumiera de jad, m-am uitat la chipul inexpresiv și nefericit al bărbatului din fața mea și am continuat. Povestea se deșira greu și sunetul propriului glas începea să-mi facă silă.

– Și acum ajungem înapoi la tine. Când ți-a spus Merle că mama ta a angajat un detectiv particular, te-ai speriat. Te-ai gândit că s-a prins că lipsește dublonul și ți-ai făcut apariția urgent la mine la birou, încercând să-mi smulgi informații. Foarte afabil și foarte sarcastic la început, foarte preocupat de soarta soției, dar și foarte îngrijorat. Habar n-am ce crezi că ai descoperit, dar ai luat legătura cu Vannier. Acum trebuia să-i aduci mamei tale moneda înapoi, cu o explicație oarecare. Te-ai întâlnit cu Vannier undeva și el

ți-a dat un dublon. Cel mai probabil, e un alt fals. Normal ar fi să încerce cu tot dinadinsul să păstreze originalul. Acum, Vannier își vede escrocheria aruncată în aer încă înainte de a începe. Morningstar a sunat-o pe mama ta și ea m-a angajat pe mine. Morningstar a mirosit ceva. Vannier se duce acasă la Phillips, intră pe furiș, prin spate, și îl provoacă la o discuție, încercând să afle cum stă. Phillips nu-i spune că deja a expediat dublonul fals pe adresa mea, pe care a caligrafiat-o cu niște caractere de tipar găsite ulterior într-un jurnal, la el în birou. Deduc asta din faptul că Vannier n-a încercat să-l obțină după aceea de la mine. Sigur, nu știu ce i-a spus Phillips lui Vannier, dar cel mai probabil i-a zis că afacerea e necurată, că știe de unde provine moneda și că intenționează să meargă fie la poliție, fie la doamna Murdock. Iar Vannier scoate pistolul, îi trage una în cap și apoi îl împușcă. Îl percheziționează și scotocește prin apartament, fără să găsească dublonul. De aceea, se duce la Morningstar. Nici el nu era în posesia dublonului, dar Vannier trebuie să fi crezut că e. Îi crapă capul bătrânului cu patul pistolului și caută în seif, găsind poate niște bani, poate nimic, în orice caz, lăsând în urmă aparențele unui jaf. Apoi, domnul Vannier se întoarce frumușel acasă, încă puțin sâcâit fiindcă nu a găsit dublonul, dar cu mulțumirea unei după-amiezi reușite. Două crime frumoase și ordonate. În felul ăsta, nu mai rămâneai decât tu.

34

Murdock mi-a aruncat o privire încordată, apoi, ochii i s-au întors la portțigaretul negru pe care continua să-l strângă în mână. L-a băgat în buzunarul cămășii, s-a ridicat brusc, și-a frecat apăsat

podurile palmelor unul de celălalt și s-a așezat la loc. A scos o batistă și și-a șters fața.

– De ce eu? a întrebat el cu glas gros, gâtuit.

– Pentru că știai prea multe. Poate știai de Phillips, poate nu. Depinde de cât de adânc erai băgat. Dar de Morningstar știai. Schema dăduse greș și Morningstar fusese ucis. Vannier nu putea să stea degeaba, sperând că n-ai să prinzi de veste. Trebuia să-ți închidă gura foarte, foarte bine. Dar pentru asta nu era nevoie să te omoare. Ba chiar, moartea ta ar fi fost o mutare greșită, pentru că i-ar fi luat din puterea pe care o avea asupra mamei tale, o femeie lacomă și fără scrupule, dar care o să fie ca o pisică sălbatică dacă ți se întâmplă ceva. Și n-o să-i pese ce s-a petrecut.

Murdock a ridicat privirea, încercând să pună în ea o uimire albă. N-a reușit să obțină decât o inerție șocată.

– Mama... ce...

– Nu-ncerca să mă duci cu preșul mai mult decât e neapărat nevoie, i-am spus. Sunt sătul până-n gât să fiu dus cu preșul de familia Murdock. Astă-seară, Merle a venit la mine acasă. Acolo e și acum. Trecuse pe la Vannier, să-i ducă niște bani. Bani obținuți prin șantaj. Bani care i se plăteau când și când, de opt ani încoace. Știu și de ce.

Nu s-a clintit. Mâinile îi stăteau încremenite de încordare, pe genunchi. Ochii îi dispăruseră cu totul, duși în fundul capului. Ochi condamnați.

– Merle a dat peste Vannier mort. A venit la mine și mi-a spus că ea l-a omorât. Să nu intrăm în detalii apropo de motivul pentru care consideră necesar să mărturisească crime comise de alții. M-am dus acolo și am constatat că era mort cel puțin din seara precedentă. Era țeapăn ca un manechin de ceară. Pe jos, lângă mâna lui dreaptă, era un pistol. Un pistol care îmi fusese descris,

un pistol care îi aparține unui tip pe nume Hench, care locuiește într-un apartament vizavi de cel al lui Phillips. Cineva a aruncat pistolul cu care a fost omorât Phillips și l-a luat pe al lui Hench. Beți, Hench și prietena lui lăsaseră ușa casei deschisă. Încă nu s-a dovedit că e arma lui Hench, dar se va dovedi. Și, dacă este, iar Vannier s-a sinucis, în felul ăsta se va face legătura dintre Vannier și moartea lui Phillips. Legătura asta o face și Lois Morny, dar în alt fel. Dacă Vannier nu s-a sinucis – iar eu nu cred că a făcut-o –, tot e posibil ca între el și Phillips să existe o legătură. Sau între Phillips și altcineva, cineva care l-a omorât și pe Vannier. Și am motive ca teoria asta să nu-mi placă.

Murdock a ridicat capul.

– Nu? a spus el, cu o voce dintr-odată limpede.

Pe fața lui era o expresie nouă, ceva strălucitor și luminos și, în același timp, un pic prostesc. Expresia unui om slab, plin de mândrie. I-am spus:

– Cred că tu l-ai omorât pe Vannier.

Nu s-a clintit, iar expresia de strălucire luminoasă i-a rămas întipărită pe chip.

– Te-ai dus la el aseară. El a trimis după tine. Ți-a zis că e în încurcătură și că, dacă are probleme cu poliția, o să aibă grijă să intri și tu în aceeași încurcătură cu el. Nu așa ceva ți-a spus?

– Ba da, a rostit Murdock foarte încet. Exact așa ceva. Era beat și un pic drogat și părea să aibă sentimentul puterii. Aproape jubila. Mi-a spus că, dacă ajunge în camera de gazare, eu o să stau lângă el. Dar asta n-a fost tot.

- Nu. Nu voia să ajungă în camera de gazare și, în momentul ăla, nici nu vedea de ce ar fi ajuns, dacă tu îți țineai gura bine închisă. Așa că a jucat cartea cea mare. Lucrul cel mai important cu care te avea la mână, care te făcuse să iei dublonul și să i-l dai

lui, chiar dacă ți-a promis și bani pe deasupra, era ceva legat de Merle și de tatăl tău. Asta știu. Mama ta mi-a zis ceea ce încă nu descoperisem singur. A fost primul lucru care i-a dat putere destul de mare asupra ta. Pentru că îți dădea posibilitatea să te justifici. Aseară însă avea nevoie de ceva cu putere și mai mare. De aceea, ți-a spus adevărul, afirmând că are și dovezi.

S-a cutremurat, dar aerul de mândrie luminoasă a izbutit să-i rămână pe chip.

– L-am amenințat cu pistolul, mi-a declarat el, pe un ton aproape încântat. La urma urmelor, e mama mea.

– Iar asta nu-ți poate lua nimeni.

S-a ridicat în picioare, foarte drept, foarte înalt.

– M-am dus până lângă fotoliul în care stătea și am lăsat mâna în jos și i-am lipit arma de față. În buzunarul halatului, avea un pistol. A încercat să-l scoată, dar n-a ajuns la el destul de repede. I l-am luat. Am băgat pistolul meu la loc în buzunar. I-am lipit țeava celuilalt pistol de tâmplă și i-am spus că-l omor, dacă nu scoate dovezile și nu mi le dă. A început să transpire și să bâlbâie că n-a fost decât o păcăleală. Am tras cocoșul, ca să-l sperii și mai tare.

S-a oprit, întinzând o mână în fața ochilor. Mâna îi tremura, dar s-a oprit din tremurat pe măsură ce se uita la ea. A lăsat-o să-i cadă pe lângă corp și m-a privit drept în ochi.

– Pistolul era fie modificat, fie foarte sensibil. A luat foc. Am sărit până în perete și am dărâmat un tablou. Sărisem din cauza sperieturii, fiindcă luase foc pistolul, dar în felul ăsta nu m-am pătat de sânge. Am șters pistolul, i-am așezat degetele pe el și l-am lăsat pe jos, lângă mâna lui. A murit pe loc. Abia dacă i-a curs sânge, după primul jet. A fost un accident.

– Și de ce să-l strici? am comentat, pe jumătate în batjocură. De ce să nu faci din el o crimă curată și cinstită?

– Așa s-au petrecut lucrurile. Sigur, nu pot să dovedesc. Dar cred că l-aș fi ucis oricum. Cum rămâne cu poliția?

M-am ridicat, dând din umeri. Mă simțeam obosit, epuizat, consumat și secătuit. Mă durea gâtul de-atâta vorbărie și creierul mă durea de efortul de a-mi ține gândurile în ordine.

– Nu știu cum rămâne cu poliția, i-am răspuns. Eu și polițiștii nu suntem prea buni prieteni, fiindcă au impresia că nu le spun tot ce știu. Și, Dumnezeu mi-e martor, au dreptate. S-ar putea să ajungă și la tine. Dacă n-ai fost văzut, dacă n-ai lăsat amprente sau chiar dacă ai lăsat, dacă nu au niciun alt motiv să te bănuiască și să vrea să-ți verifice amprentele, s-ar putea să nici nu se gândească la tine. Dacă află de dublon și de faptul că era din colecția Murdock, nu mai știu ce te așteaptă. Totul depinde de cât de bine le faci față.

– Dacă n-ar fi mama, nu mi-ar păsa prea mult. De când mă știu am fost o dezamăgire pentru ea.

– Și, pe de altă parte, am urmat, ignorându-i frazele firave, dacă pistolul e, într-adevăr, sensibil și îți găsești un avocat bun și spui povestea așa cum s-a întâmplat, n-o să se găsească juriu care să te condamne. Juraților nu le plac șantajiștii.

– Păcat, a spus el. Pentru că nu sunt în situația de a apela la o asemenea apărare. Nu știu nimic despre șantaj. Vannier mi-a arătat de unde mă pot alege cu ceva bani, de care aveam mare nevoie.

– Îhî, am făcut. Dacă te aduc în situația de a simți nevoia drogului care se cheamă șantaj, îl înghiți. Propria mamă te obligă. Dacă va avea de ales între gâtul ei și al tău, nu va ezita.

– E oribil, s-a înfiorat el. Oribil să spui așa ceva.

– Ai avut noroc cu pistolul. Toți cunoscuții noștri s-au jucat cu el, ștergând amprente de pe el și punând altele în loc. Până și eu am aplicat un rând de amprente, doar ca să fiu în rând cu lumea.

E destul de greu când mâna e țeapănă, dar trebuia. Morny a trecut pe-acolo și a obligat-o pe nevastă-sa să-și lase amprentele. Crede că ea l-a omorât pe Vannier, deci probabil și ea crede același lucru despre el.

Mă privea fix. Mi-am mușcat buza. Am simțit-o ca pe o bucată de sticlă.

– Ei, eu cred că mă duc acum, am zis.

– Adică mă lași să scap nepedepsit?

În voce i se auzea iar o doză de superioritate.

– Nu intenționez să te predau poliției, dacă la asta te referi. Dincolo de asta, nu-ți garantez nimic. Dacă mă trezesc implicat, va trebui să fac față situației. Aici nu intră ideea de moralitate. Nu sunt nici polițist, nici informator, nici funcționar pe lângă vreo instanță. Zici c-a fost un accident. Bine, a fost un accident. N-am fost martor. N-am nicio dovadă, în niciun sens. Am lucrat ca angajat al mamei tale și, atâta cât are, în felul ăsta, dreptul la tăcerea mea, n-are decât să beneficieze de ea. Nu-mi place de ea, nu-mi place de tine, nu-mi place nici casa asta. Nu mi-a plăcut nici soția ta prea mult. Dar îmi place de Merle. E cam fraieră și morbidă, dar e bună și dulce. Și știu ce-a pățit în ultimii opt ani în familia asta nenorocită. Și mai știu că n-a împins pe nimeni pe fereastră. Te-am lămurit?

A cârâit ceva, dar din gura lui n-a ieșit nimic coerent.

– O s-o duc pe Merle acasă, am continuat. Am rugat-o pe mama ta să-i trimită hainele la mine, mâine-dimineață. Dacă se face că uită, ocupată cum e cu pasiențele, vrei să te ocupi tu?

A dat mutește din cap. Apoi a spus, cu un glas ciudat, subțirel:

– O să... așa, pur și simplu? Nici măcar... nici măcar nu ți-am mulțumit. Un om pe care abia dacă-l cunosc își riscă pielea pentru mine... nu știu ce să zic.

– Eu merg pe drumul pe care am mers întotdeauna, i-am replicat. Cu un surâs ușor și o mișcare iute din încheietură. Și cu speranța profundă, din suflet, că n-o să te văd în acvariul cu pești. Noapte bună.

I-am întors spatele și, îndreptându-mă spre ușă, am ieșit. Am închis-o cu un declic hotărât. O ieșire din scenă elegantă, în ciuda tuturor neplăcerilor. Pentru ultima dată, m-am dus și l-am bătut ușurel pe creștet pe micul negru pictat, apoi am traversat pajiștea lată mergând pe lângă tufele înecate în lumina lunii și pe lângă cedru, până în stradă, la mașină.

M-am întors la Hollywood, am cumpărat o jumătate de litru de băutură bună, mi-am luat o cameră la Plaza și m-am așezat pe marginea patului, privind fix la picioare și sugând whiskey direct din sticlă.

Ca orice bețiv de dormitor.

După ce am băut destul cât să-mi împâclesc creierul, în așa fel încât să nu mai gândesc, m-am dezbrăcat, m-am băgat în pat și, după un timp nu destul de scurt, am adormit.

35

Era ora trei după-amiază și la ușa apartamentului stăteau cinci valize, una lângă alta, pe covor. Valiza mea galbenă, din toval, zgâriată zdravăn pe ambele laturi de la toate portbagajele în care fusese înghesuită. Două genți frumoase, pentru avion, amândouă marcate cu inițialele L.M. O veche imitație de piele de morsă neagră, cu inițialele M.D., plus una din gentuțele alea din piele artificială, numai bune pentru lucrurile pentru o noapte, pe care

le poți cumpăra de la orice magazin cu un dolar și patruzeci și nouă de cenți.

Dr. Carl Moss tocmai ieșise pe ușă, boscorodindu-mă pentru că-și lăsase grupa de ipohondri de după-amiază să-l aștepte. Parfumul dulceag al Fatimei lui îmi otrăvea aerul. Tot răsuceam în ce-mi mai rămăsese din minte răspunsul lui când îl întrebasem cât timp avea să-i ia lui Merle să se pună pe picioare.

– Depinde ce înseamnă „a se pune pe picioare". O să fie întotdeauna cu nervii întinși și săracă în emoții animalice. O să respire întotdeauna un aer rarefiat și-o să miroasă zăpada. Ar fi fost perfectă pentru călugărie. Visul religios, cu îngustimea lui, emoțiile lui stilizate și puritatea lui încrâncenată ar fi fost un debușeu excelent pentru ea. Așa, o să ajungă probabil una dintre virginele care stau la măsuțe de lucru prin biblioteci și pun ștampile cu date pe cărți.

– Nu-i chiar atât de rău, îi replicasem, dar el se mulțumise să-mi surâdă cu chipul lui de evreu înțelept și să iasă pe ușă. Și-apoi, de unde știi că sunt virgine? adăugasem în direcția ușii închise, dar fără niciun folos.

Mi-am aprins o țigară și m-am apropiat agale de fereastră; după o vreme, ea a intrat pe ușă, venind dinspre partea apartamentului unde se afla dormitorul, și a rămas acolo, privindu-mă cu ochi încercănați și un chip mic și palid, dar stăpânit, fără pic de machiaj, cu excepția rujului de buze.

– Dă-ți cu niște fard în obraji, i-am zis. Arăți ca zâna zăpezilor după o noapte grea cu flota de pescuit.

S-a dus înapoi și și-a dat cu fard pe obraji. Când s-a întors, s-a uitat la bagaje și a spus încet:

– Leslie mi-a împrumutat două valize de-ale lui.

– Mda, am zis, măsurând-o din cap până-n picioare.

Arăta foarte bine. Purta o pereche de pantaloni ușori, ruginii, cu talie înaltă, pantofi Bata și o cămașă cu imprimeu maro cu alb și o eșarfă oranj. Nu avea ochelarii. Ochii mari și limpezi, de culoarea cobaltului, aveau o expresie ușor năucă, dar nu mai mult decât ar fi fost de așteptat. Părul îi stătea lipit bine de cap, dar în privința lui nu puteam face prea mare lucru.

– Ți-am creat numai probleme, mi-a spus ea. Îmi pare tare rău.

– Nu vorbi prostii. Am discutat și cu tatăl, și cu mama ta. Sunt în culmea fericirii. Nu te-au văzut decât de două ori în mai bine de opt ani și aveau sentimentul că aproape te-au pierdut.

– O să mă bucur mult să-i văd, o vreme, mi-a răspuns ea privind în jos, la covor. Doamna Murdock a fost foarte drăguță că mi-a dat drumul să plec. Până acum nu s-a putut lipsi de mine pe perioade lungi.

Și-a mișcat picioarele ca și cum s-ar fi întrebat ce-ar putea face cu ele în pantaloni, deși pantalonii îi aparțineau și nu se poate să nu se mai fi confruntat până atunci cu problema asta. În cele din urmă, și-a lipit genunchii și și-a încleștat mâinile deasupra lor.

– Dacă mai avem de discutat ceva, am început, sau dacă mai ai ceva să-mi spui, oricât de mărunt, hai s-o facem acum. Fiindcă n-am de gând să traversez jumătate din Statele Unite cu un bolnav de nervi pe scaunul din dreapta.

Și-a mușcat încheietura unui deget și mi-a aruncat vreo două priviri furișe pe după ea.

– Aseară..., a început ea, dar s-a oprit, colorându-se în obraji.

– Hai s-o luăm pe calea cea mai scurtă, am propus. Aseară mi-ai spus că l-ai omorât pe Vannier, după care mi-ai spus că nu l-ai omorât. Știu că n-ai făcut-o tu. Asta s-a lămurit.

A lăsat în pace încheietura și m-a privit drept în față, tăcută, stăpânită, fără să-și frământe câtuși de puțin mâinile așezate pe genunchi.

– Vannier era mort cu mult înainte să ajungi tu acolo. Tu te-ai dus să-i dai banii de la doamna Murdock.

– Nu... de la mine, mi-a spus ea. Sigur, erau bani de la doamna Murdock. Îi datorez mai mult decât am să-i pot înapoia vreodată. Sigur, salariul pe care mi-l plătește nu e mare, dar oricum n-ar...

Am întrerupt-o dur:

– Faptul că nu-ți dă cine știe ce leafă e caracteristic, iar în afirmația că-i datorezi mai mult decât ai să-i poți înapoia vreodată e mai mult adevăr decât poezie. Ar fi nevoie de toți înaintașii de la Yankees, fiecare cu câte două bâte, ca să-ți achite toată datoria față de ea. Dar nu asta e important acum. Vannier s-a sinucis pentru că a fost prins la mijloc, într-o poveste necurată. E adevărul adevărat și final. Felul în care te-ai comportat a fost, mai mult sau mai puțin, teatru. Ai suferit un șoc nervos serios când i-ai văzut mutra rânjită în oglindă, șoc care s-a combinat cu altul, de mai demult, și așa ai dramatizat totul în felul tău nu tocmai sănătos la minte.

S-a uitat la mine, timidă, dând din capul cu păr arămiu, parcă exprimându-și acordul.

– Și nu l-ai împins pe Horace Bright pe nicio fereastră, am continuat.

Chipul i-a tresărit și a început să se albească nefiresc.

– Am... am...

Mâna i s-a ridicat la gură și a rămas acolo, iar ochii șocați m-au privit pe deasupra ei.

– N-aș face asta, i-am zis, dacă doctorul Moss n-ar fi spus că e totul bine și că putem să te lămurim chiar acum. Cred că nutrești convingerea că l-ai ucis pe Horace Bright. Aveai și motivul, și ocazia și, timp de o clipă, am crezut că ai fi putut fi tentată să profiți de ea. Dar nu ar fi fost în firea ta. Tu te-ai fi abținut în ultima

clipă. Dar, în acea ultimă clipă, probabil ceva în tine s-a declanșat și ți-ai pierdut cunoștința. A căzut, desigur, dar nu l-ai împins tu.

Am reținut-o o clipă, apoi am urmărit mâna căzând din nou pentru a i se alătura celeilalte, apoi pe amândouă împreunate, trăgând cu putere una de cealaltă.

– Ți s-a inculcat ideea că l-ai împins, am continuat. Asta s-a făcut cu grijă, cu un scop anume și cu lipsa tăcută de scrupule pe care o întâlnești doar la o femeie care are de-a face cu altă femeie. Dacă te uiți la doamna Murdock acum, n-ai crede-o capabilă să fie geloasă, dar, dacă a fost să aibă cineva un motiv, atunci ea l-a avut. Și mai avea unul, și mai solid: o asigurare de viață în valoare de cincizeci de mii de dolari, tot ce mai rămăsese dintr-o avere irosită. Nutrea față de fiul ei genul de dragoste dezlănțuită, posesivă, de care dau dovadă femeile din categoria asta. E rece, acrită, fără scrupule și s-a folosit de tine fără milă sau compasiune, ca poliță de asigurare în cazul în care îi sărea muștarul lui Vannier. Pentru ea, nu ai fost decât un țap ispășitor. Dacă vrei să scapi de viața asta lipsită de culoare, subemoțională, pe care ai dus-o până acum, trebuie să înțelegi și să mă crezi. Știu că e greu.

– E pur și simplu cu neputință, mi-a zis ea încet, privindu-mă la rădăcina nasului. Doamna Murdock s-a purtat întotdeauna extraordinar cu mine. E adevărat că nu mi-am amintit niciodată prea clar... dar nu trebuie să spui asemenea lucruri despre oameni.

Am scos plicul alb care stătuse în dosul tabloului lui Vannier. În el, două fotografii și un negativ. M-am oprit în fața ei și i-am așezat o fotografie în poală.

– Bine, atunci uită-te la asta. A făcut-o Vannier, de pe partea cealaltă a străzii.

S-a uitat la poză.

– Păi, e domnul Bright, a spus ea. Nu-i o poză prea reușită, nu-i așa? Și uite-o și pe doamna Murdock – doamna Bright, cum o chema atunci – chiar în spatele lui. Domnul Bright pare nervos.

A ridicat privirea spre mine, cu un fel de curiozitate potolită.

– Dacă aici ți se pare nervos, ar fi trebuit să-l vezi câteva secunde mai târziu, când a săltat pe caldarâm.

– Când a făcut ce?

– Uite, am spus, de-acum cu un fel de disperare în glas, asta e o fotografie a doamnei Elizabeth Bright Murdock, în timp ce-i dă un brânci primului soț pe geamul biroului. El cade. Uită-te la poziția mâinilor. Tipul urlă de frică. Ea e în spatele lui, care are furia întipărită pe chip... sau altceva. Chiar nu pricepi? Asta era dovada în posesia căreia s-a aflat Vannier ani de zile. Cei din familia Murdock n-au văzut-o și n-au crezut niciodată în existența ei. Dar ea exista. Am dat peste ea aseară, printr-un noroc asemănător cu cel care a dus la realizarea fotografiei. Ceea ce e un fel de act de justiție. Acum începi să înțelegi?

S-a mai uitat o dată la fotografie și a pus-o alături.

– Doamna Murdock s-a purtat întotdeauna frumos cu mine, a spus ea.

– A făcut din tine țapul ispășitor, i-am zis pe tonul calm-sugrumat al regizorului aflat la o repetiție care iese prost. E o femeie aspră, inteligentă și răbdătoare. Își cunoaște complexele. E, de asemenea, capabilă să cheltuie un dolar ca să economisească un dolar, ceea ce fac puțini din categoria ei. Trebuie să recunosc. Aș prefera să recunosc un glonț înfipt în capul ei, dar buna creștere mă obligă să mă abțin.

– Și cu asta, s-a terminat, a spus ea și am văzut că auzise doar un cuvânt din trei și ce auzise nu crezuse. Nu trebuie să-i arăți asta doamnei Murdock. Ar supăra-o teribil.

M-am ridicat și i-am luat fotografia din mâini și am rupt-o în bucățele, pe care le-am aruncat la coșul de gunoi.

– S-ar putea să-ți pară rău pentru ce am făcut acum, am avertizat-o, fără să-i spun că mai aveam o poză și negativul. Poate, într-o noapte – peste trei luni sau trei ani – ai să te trezești pe neașteptate și ai să-ți dai seama că ți-am spus adevărul. Și poate, atunci, ai să vrei să mai poți arunca o privire pozei ăsteia. Sau poate mă înșel încă o dată. Poate ai să fii dezamăgită să afli că n-ai ucis pe nimeni. E bine și-așa. Oricum ar fi, e bine. Acum o să coborâm la parter, o să ne suim în mașină și o să pornim spre Wichita, să-ți vizitezi părinții. Și nu cred că te mai întorci la doamna Murdock, dar poate și aici mă înșel. Și n-o să mai deschidem subiectul ăsta. Niciodată.

– Dar nu am bani, a spus ea.

– Ai cinci sute de dolari, pe care ți i-a trimis doamna Murdock. Sunt la mine în buzunar.

– Ce frumos din partea ei.

– Ah, dar-ar dracii-n ea de treabă! am exclamat.

M-am dus la bucătărie și am dat repede peste cap un pahar, înainte de pornire. Nu mi-a ajutat. Nu m-a făcut decât să vreau să mă urc pe pereți și să traversez tavanul, ținându-mă în dinți.

36

Am fost plecat zece zile. Părinții lui Merle erau oameni buni și blânzi, care locuiau într-o casă pe ramă de lemn, pe o stradă liniștită și umbroasă. Au plâns când le-am relatat atât cât am considerat necesar din întreaga poveste. Mi-au spus că se bucură că

s-a întors acasă, că or să aibă grijă de ea și că vina e, în mare parte a lor, iar eu i-am lăsat să creadă așa și pe mai departe.

Când am plecat, Merle, cu șorț de bucătărie, întindea o foaie de plăcintă. A ieșit în ușă, ștergându-și mâinile pe șorț, m-a sărutat pe gură, a început să plângă și a fugit înapoi în casă, lăsând cadrul ușii gol, până când în el și-a făcut apariția mama, cu un surâs larg și casnic, să mă conducă din priviri.

La vederea casei care dispărea, am trăit un sentiment straniu, ca atunci când scrii o poezie foarte bună, pe care însă o pierzi, ca să nu ți-o mai amintești niciodată.

La întoarcere, l-am sunat pe locotenentul Breeze și m-am dus să-l întreb cum mergea ancheta în cazul Phillips. Îl rezolvaseră frumușel, cu amestecul de inteligență și noroc de care e întotdeauna nevoie. Cei doi soți Morny nu au mai ajuns la poliție, dar cineva a sunat, a anunțat că din casa lui Vannier se auzise o împușcătură și apoi a închis repede. Legistului nu prea i-au plăcut amprentele de pe pistol, de aceea a verificat și mâna lui Vannier, în căutare de nitrați. După ce i-a găsit, s-a hotărât că fusese, totuși, o sinucidere. Pe urmă, un polițist pe nume Lackey, de la brigada centrală de omucideri, s-a gândit să facă ceva săpături pe tema pistolului și a descoperit că descrierea lui fusese distribuită și că un pistol asemănător era căutat pentru legătura sa cu cazul Phillips. Hench l-a identificat, dar, mai mult decât atât, s-a găsit o jumătate de amprentă de la un deget mare pe laterala trăgaciului, care, dat fiind că nu se trăgea în mod obișnuit, nu fusese ștearsă complet.

Înarmați cu toate acestea și cu un set mai bun de amprente ale lui Vannier decât aș fi putut aplica eu, s-au întors la apartamentul lui Phillips și apoi acasă la Hench. Au descoperit mâna stângă pe patul lui Hench și un deget pe partea inferioară a manetei de la vasul de toaletă, din baia lui Phillips. Au trecut apoi la interogarea

vecinilor, înarmați cu fotografii ale lui Vannier, și au demonstrat că acesta fusese pe alee de două ori și pe o stradă laterală de cel puțin trei. În mod curios, nimeni din cei din bloc nu-l văzuse sau nu a vrut să recunoască.

Acum nu le mai trebuia decât un motiv. Amabil, Teager le-a oferit unul lăsându-se săltat în Salt Lake City pentru că încercase să vândă un Dublon Brasher unui numismat care îl crezuse original, dar furat. În camera de hotel avea vreo doisprezece și unul dintre ei s-a dovedit a fi adevărat. Teager a relatat întreaga istorie, arătându-le un semn minuscul pe care îl folosise pentru a identifica moneda originală. Nu știa de unde luase Vannier dublonul și poliția nu a aflat niciodată, pentru că în ziare erau destule informații pentru ca posesorul să îl reclame. Dar proprietarul nu apăruse. Iar poliția nu și-a mai bătut capul cu Vannier, odată ce s-a convins că acesta fusese implicat într-o crimă. Verdictul rămas a fost de sinucidere, chiar dacă mai aveau îndoieli pe ici, pe colo.

După un timp, i-au dat drumul și lui Teager, pentru că au considerat că nu știuse nimic despre crimă și singurul lucru cu care îl aveau la mână era tentativa de fraudă. Aurul îl cumpărase legal, iar contrafacerea unei vechi monede emise în statul New York nu intră sub incidența legislației federale privind falsificarea banilor. Statul Utah a refuzat să-și bată capul cu el.

Mărturisirea lui Hench nu a fost crezută nicio clipă. Breeze mi-a spus că a folosit-o doar ca să facă presiuni asupra mea, dacă s-ar fi dovedit că nu vreau să colaborez cu poliția. Știa că n-aș fi putut tăcea dacă aș fi avut dovezi în favoarea nevinovăției lui Hench. Lui Hench însă nu i-a folosit la nimic. L-au băgat la identificare și i-au prins de coadă, lui și unui broscar pe nume Gaetano Prisco, cinci jafuri la magazine de băuturi, dintre care într-unul

fusese împușcat mortal un om. Nu am aflat dacă Prisco era rudă cu Palermo, dar de prins, nu l-au prins niciodată.

– Cum îți place? m-a întrebat Breeze după ce mi-a povestit toate acestea, sau partea care se petrecuse până în momentul acela.

– Am două puncte care nu-mi sunt clare, am zis. De ce a fugit Teager și de ce locuia Phillips pe Court Street, sub un nume fals?

– Teager a fugit pentru că liftierul i-a spus că bătrânul Morningstar fusese ucis și lui i-a mirosit a capcană. Phillips folosea numele de Anson, pentru că firma de leasing voia să-i ia mașina și el era practic falit și din ce în ce mai disperat. Așa se explică de ce un novice spălățel ca el s-a încurcat într-o poveste care trebuie să fi părut de la bun început dubioasă.

Am dat din cap, acceptând că era posibil.

Breeze m-a condus până la ușă. Și-a pus o mână fermă pe umărul meu și a strâns.

– Mai ții minte cazul Cassidy, despre care zbierai la mine și la Spangler în seara aia, la tine acasă?

– Da.

– Lui Spangler i-ai spus că n-a existat niciun caz Cassidy. A existat... cu alt nume. Am lucrat eu la el.

Și-a luat mâna de pe umărul meu, mi-a deschis ușa și mi-a zâmbit drept în ochi.

– Datorită cazului Cassidy și sentimentului pe care mi l-a lăsat – mi-a spus el – uneori mai dau câte unui individ o șansă pe care poate n-o merită. O recompensă minusculă plătită din milioanele murdare unui cadavru ambulant ca mine... sau ca tine. Să fii cuminte.

Era noapte. M-am întors acasă, m-am îmbrăcat în haine comode, am scos piesele de șah, mi-am pregătit ceva de băut și am jucat o altă partidă a lui Capablanca. Avea cincizeci și nouă de

mutări. Un șah frumos, rece și fără mustrări de conștiință, aproape dătător de fiori, atât era de implacabil în tăcerea lui.

După ce am terminat, am ascultat o vreme lângă fereastra deschisă, adulmecând noaptea. Apoi am dus paharul la bucătărie, l-am umplut cu apă și am rămas în picioare lângă chiuvetă, sorbind din el și privindu-mi chipul în oglindă.

– Tu și Capablanca, am spus.

Iain Pears

Seria MISTERELE ITALIENE

traducere din limba engleză de Alexandra Dănilă, Adriana Bădescu

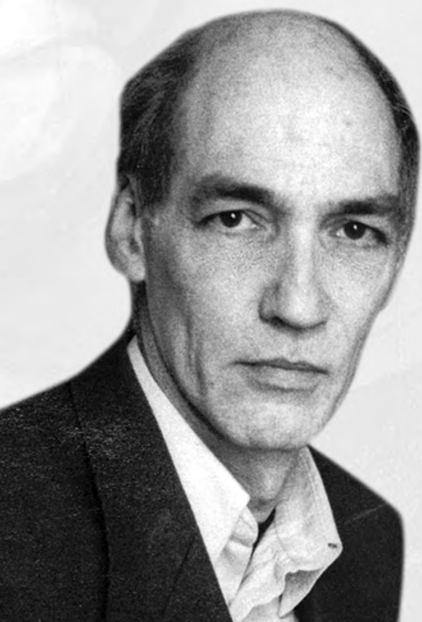
Iain Pears s-a născut în 1955 la Coventry, Anglia. A studiat la Wadham College, Oxford, apoi tot aici a obținut doctoratul în filozofie și istoria artelor. A fost consultant pentru BBC, Channel 4 și ZDF pentru mai multe emisiuni consacrate artei, iar între 1982 și 1990 a fost corespondent pentru Reuters în Italia, Franța, Anglia și Statele Unite. S-a impus pe scena literară cu volume precum *Cercul crucii* (1998 – Editura Nemira, 2007), *The Dream of Scipio* (2002) și *The Portrait* (2005), dar recunoașterea internațională și-a câștigat-o prin seria MISTERELE ITALIENE, al cărei protagonist este istoricul de artă Jonathan Argyll. *Afacerea Rafael* (1991 – Editura Nemira, 2008), primul volum al seriei, este urmat de *Misterul Tiziano* (1991), *Taina lui Bernini* (1992), *The Last Judgement* (1993), *Giotto's Hand* (1994), *Death and Restoration* (1996) și *The Immaculate Deception* (2000).

„MISTERELE ITALIENE – o serie de romane polițiste rafinate, inspirate din istoria artei […]. Dar aici adevărata operă de artă este intriga, un exemplu de inginerie structurală pe care orice artist ar fi invidios."

New York Times

În seria MISTERELE ITALIANE
au apărut:
Afacerea Rafael
Misterul Tiziano

În curând:
Taina lui Bernini

Gyles Brandreth

Seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER

traducere din limba engleză de Antuza Genescu, Gabriel Stoian

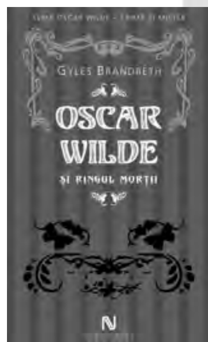
Gyles Brandreth (n. 8 martie 1948) este politician, jurnalist, dramaturg, scenarist, producător de teatru și realizator de radio și televiziune. A studiat la Lycée Français „Charles de Gaulle", Bedales School și New College, Oxford. Și-a publicat primul volum în 1972, *Created in captivity*, un studiu asupra reformei închisorilor din Marea Britanie. Începând cu 1973 a realizat și a prezentat diverse emisiuni de televiziune și de radio. Din 1980 a lucrat ca scenarist și dramaturg și a creat numeroase spectacole de varieteu. A fost membru al Parlamentului din partea Partidului Conservator, între 1992 și 1997, și membru al guvernului condus de John Major. În 2004 a publicat o biografie despre mariajul reginei Elisabeta a II-a cu ducele de Edinburgh, *Philip and Elizabeth: Portrait of a Marriage*. În 2005 a urmat o altă biografie de succes dedicată familiei regale, *Charles and Camilla: Portrait of a Love Affair*, despre iubirea de trei decenii dintre Charles, prințul de Wales, și Camilla Parker, ducesa de Cornwall. Între 2003 și 2005 a prezentat emisiunea de divertisment *Whispers* la BBC Radio 4, apărând de asemenea în numeroase piese de teatru și emisiuni la radio și televiziune. Printre lucrările sale se numără biografii, volume umoristice și cărți pentru copii, dar adevăratul succes i l-a adus seria *Oscar Wilde – crimă și mister* (în curs de apariție la Editura Nemira).

Seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER va scoate la lumină viața secretă a lui Oscar Wilde: prieteniile sale nebănuite, de la cercurile înalte ale societății până la cotloanele lumii criminale.

„O lectură *fin de siècle* intelectuală […] cu dialoguri extrem de rafinate."

Sunday Times

În seria OSCAR WILDE – CRIMĂ ȘI MISTER au apărut:
Oscar Wilde și crimele la lumina lumânării
Oscar Wilde și ringul morții

În curând:
Oscar Wilde și surâsul morții

Andrea Camilleri

Seria COMISARUL MONTALBANO

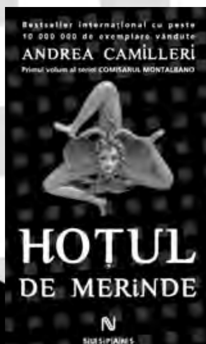
traducere din limba italiană de Emanuel Botezatu

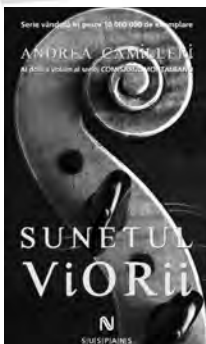
Andrea Camilleri este autorul italian al momentului. Seria ce îl are ca protagonist pe Salvo Montalbano – un amestec unic de umor, cinism, compasiune și dragoste pentru mâncăruri rafinate – a devenit un adevărat fenomen internațional. Cel mai iubit detectiv italian trăiește în Sicilia zilelor noastre, unde aventurile tipice unui roman polițist se împletesc cu tradițiile locale. Atmosfera unică este încununată de dialectul sicilian, o vorbire insolită și niciodată banală.

În seria COMISARUL MONTALBANO
au apărut:
Forma apei
Câinele de teracotă
Hoțul de merinde
Sunetul viorii
Excursie la Tindari

Raymond Chandler

Seria PHILIP MARLOWE MYSTERY

traducere din limba engleză de Adriana Bădescu, Cornelia Bucur, Mihai-Dan Pavelescu, Mircea Pricăjan

